

8150

Peter Gimle

Ett stort tack till min mamma, Claes och min dotter Sara, vilka hjälpt till med korrekturgranskningen av boken.

Denna bok är mestadels skriven sittandes på SL-buss 815C mellan Tyresö och Stockholm, men även på andra bussar mellan Gullmarsplan och Tyresö. Vissa karaktärer från dessa resor är definitivt inkluderade i boken, men med påhittade namn, då jag inte vet vad de heter.

Kapitel 1 – Vattugatan

Mats kliver av pendeltåget vid T-centralen och möts av ett hav av stressade människor som alla försöker tränga sig in i tågvagnen. Det är som om deras liv hänger på huruvida de kan få en sittplats eller inte. Att det skulle kunna vara bra att släppa ut passagerarna från tåget först är det bara ett fåtal som tänker på. En medelålders kvinna, iklädd en fluffig brunspräcklig päls, tillverkad av något stackars djur i bur, tittar irriterat på Mats bara för att han finns till. Han står ju lite grann i vägen. Mats lyckas träckla sig ut från den värsta trängseln och kommer ut på perrongen där det verkar vara lite mer civiliserat, men fortfarande mycket med folk. Han tittar tillbaka på tågvagnen. *Troligen kommer hälften av er ändå att få stå upp.* Tanken, som är fylld av skadeglädje, ploppar upp i Mats huvud. *Rätt åt er, jävla barbarer! Hoppas att tåget får signalfel vid Stockholm Södra och att någon där lägger av en värsting till rökare. En riktig äggmök med ett extra sting av vitlök, som får er att kikna av odören.* Han ler åt bilden som målats upp i hans hjärna.

Det har varit kallt och blåsigt väder hela veckan och Mats är på mycket dåligt humör. Det är tisdag den tjugonde november år 2018. Han kom till jobbet klockan halv åtta på morgonen och klockan har nu blivit kvart över fem. En normal arbetstid för Mats. Hans arbetsdag har varit fylld med utdragna möten, där man diskuterat onödiga rutiner och riskbedömningar. Han hade också under en halvtimme fått förklara en betydelselös laboratorieavvikelse med ung kvinna från kvalitetsavdelningen, som enligt honom inte fattade någonting alls om kemisk analysverksamhet. Mats tyckte att

hon var helt inkompetent. En riktig paragrafryttare utan ett uns pragmatism. Han undrade allt oftare hur han kunnat hamna på en arbetsplats full av idioter.

Pendeltågsstationen Stockholm City byggdes klart för ett och ett halvt år sedan. Själva stationen ligger långt under jord och under rusningstid avgår det här upp till fjorton tåg per timme. Det blir väldigt många människor som skall kliva av och på tågen. Stationsbyggnaden har vissa ställen där det är det gott om plats, men vissa passager är onödigt trånga och på dessa ställen blir det ofta ganska kaotiska köbildningar. Det är lätt att människor blir på lite dåligt humör när deras resa till eller ifrån jobbet inte löper så smidigt. Mats är en av dem som hatar dessa resor. Han funderar på orsaken till de tydliga lokalbristerna, men har ingen aning om det beror på en missbedömning från arkitekternas sida eller om orsaken är att en snål ekonom fått lägga sig i detaljplanerna till bygget och sparat in pengar lite här och där. Mats går framåt i tågets riktning för att ta sig till de långa rulltrapporna, som så småningom ska leda honom upp till Vasagatan. En yngre man, iklädd en mörkblå kavaj av finare snitt, kommer gående med mobilen tryckt mot örat. I den andra handen bär han en märkesportfölj av svart läder. När de passerar varandra råkar mannen svänga med väskan, så att den träffas Mats på framsidan av låret. Det gör ont. Mats svär till och vänder sig ilsket mot den välklädde mannen, men gesten ignoreras helt. Den unge mannen fortsätter oberört framåt med långa kliv, medan han pladdrar på i sin Iphone av senaste modell. Mats suckar djupt. Ytterligare en oskyldig gångare, den här gången en trettioårig kvinna iklädd en rosa jacka, får sig en törn av hans väska, men mannen bryr sig fortfarande inte om något annat än sitt oerhört viktiga telefonsamtal.

Mats fortsätter trumpet vidare. Det här är inte hans bästa dag. Han kommer till en lång rulltrappa, köar en liten stund och åker sedan uppåt. Rulltrappan leder till ett mellanplan i den stora stationsbyggnaden. Här är lokalen lite rymligare och man kan välja att gå vidare till tunnelbanelinjerna eller att komma upp till stadens gator ovanför. Mats följer den största folkströmmen från pendeltåget och svänger vänster mot ytterligare rulltrappor. En barnfamilj, vars pendeltåg går om tre minuter, stannar upp och tittar med panik på alla jäktade människor framför dem. Fadern i familjen är lång och smal. På huvudet bär han en grå handstickad mössa med mönster av renar. Han har på sig en sliten militärgrön jacka och har grova svarta skoterkängor på fötterna. Han ser lite malplacerad ut i stan. Modern är kort, troligen inte ens en och sextio, och har på sig ett par stora runda glasögon. Hon är iklädd en lång ljusgrå kappa med träknappar och bär en röd mössa med öronlappar på huvudet. Båda föräldrarna bär på varsin stor praktisk ryggsäck. De två barnen, en pojke och en flicka, ser ut att vara runt tio år gamla. Familjen behöver korsa folkströmmen för att hinna med sitt tåg i tid, men står bara där som handlingsförlamade får och gapar. *Lantisar...* tänker Mats och drar roat på ena mungipan. *De har väl aldrig sett så här mycket folk förut i hela sina liv. Stackars dem! Men... det är ju faktiskt lite synd om dem.* Mats stannar upp och visar med en diskret gest att de kan passera framför honom. Ytterligare en fotgängare till höger om honom, en långsmal man med österländskt utseende och iklädd en svart skinnjacka, gör samma sak. Tillsammans bildar de en liten gång till de vilsna lantisarna. Modern i familjen ger Mats ett tacksamt leende och leder sin familj framåt.

”Skynda på Leif!” säger hon till sin man, som drar med sig de två barnen. Hon pratar med bred värmländsk dialekt.

”Tåget går om fyra minuter.”

Mats tittar roat på familjen som faktiskt lyckas komma på en rulltrappa ner till spåren. Han håller tummarna för att de kommer att ta rätt tåg. En ung mörkhårig tjej stöter till hans axel av misstag, medan hon pratar högljutt i sin mobil. Mats rycker obekymrat på axlarna och fortsätter framåt. Hans humör har av någon orsak plötsligt svängt uppåt. Han känner sig nu lugn och harmonisk trots kaoset omkring sig. Mats svänger vänster till de första uppåtgående rulltrapporna och ställer sig tillrätta bakom en smal kvinna med svart kappa och en Michael Kors handväska. Den ser dyr ut. Troligen är den äkta. Men trots att hon har en så fin handväska ser hon rejält sur ut. Den första korta rulltrappan följs av en betydligt längre som nästan går ända upp till gatunivån. Samtliga rulltrappor är fulla med folk som är på väg uppåt eller neråt. De flesta verkar vara stressade eller utmattade, men ett fåtal ser faktiskt avslappnade och glada ut. En grupp tonårstjejer står i en klunga på väg upp i rulltrappan till höger om Mats. De pratar glatt med varandra utan att bry sig om andras buttra miner. En gråhårig stressad man, runt femtiofem år och iklädd en lång mörkblå rock, försöker passera till vänster om ungdomarna, men hans försök ignoreras helt. Han har ingen chans att komma förbi tjejerna. Mannen ser mycket irriterad ut och han tittar ideligen på sin dyra armbandsklocka av märket Skagen Connected. Mats vänder uppmärksamheten uppåt. Han känner att det börjar kurra i magen och börjar fundera på om han borde ta en omväg via Coop och handla något på vägen hem. *Har jag mjölk hemma? Jo, jag tror det, i alla fall nästan ett fullt paket. Och mat... Våfflor vore gott, men kanske inte så nyttigt. Lasagne? Nä, det tar för lång tid. För mycket jobb för en gammal ensam gubbe. Det var annorlunda när jag hade Ellie hemma...* Mats suckar djupt. *Jag kan tina de där köttbullarna i frysen och koka upp lite pasta, kanske servera*

dem med lite parmesan och pesto. Jo, det låter gott. Skippar nog Coop idag.

En kvinna precis framför honom står och läser en Expressentidning. Han sneglar över hennes axel och läser den långa rubriken på uppslaget. ”Ytterligare en knivmördad läkemedelsinspektör hittad i Uppsala. Polisen misstänker att det är seriemördarens tredje offer.” Det börjar att dunka i Mats huvud och han kniper ihop ögonen. Den migränliknande huvudvärken släpper dock lika fort som den dyker upp. Han tar ett djupt andetag, skakar missnöjt på huvud och kliar sig på högra kinden där han har sitt gamla ärr. *Har de inget roligare att skriva om?* Mats kommer upp för rulltrappan och fortsätter vidare. Han tar sig genom en trång passage och går ut genom en spärr. Här uppe är det än mer kaotiskt än nedan. Han funderar på om det är något ytterligare, utöver köttbullar och annat han redan har hemma, han behöver köpa, men beslutar återigen att hoppa över Coop-besöket och går vidare mot uppgången till Vasagatan. Han är dock tvungen att stanna upp för alla människor som är på väg till eller ifrån tunnelbanorna. När han tar sats, för att korsas en folkström från höger och att ta sig till glasdörrarna framför honom, fastnar hans blick på en gammal mörkhyad tiggare iklädd en sliten gråbrun yllekofta. Mannen sitter tillbakalutad mot en pelare och hans ögon är slutna på ett rofullt sätt. Hans huvud gungar rytmiskt fram och tillbaka, men det finns ingen musik i närheten och han har inga hörsnäckor i öronen. Mats stannar upp och noterar att han skiljer sig från de vanligaste tiggarna i Stockholm, vilka är romer eller andra hemlösa, som av olika orsaker inte inkluderats i den stela svenska samhällsstrukturen. Den här tiggaren har ett mer afrikanskt utseende, men Mats är osäker på mannens ursprung, vilket kan vara någon afrikansk stat, men lika gärna någon av de vackra öarna i Karibien. De

långa rastaflätorna får honom att likna en gammal rastamusiker från Jamaica, så det är nog mer troligt att han kommer därifrån. Likheten med Bob Marley är faktiskt slående. I knäet har mannen en kartongbit med handskreven text. Där står: ”Varning! Porten har åter öppnats och de grå är nu mitt ibland oss. Endast din egen slutdestination är säker. Det är dags för dig att betala din skuld, så tänk på hur ditt agerande kan påverka dina vänner.”

Mats hajar till när han läst den udda texten. *Det var ett skumt meddelande. Sicken knäppis! Har troligen rökt på en hel del. Ett uselt försök att försöka få andra att känna dåligt samvete. Udda och troligtvis ineffektivt sätt att tiggas till sig pengar på.* Han byter fokus, noterar snabbt folkströmmarnas mönster runt omkring honom, kliver framåt, tajmar exakt de små luckor som finns mellan de gående människorna och kommer fram till glasdörrarna utan att ha stött ihop med en enda person. Endast en storstadsmänniska klarar detta konststycke.

Den mörkhyade tiggaren, som faktiskt var född på Jamaica, öppnar ögonen och iakttar nyfiket den blekhyade något kraftige och kortvuxne medelålders mannen, som lämnar terminalen för att ta sig upp för trappan till staden ovanför. Tiggaren vänder långsamt på kartongbiten han har i knäet. Där visas en annan text, även denna något kryptisk. Där står: ”Allting är mer komplicerat än man tror.”

Mats kommer äntligen upp till Vasagatan, svänger vänster och fortsätter framåt. Regnet faller med tunga droppar, som bildar små ringar i vattenpölar, och en isande kall vind träffar honom rakt i ansiktet. Han drar upp kragen på sin slitna blåa rock, rättar till den rutiga ryggsäckens axelband och stoppar båda händerna i fickorna. Det börjar bli kväll, men gatubelysningen, bilarnas bländande lyktor och alla

andra lampor i staden gör att det är nästan lika ljust som på dagen. Här utanför är det betydligt glesare med folk än nere i centralstationens myrstacksliknande gångar. Mats känner sig direkt friare, trots vädrets obarmhjärtiga makter vilka gör sitt bästa för att bryta ner honom. Han funderar åter igen på vilken mat han skall orka slänga ihop ikväll. *Det får väl bli något enkelt som vanligt. Kanske köttbullar och spagetti, eller blodpudding?* Ända sedan skilsmässan för två år sedan har matlagningen blivit en trist syssla. En tråkig men nödvändig alldaglig rutin. Att laga mat till två hade varit betydligt intressantare och ibland riktigt roligt.

Mats kommer fram till ett övergångsställe, tittar skeptiskt på en cyklist, iklädd färgglada tätt åtsittande kläder och stora sportiga orangefärgade solglasögon, som passerar övergångsstället med hög fart. *Oj vilken fartdåre. Undrar om han visste att vädret skulle bli så här när han valde att ta cykeln till jobbet i morse. Det är nästan så att jag tycker synd om honom. Nästan...* När bilar och cyklar passerat fortsätter han framåt över gatan. Han får nu syn på ett äldre par med hund, som står på trottoaren en bit framför honom. De ser ut att vara helt vilse. Den gamla kvinnan, som bär ett stort svart gitarrfodral på axeln, pekar åt ett håll, medan den lika gamla mannen pekar åt ett annat. De pladdrar i munnen på varandra och verkar inte komma överens alls. Kvinnan är smal och av normallängd. Mannen är också smal men över en och nittio lång. Hunden är en springerspaniel, vit med svarta fläckar. Dess nos är rosa. Mats ler, ändrar kursen en aning och går fram till paret.

”Ursäkta att jag stör”, säger han, ”... men behöver ni kanske hjälp?”

Den gamla kvinnan, som är iklädd en ny röd regnkappa, tittar upp mot honom och ger honom ett varmt leende.

Hennes runda kinder är svagt rosafärgade och smilgroparna är fler än man kan räkna.

”Åh, skulle du kunna hjälpa oss?” säger hon med melodisk finlandssvensk dialekt. ”Vi letar efter en buss som skall ta oss till Tyresö, närmare bestämt Tyresö Kyrka. Vi skall nämligen äta middag med vår dotter, hennes jobbiga man och deras två underbara barn, på Tyresö Slott. De är åtta och tio är gamla, våra barnbarn alltså. Jag tror att slottet ligger i närheten av Kyrkan, men är inte riktigt säker. Tänk om vi blir försenade, då missar vi kanske den goda fördrinken.”

”Bussen skall visst heta 815C”, säger den gamle mannen hjälpsamt med samma härliga dialekt.

Mannen har tjocka glasögon, vilka förstorar hans ögon så att han liknar en jättelik bönsyrsa. Han fortsätter:

”Vi har gått fram och tillbaka på den här gatan två gånger nu, utan att hitta någon busshållplats som verkar stämma. Tror du att det kan vara vår *käre* svärson som flyttat på busshållplatsen, bara för att slippa oss? Vi kommenterade kanske hans enerverande nätspelande lite väl mycket vid förra besöket.”

Mats höjer på ögonbrynen, ler snett och svarar:

”Bussen ni letar efter går från Vattugatan inte Vasagatan. Lätt att blanda ihop. Men det är inget problem. Jag skall faktiskt med samma buss. Vattugatan korsar den här gatan via bron däruppe. Följ efter mig, det är väldigt nära, bara uppför trappan där borta.”

Mats går med snabba steg vidare på Vasagatan, börjar gå upp för trappan till vänster och vänder sig om för att se om gamlingarna hänger med. Till hans förvåning är de alldeles i hälarna på honom. *Oj, pigga typer...* Den gamla kvinnan ger honom ett älskvärt leende och går förbi honom med raska steg, tätt följd av sin långbente man som tar två och ibland tre trappsteg i taget. Springerspanieln är dem tätt i hälarna.

När de tre kommer upp ser de att buss 815C redan står parkerad vid hållplatsen. Det är en röd dragspelsbuss och en lång kö med människor väntar på att stiga ombord. Vissa av dem bär på paraplyer för att skydda sig mot regnet.

Vattugatan är så här dags en av de mest trafikerade gatorna i hela Stockholm. Bilar från hela innerstan försöker här tränga sig upp på Centralbron för att fortsätta söderut. Den här delen av Vattugatan är dessutom omgiven av höga kontorsbyggnader, vilket gör att trafikbullret är mycket påtagligt. Mats och det äldre paret med hunden ställer sig sist i den tjugo meter långa kön, men kön rör sig lyckligtvis snabbt och snart är de ombord på bussen. En tunnhårig man med arabiskt utseende och gulnande tänder ler vänligt mot dem när de kliver ombord. Mats blipper sitt busskort, hälsar på chauffören och går bakåt genom mittgången. Det är mycket folk på bussen denna eftermiddag och de flesta av sittplatserna är redan upptagna. Det äldre paret med hunden lyckas få plats på ett par handikappmärkta stolar, medan Mats fortsätter bakåt. Hans ögon fastnar ett par sekunder på en söt mörkhyad ung flicka, som verkar vara helt fast i sin mobil. Mats suckar åt nutidens barns behov av att alltid behöva aktiveras av sina mobiler eller paddor. *När jag var ung fanns det inget sådant. Då fick man läsa en bok eller bara stirra ut genom fönsterrutan och låta fantasin hitta på egna historier i huvudet. Det var en trevlig tid.* Han fortsätter bakåt, blir glad och andas ut när han ser att en av hans favoritplatser i dragspelet är ledig. *Äntligen lite lugn och ro.* Mats sätter sig ner på en ensam stol med mönstrad blå tygklädsel, hänger av sig sin rutiga ryggsäck och tar fram en liten pillerburk från rockfickan. Han öppnar locket, tar upp en liten vit tablett, stoppar den i munnen och sväljer den hel med lite saliv. Sedan öppnar han ryggsäckens stora fack och drar fram ett tunt utbildningshäfte från Professional

Leadership AB. *Dags att fortsätta min ledarskapsutbildning och försöka ta reda på hur jag kan bli en bättre chef.* Mats bläddrar förbi de sidor han redan läst och kommer till rubriken: "Mina värderingar"

En ung kvinna med kortklippt svart hår och ansiktet fullt av piercåde ringar råka stöta tills hans högra axel när hon går förbi och fortsätter bakåt utan kommentar. Mats suckar inombords. Han anklagar faktiskt inte kvinnan utan den idiotiske konstruktör som gjort mittenpassagen alldeles för trång. *Din korkade pappskalle!* Sedan koncentrerar han sig på texten i häftet, som nu vill berätta hur viktigt det är att företaget har tydliga värderingar som de lever efter. Han funderar på sitt eget företags värderingar och finner att de faktiskt är tydliga, men att man kanske inte riktigt lever efter dem hela tiden. Mats vet att det finns mycket som kan förbättras där han jobbar, men värderingarna är inte det mest högprioriterade. Han bläddrar framåt och ser att de sista sex sidorna är fyllda av instuderingsfrågor. Det skulle ta tid att gå igenom allt detta. Han räknar med att det är omöjligt att hinna klart hela häftet under den här bussresan. Mats skulle hellre vilja fortsätta med det stora korsord från söndagens DN han håller på att lösa, men det får tyvärr vänta tills den här delen av utbildningen är klar.

Bussens motor startar. Chauffören stänger dörrarna och svänger ut från busshållplatsen.

Kapitel 2 – Norra Sköndal

Caroline försöker att inte tänka på de kalla vattendropparna som verkar vilja tränga sig in överallt för att sabotera hennes dag ytterligare. Väderleksprognosen i samtliga appar och vädersändningar på TV hade spått klart väder, så hon och de flesta andra människorna i Stockholm hade klätt sig lite fel. Många ångrar nu sitt val. Caroline bannar sig själv för att hon åtminstone inte tog med sig det lilla paraplyet i morse. Det är ju hopfällbart och får plats i hennes handväska. Hon drar in ett stort lugnande andetag, trycker lätt sin dotters späda hand och fortsätter framåt i kön till buss 815C. Hennes nio år gamla dotter Amanda är helt koncentrerad på sitt spel på mobilen, men följer lydigt med in i bussen. Flickan börjar frysa om fingrarna, men mobiltelefonen är vattentät och tar inte skada av regnet. Mamma och dotter kliver upp i bussen och möts av en skön våg av värme. När Amanda passerar busschauffören tittar hon skeptiskt upp mot den tunnhåriga mannen, som ger henne ett vänligt leende. Men för Amanda har det varit en lång dag på mammas jobb. Flickan är trött och orkar inte le tillbaka mot mannen. Istället låter hon blicken falla tillbaka mot mobilskärmen och det pågående spelet. Hon har denna gång valt Helerskan, Bågskytten och Lönnmörderskan, vilka skall strida mot motståndarna på nästa nivå. Hennes små fingrar trycker vant på skärmen, vilken styr hennes modiga små hjältars strid mot elaka troll, skelett och andra monster, alla dock ganska gulligt animerade. Hon har precis lyckats döda ett av trollen när hennes mor ber henne sätta sig ner på en stol närmast fönstret, bakom mittendörrarna, fast på andra

sidan. Amanda hoppar upp på stolen utan att bryta koncentrationen på spelet en enda sekund. Caroline sätter sig på stolen utanför henne och ger sin dotter en snabb puss på hennes krusiga svarta hår. Amanda suckar irriterat, men bryter inte blicken från sin mobilskärm. Dottern lyckas precis döda ett elakt troll. Caroline tar upp tidningen Metro hon tagit med sig från tunnelbanan och börjar slött blåddra genom sidorna. Hon läser ett par rader om det senaste mordet i Uppsala, sedan om en ny sprängning i Syrien. Fjorton döda, varav två barn. *Bara en massa mord, elände och ... reklam.* Hon lägger märke till en ung ljushyad man med krusigt mörkblont hår, som är på väg bakåt i bussen. Han har hörsnäckor i öronen och lyssnar på någon slags elektronisk musik, med alldeles för hög volym. Mannen har på sig en mörkgrön vinterjacka och på axeln hänger en alldaglig svart datorväska. *Tänk på din hörsel unge man,* tänker Caroline bekymrat. Sedan iakttar hon ytterligare några passagerare som passerar dem via mittgången för att om möjligt hitta lediga sittplatser längre bak i bussen. En gråhårig medelålders man med en rutig ryggsäck, passerar henne. *Du ser trött ut. Har nog haft en jobbig dag. Samma här!* Sedan kommer en ung blond kvinna med pagefrisyr, åtsittande skinnbyxor och alldeles för mycket smink i ansiktet. Hennes blick fladdrar nervöst hit och dit mellan sittplatserna. *Du ser ju rädd ut. Stackars dig. Men varför är du rädd? I den här bussen finns väl inget farligt att vara skraj för?* Fler människor passerar Caroline och det blir snart riktigt fullt i bussen, så några kommer att få stå upp på vägen hem från jobbet. *Överfylld buss idag igen! När kan SL ta sig i kragen och sätta in lite fler bussar på den här sträckan?*

Dörrarna stängs. Busschauffören trycker ner gaspedalen och svänger ut från Vattugatan för att köra vidare ut på Centralbron söderut. Det är mycket trafik på vägen, men

bussen släpps fram och börjar sin färd mot sin slutdestination Tyresö Kyrka. Det börjar bli mörkare ute och det kalla regnet smattrar på fönsterrutorna. Sikten ut är relativt dålig. Caroline vänder sig mot sin älskade dotter, som har blicken fixerad på mobilskärmen, likt en hypnotiserad zombie.

”Hur tyckte du att det var att vara med på mitt jobb idag då?” frågar Caroline försiktigt.

Det tar ett par sekunder och sedan svarar Amanda:

”Tråkigt! Du var ju bara på möten hela tiden. Till och med skolan är roligare.”

”Det är inte mitt fel att din skola har studiedag”, säger Caroline försvarande. ”Men du såg ju i alla fall ut att trivas under lunchen, när mina arbetskollegor följde med. Jag vet ju att du älskar indisk mat. Visst var det gott?”

”Jo, det var väl okej”, säger Amanda och suckar. ”I alla fall bättre än den mat vi får i skolan. Den smakar ju bara dynga.”

Då tvärbromsar bussen för att inte köra in i bilen framför, som bromsat in av någon okänd anledning. Busschauffören trycker irriterat på tutan. De som står upp tappar tillfälligt balansen och far framåt. Ett sus går genom bussen. De flesta klarar av att stå upp, men en medelålders brunhårig dam, iklädd en lång brun kappa, tappar balansen helt. Hon får i sista stund tag i Carolines axel vilket räddar henne från att falla omkull på det smutsiga bussgolvet.

”Oj, ursäkta mig!”, säger damen och ställer sig upp igen.

Caroline ser att hon har en stor citronformad mörkbrun leverfläck på sin vänstra handled. Hon blickar upp mot damens ansikte. Hennes ögon är helt lila och Caroline gissar att hon har sådana där färgade linser hon hört talas om. Damens blick är verkligen intensiv. En sådan där blick som direkt får andra på defensiven.

”Ingen fara!”, säger Caroline och ler vänligt mot henne.

Sedan fortsätter bussen framåt igen, men med lägre hastighet. Carolines axel mår dock inte så bra. Den gör ont. För ett halvår sedan drabbades hon av en axelinflammation efter att ha spelat badminton samma dag som hon hjälpt sin man att isolera förrådstaket. Den totala ansträngningen på axeln hade blivit allt för stor och hon hade inte kunnat spela någon mer badminton sedan dess. Under de senaste månaderna hade axeln dock blivit något bättre, men damens hårda grepp hade fått den att göra ont igen. Caroline vill lägga sin andra hand på axeln för att knåda den försiktigt, men avstår då hon inte vill att damen skall se att hon gjort henne illa.

Bussen fortsätter framåt på Centralbron och kör förbi Strömsborg, vilket är en cirkelrund ö med tillhörande byggnad. Sedan kommer bussen fram till Riddarholmen och Gamla stan, där den åker in i en mörk tunnel.

Det första Caroline märker är att det blir alldeles tyst i bussen. Till och med det äldre paret på platserna för handikappade snett framför henne, som nyss pratat på ljudligt med sin finlandssvenska dialekt, är tysta. Det enda som hörs är ett lågt susande ljud som Caroline antar kommer från bussens däck eller motor, hon vet inte vilket. Det andra hon noterar är hur mörkt det är utanför bussen. Helt kolsvart! *Varför finns det inga lampor i tunneln? Där en lampa? Nej det var nog bara en bil som passerade åt andra hållet.* Hon känner sig obekvämt och skulle vilja trycka på nödbromsen om det nu finns någon. Carolines tankar skingras av att en metallisk parfymerad lukt når hennes känsliga näsa. Hon sniffar försiktigt och tittar sig omkring. *Malmedel och lavendel? Nej inte riktigt. Var kommer den ifrån?* Lukten verkar vara extra stark när hon vänder näsan mot gången.

Kan det vara ... kan det vara damen i den bruna kappan som ger ifrån sig lukten? Caroline tittar upp mot hennes ansikte och möts direkt av en utmanande blick. Den lila ögonfärgen verkar ha skiftat något i tunneln och är nu mer åt det gråblå hållet. *Troligen bara en effekt av belysningen i bussen, men...* Damen i den bruna kappan vänder bort blicken och studerar istället det äldre paret snett framför henne. Caroline ser då något som sticker ut från damens svarta skinnväska. Det är en lavendelkvist.

Amanda blinkar till när mobilens skärm plötsligt slocknar. *Nej, inte nu!* Hon hade varit mitt uppe i en strid mot en stenjätte, den svåraste bossen hittills, och nästan vunnit. *Är batteriet redan slut? Jag laddade ju mobilen på mammas jobb.* Då tänds skärmen igen. Men istället för spelet syns där ett reklammeddelande skrivet med tydliga röda bokstäver: GREEN BULLS NYGRÄDDADE PIZZOR, DET SJÄLVKLARA VALET NÄR MAN BEHÖVER EXTRA ENERGI. Under visas en bild på en leende ganska smal man i sextioårsåldern, med en rykande pizza i ena handen. Amanda rynkar surt ihop ansiktet.

”Skit också! Vad är det här?” säger hon gnälligt. ”Det här spelet har ju aldrig visat reklam tidigare.”

Hennes mamma tittar surt på henne, med det bryr sig inte Amanda om. Caroline tycker inte om när hennes dotter svär. Sedan försvinner reklambilden och spelet kommer tillbaka, men då är hennes hjältar döda och texten *You loose* visas retsamt på skärmen. Amanda suckar och vänder blicken mot fönsterrutan. Det är mörkt utanför och hon ser nästan bara sin egen spegelbild i det smutsiga glaset. Ett par stora mörkbruna ögon tittar tillbaka mot henne. Hennes ansikte har runda mjuka linjer och en mellanbrun färg, som är något mörkare än hennes mors, men betydligt ljusare än hennes

fars. Hans hy är riktigt mörk. Munnen är bred och ovanför den finns en liten men ganska bred näsa. Amanda tänker tillbaka på dagen på mammas jobb. Det hade varit långtråkigt och hennes mamma hade mestadels sprungit på olika möten. Amanda skulle mycket hellre velat tillbringa dagen på skolan med sina klasskamrater, men det var ju studiedag. Hennes tankar vandrar vidare till skolan, hennes kompisar och den där killen i parallellklassen. Men tankebilderna avslutas tvärt när hon plötsligt får syn på en kvinna i tunneln utanför bussen. Kvinnan står i en liten nisch under en lampa med svag belysning. Hon bär en lång svart rock, har ett smalt ansikte med blekljus hy. Kvinnans långa hår är mörkbrunt och stripigt. Amanda ser henne bara under någon sekund men bilden av ansiktet etsar sig fast i den unga flickans sinne likt ett brännmärke. Kvinnans sneda leende, stirrande blick, smala spikraka näsa och ovanligt smala ögonbryn. Sedan blir det åter helt mörkt utanför bussen.

”Såg du det där?” utbrister Amanda.

”Va! Vad då?” frågar Caroline, vars tankar har vandrat iväg till ett extrainsatt personalmöte hon haft på jobbet under eftermiddagen.

”Kvinnan där utanför, såg du henne?”

”En kvinna utanför bussen? ... Nej hjärtat, det såg jag inte.”

Caroline tittar ut genom fönstret, som nu inte visar mycket mer än deras egna spegelbilder. Man ser tydliga likheter mellan mor och dotter, speciellt över ögonen och deras breda munnar. Caroline kisar med ögonen och säger:

”Hur kunde du se något där ute? Det är ju alldeles mörkt. Dessutom verkar fönsterrutorna ganska skitiga.”

”Det var upplyst just där hon stod,” säger Amanda anklagande. ”Hon såg ... kuslig ut på något sätt. Det var något med hennes blick.”

”Kusligare än figurerna i ditt spel?” säger Caroline med ett leende och sneglar ner på sin dotters mobilskärm.

”Vadå? Tror du inte på mig?”

Då kör bussen ut ur tunneln och kommer upp på Skans-tullsbron. Även om det fortfarande regnar och är ganska mörkt ute, är det ändå betydligt ljusare här ute än inne i tunneln. Man kan nu se ut igen och spegelbilderna på fönstren har nästan försvunnit.

”Förlåt”, säger Caroline och lägger en moderlig hand på Amandas lår. ”Självklart tror jag på dig. Det var kanske en vägarbetare ... eller någon hemlös, som du såg där inne.”

Amanda kommenterar inte detta, utan återgår buttert till sitt spel i mobilen. *Dags att köra om nivån en gång till. Den här gången skall jätten dö.*

Caroline ser ner på sin dotter och rycker på axlarna. Hon börjar fundera på vad hon ska kunna laga till middag när hon kommer hem. Hennes man är bortrest på en affärsresa och han skulle inte komma hem förrän kvällen därpå, så den här gången var det hennes tur att stå vid spisen. Men hennes middagstankar störs av ett mumlande ljud. Caroline vänder på huvudet och ser en man, som står upp i mittgången ett par meter bakom henne. Han ser ut att vara något över trettio, har brun hy och verkar vara runt en och åttiofem lång. Mannens ansikte pryds av ett stort, men välskött, svart skägg. Han har på sig en svart kavaj och bruna byxor. Caroline tycker att han ser stilig ut. Men något verkar vara fel. Mannen tittar sig oroligt omkring med flackande blick, medan han pratar tyst med sig själv. Hans huvud vänds än hit och än dit och Caroline ser en svettpärla rinna ner för hans panna. Mannen ber om ursäkt och börjar gå framåt i bussen. Av dialekten att döma verkar han komma från Göteborgstrakten. Mannen tränger sig förbi ett par stående människor, som synar honom med misstänksam blick.

Damen med den bruna kappan vänder sig bara ointresserat om när han kommer fram till Caroline och Amandas stolsrad. Caroline hör då vad mannen säger:

”Var är alla människor? Det här är fel! ... Måste ut och hem innan det är för sent. Måste hem, ta en annan buss. Det här är fel buss. Den åker inte hem... Var är alla människor? Något är fel...”

Oj oj käre man. Du verkar ju ha flippat ut totalt, tänker Caroline. Lite för mycket på jobbet idag kanske?

Mannen trycker upprepande gånger på en stoppknapp, som sitter på den gula stolpen, vilken binder ihop Carolines stol med taket. Det hörs ett plingande ljud, varefter texten *Stannar* lysas upp med röd text på skylten i taket, som även anger bussens nästa destination; *Norra Sköndal*. Caroline tittar slött upp på skylten och hennes hjärna repeterar ett samtal hon haft med sin chef tidigare under dagen. Han hade frågat henne om hon kunde tänka sig hantera ytterligare ett litet projekt. Caroline hade svarat att hon måste tänka på saken och då hade hennes chef sett lite missnöjd ut. Men hon vet att ytterligare ett projekt skulle öka hennes redan tunga arbetsbörda och då skulle det krävas ännu mer övertid än idag. Caroline tycker om sitt arbete på Utrikesdepartementet, men under de sista månaderna hade hon varit tvungen jobba på kontoret många sena kvällar. Detta har gjort att hon allt oftare fått dåligt samvete då hon inte hann träffa sin dotter och man lika mycket. Hennes man är lyckligtvis mycket förstående till att hon jobbar mycket, men hon tycker att Amanda på sista tiden verkat mer avståndstagande. Det känns ibland som att hennes dotter försöker straffa henne med sin tjurighet, bara för att hon ibland är tvungen att jobba sena kvällar.

Carolines blick vänds utåt genom en smutsig glasruta. Regnet faller ner med oförändrad kraft och vattendroppar

bildar små rörliga vattenvågar på fönsterytan. Nedanför på vänster sida om bussen ligger Hammarby kaj och industriområde, med ett myller av byggnader och vägar. Lite längre bort ser hon även Hammarbyhöjden, där hennes mor och far bor i en trea. Men vägarna ... de är tomma. *Konstigt! Var är alla bilar?* tänker Caroline och känner en kall ilning i hårbotten. Hon tar ett djupt andetag och håller andan. Hon lutar sig närmare fönsterrutan, studerar Skanstullsbron och byggnaderna längre bort. *Borde man inte se några människor där ute?* Då ser hon en smutsvit skåpbil på den andra vägbanan. Den åker åt motsatt riktning med hög fart. Dess bleka strålkastare lyser upp vägen och vattnet stänker när den kör igenom en djup vattenpöl. Sedan fortsätter bilen mot den tunnel bussen nyss kommit ut igenom. Caroline andas ut. *Bara min fantasi som skenar iväg. Lugna ner dig nu. Det har varit en jobbig dag på kontoret. Jag är trött och hungrig... Tänk vad skönt det skulle vara om min man hade varit hemma. Det är nu tredje veckan i rad som han åkt till Köpenhamn på tjänsteresa. Annars skulle han ha lagat något gott som väntat på oss när vi kom hem? Det hade varit underbart...* Hennes blick vänds framåt och till andra sidan av bussen. Längre bort ser hon Globens runda siluett. Bussen kör över Skanstullsbron och hamnar i jämnhöjd med Gullmarsplan, södra Stockholms stora knutpunkt för tunnelbanan, tvärbanan och bussar. Carolines hjärna börjar rusa. Någoting verkar definitivt vara fel. Hon ser visserligen en blå buss nr 4 och en ensam kvinna i blå jacka som håller upp ett rött paraply, men annars är det vanligtvis hektiska bussområdet på Gullmarsplans norra sida helt folktomt. *Vad är det här? Har det hänt något allvarligt som lett till utegångsförbud eller något liknande? Har staden drabbats av ytterligare en terroristattack, som för några år sedan när den*

där dåren körde ihjäl folk på Drottninggatan med en lastbil? Men då borde det väl vara fullt med folk ute ändå, eller hur?

Andra resenärer börjar också att titta ut med förbryllade blickar. Den skäggige mannen i mittgången börjar flämta tungt. Han pressar sig förbi damen med den bruna kappan och ställer sig alldeles intill det mittre dörrparet. *Han är verkligen desperat att komma ut*, tänker Caroline. Hon vänder på huvudet och sneglar bakåt i bussen. Längre bak ser hon att en ung kvinna, med blond pagefrisyr och tigha läderbyxor, som också knuffar sig fram mot mittendörrarna. Kvinnans blick flackar nervöst från sida till sida. En äldre blek flintskallig man med AIK-halsduk klagar högljutt när hon tränger sig förbi honom.

”Vad är det för fasoner flicka lilla. Det är långt kvar till nästa station. Varför så bråttom?”

Den unga kvinnan svarar inte, utan fortsätter framåt tills hon blir stående bredvid den skäggige mannen. Båda ser ut som om de skulle vilja hoppa av bussen i farten, bara dörrarna öppnades.

Bussen fortsätter framåt på motorvägen, lämnar Gullmarsplan och Globen bakom sig. Chauffören börjar nu också att känna sig orolig. Det är mitt i rusningstrafiken, men så gott som tomt på motorvägen. Han undrar om det har inträffat någon stor vägolycka, som han inte fått reda på. Chauffören trycker på radion och klassisk musik strömmar ut genom högtalarna. Han byter kanal. Jazzmusik! Därefter punkmusik från sjuttioalet. Sedan åter klassisk musik. Han gissar att det är något av Vivaldi. Han fortsätter att byta radioprogram, men hittar ingen nyhetskanal, endast musik. En gul taxi kommer körande emot dem på den andra vägbanan, i riktning mot Stockholm. Bilen kör förbi och sedan är det åter tomt på vägarna framför dem. Den äldre mannen med AIK-halsduk tar upp sin mobil och ringer upp

sin fru, men får endast meddelandet att abonnenten inte är tillgänglig. Han ser orolig ut och stoppar tillbaka mobilen i jackfickan. Några andra bussresenärer, som också provar att ringa eller SMS:a, får samma negativa resultat.

Efter en stund svänger buss 815C av till höger för att komma upp på Tyresövägen, och vidare österut. Chauffören försöker tillkalla busscentralen för att få information om läget, men han möts endast av brus. Under tiden drabbas allt fler resenärer av en liknande panik som den unga blondinen och den skäggige mannen. Hopträngda vid den bakre dörren och mittendörrarna står nu mer än tio personer och trängs tätt ihop, likt rädda gnuer som försöker undfly en flock jagande lejon. Ytterligare några passagerare på olika ställen i bussen börjar också visa tecken på stor oro, men än så länge sitter eller står de kvar på sina platser. Den brunhåriga damen med den eleganta bruna rocken ser dock alldeles lugn ut. Hon har nu slagit sig ner på en ny ledig sittplats på andra sidan gången från Caroline. Hon verkar mycket nöjd med att äntligen få sitta ner. Damen drar upp en tjock bok ur sin svarta handväska, tar upp ett par läsglasögon med guld-färgad ram och börjar bläddra bland sidorna. Efter en kort stund fastnar hon på ett uppslag och börjar läsa. Caroline tittar fundersamt på kvinnans bok. Boken ser gammal ut. Omslaget visar en bild av en död fågel och texten därunder liknar ingenting hon någonsin sett förut. Bokstäverna påminner något om hebreiska, men med alldeles för många krumelurer.

När bussen svänger upp mot Tyresövägen är det redan fullpackat med folk vid dörrarna. Alla som står där har väldigt bråttom att få komma ut och vissa av dem ramlar nästan omkull när bussen girar. Nu är det endast några få hundra meter kvar till bussens första hållplats; Norra Sköndal. Caroline tittar sig omkring. Hon ser ett par

parkerade personbilar längre bort mot Gubbängen, men inga bilar på vägarna. En stor gråsvart hund springer över Gubbängsfältet alldeles ensam. Caroline undrar vad det kan vara för hundras och får en gnagande oro i maggropen. Buss 815C kommer upp på en bro och kör över motorvägen. Regnet fortsätter att smattra mot bussens tak och den molntunga himlen blir långsamt allt mörkare. Det dystra landskapet runtomkring visar upp ett galleri av grå nyanser, med mycket få andra färger. Bussen fortsätter framåt på Tyresövägen och passerar ett stoppljus som lyser klart grönt. Caroline tittar framåt och hennes blick fastnar på Norra Sköndals busshållplats som skymtas längre fram. Oron i magen lättar när hon ser att där finns folk. Ganska många dessutom. *Vad skönt! Jag bara inbillar mig saker. Typiskt mig.* När busshållplatsen endast är hundra meter bort försöker Caroline få en klarare bild av människorna som står där och väntar. Hon ser en gammal hukande tant med käpp och ett femtontal ungdomar, alla iklädda liknande grå jackor och med uppdragna huvor. Ingen av människorna vid hållplatsen bär på något paraply, vilket Caroline tycker är lite konstigt. *Men de blev väl lika överraskade av väderomslaget som jag blev. Vem skulle kunna veta att vädret skulle slå om så fort?* Caroline tycker sig se att de gråklädda mestadels är unga killar, troligen tonåringar, men hon ser även tre tjejer i liknande ålder ibland dem. Men med de uppdragna huvorna kan det även dölja sig fler av kvinnligt kön bland dem. Från Carolines plats ser det ut som att alla grå jackorna även har samma typ av svarta emblem på ryggen. *Troligen tillhör de väl någon slags förening eller liknande? Hur gamla kan de vara? Femton, sexton, sjutton? Svårt att se i regnet...* Bussen kör in mot hållplatsen och bromsar in. Precis innan bussen stannar ser Caroline något glimma till i en av killarnas hand. Hon tittar noggrannare och ser att det är någon slags kniv han håller i.

Sedan ser hon även liknande föremål i de andra ungdomarnas händer. *Va! Det är ju knivar! Skit också!* Ungdomarna håller sina vapen riktade neråt i slappt hängande armar. Ingen av dem verkar bry sig om den fullpackade bussen som bromsar in alldeles intill dem. Bussen stannar och alla dörrar öppnas. När de första passagerarna precis stormar ut ur bussen ställer sig Caroline upp och ropar:

”Nej, det är farligt! Kom tillbaka! De har knivar.”

Några passagerare stannar upp och tittar på Caroline med antingen förbryllade eller irriterade blickar, men de flesta bryr sig inte om varningen utan skyndar sig ut ur bussen så fort det bara går. Då hörs ljud från uppskrämda människor utanför bussen. Den ljushåriga kvinnan med pagefrisyr ger ifrån sig ett högt skrik. Ungdomarna, som först backat undan för de utpasserande resenärerna, går plötsligt till attack med rå vildhet och frenesi. Utan ett ord hugger de mot de skräckslagna människorna med sina skarpslipade knivar. Vapnen tränger med stor kraft in i sina offers oskyddade kroppar. Den skäggige mannen ser att den unga blondinen, som gått ut bredvid honom, träffas av vildsinta knivhugg i bröstet och magen. Hans tidigare transliknande tillstånd börjar släppa. Han ser faran och lyfter upp sina armar för att skydda sig mot en mörkhårig ung kvinna i grå jacka med huva. Hon är nästan lika lång som honom. Kvinnan stöter in sin kniv i hans underarm och han stönar till av smärta och chock. Smärtan får honom att ögonblickligen bli klar i huvudet. Den underliga förvirring han drabbades av tidigare på bussen är nu helt borta. Den skäggige mannen håller fortfarande upp sina armar som skydd, när den unga kvinnan snabbt drar ut kniven och hugger till på nytt. Nu genomborras hans vänstra hand. Smärtan slår till som en blixtnedslag och får honom att tappa andan. Den unga kvinnan drar ut kniven och hugger till ytterligare en gång, men nu är den mannen beredd och jävligt

förbannad. Han lyckas greppa tag i hennes handled innan kniven träffar på nytt och vrider om hennes arm för att hon skall släppa vapnet. Han märker att kvinnan har ont och ett par sekunder senare tappar hon kniven. Men hans framgång blir kortvarig. En ung man med asiatiskt utseende och fjunig mustasch hugger honom i sidan med en lång stilettniv. Den skäggige mannen biter ihop, men han vet att hoppet är ute för honom när ytterligare ett knivhugg träffar honom högre upp, alldeles under armhålan.

Passagerarna i bussen ser med fasa på blodbadet utanför och de flesta av dem drabbas av chock och handlingsförlamning. Många av dem har ännu inte riktigt förstått vad som händer. Det är så överkligt att deras sinnen inte vill acceptera vad de ser.

De som lämnat bussen har inte en chans och inom en kort stund ligger så gott som alla av dem på marken med blödande sår, medan ungdomarna oavbrutet fortsätter att hugga dem med sina knivar.

”Stäng dörrarna!” ropar en ung man, som sitter långt fram i bussen. Hans namn är Simon. Han förstår vad som händer och agerar därefter. Simon är tjugofem år gammal, har ljusbrunt hår, bred haka, svällande muskler och smal midja. Dessutom är han hela hundranittio centimeter lång. Han skulle faktiskt kunna ha passat som superhjärte i en amerikansk Hollywoodfilm. Men Simon är ingen skådespelare. Han studerar till civilingenjör på Kungliga tekniska högskolan och är nu inne på sitt andra år. Just nu läser han en kurs i materialteknik. Simon är en flitig student, men pluggandet kommer inte lätt för honom. Han hade alltid fått kämpa mer än sina studiekamrater och den förra tentan inom mekanik hade han misslyckats totalt med. Ibland längtar han tillbaka till sin tid inom försvaret. Där hade han varit en av de allra bästa.

Busschauffören, vars ögon tidigare oförstående betraktat slakten utanför, reagerar snabbt och trycker på knappen som stänger dörrarna. De främre och bakre dörrarna stängs, men det mittre dörrparet går inte igen eftersom en medelålders kvinna, iklädd en grönblommig slöja och svart kappa, fastnat däremellan. En ung man med blont hår, iklädd en grå jacka, står utanför bussen och drar i hennes ena arm. Men kvinnan stretar emot och håller krampaktigt tag i en av de gula dörrstolparna. Mannen utanför ler, visar upp sina kritvita tänder och fixerar henne med sina klarblå ögon. Han ser desperationen i kvinnans bruna ögon och säger något med iskall röst på ett underligt språk, som påminner något om isländska. Kvinnan dras långsamt allt längre ut och är på väg att tappa taget om stolpen. Då är plötsligt Caroline där och hjälper till. Hon förstår inte själv hur hon kommit dit, men civilkuraget inom henne hade fått henne att agera. Hon fattar tag om kvinnans midja och försöker dra med henne in i bussen igen. Caroline spänner varenda muskel och lyckas hindra att kvinnan dras ut ytterligare, men trots ansträngningarna lyckas hon inte dra tillbaka kvinnan in i bussen. Den unge mannen utanför är stark. Då är plötsligt Mats vid Carolines sida. Den gråhåriga medelålders mannen hade slutligen släppt sitt utbildningshäfte för att hjälpa till. Han får inget bra grepp och den slöjbeklädda kvinnan är fast i sin hopplösa position. Mats blir då fly förbannad, tar ett steg framåt mot dörröppningen och ger den unge mannen en hård spark i bröstet. Den blonde mannen tappar sitt grepp om kvinnan och faller ihop på en döende resenär, som ligger på marken utanför. Caroline faller samtidigt bakåt i bussen tillsammans med kvinnan hon hjälpt till att rädda livet på. Då lyckas busschauffören äntligen stänga mittendörrarna. Det går ett tacksamt sus genom bussen när dörrarna äntligen stängs. Busschauffören stampar på gasen och

815C

bussen lämnar snabbt Norra Sköndals busshållplats, de unga mördarna och deras offer bakom sig.

Kapitel 3 – Fel väg

Simon, den unge välbyggde mannen som tidigare ropat åt chauffören att stänga dörrarna, stannar upp i mittgången och pustar ut när bussdörrarna äntligen stängs. Runt omkring honom finns gråtande, chockade och apatiska människor. Själv är han mest förbannad. Bussen sätter fart ut mot motorvägen. Simon parerar för accelerationen genom att luta sig framåt och lyckas hålla sig på benen, utan att ta stöd från något säte eller någon av de gula stolparna. Han tittar tillbaka mot Norr Sköndals busshållplats. Ingen av ungdomarna där ute i det kalla regnet följer efter bussen. Tydligt är de fullt nöjda med att stanna kvar vid det blodbad de redan skapat, där sexton bussresenärer precis mist sina liv. Ingen av offren, vars kroppar nu ligger utspridda på marken, hade haft en minsta anledning att tro att just denna gråa dag skulle bli deras sista i livet.

Simon fortsätter att se bort mot ungdomarna på busshållplatsen, som fortsätter att hugga sina blodiga knivar i människokropparna trots att de redan är döda. Han kliar sig hårt i hårbotten och rufsar då till sin kortklippta frisyr. Scenen känns överklig och påminner honom om en återkommande mardröm han haft under den senaste veckan, då han försökt förhindra en grov misshandel på en busshållplats som faktiskt liknade denna. Men i Simons dröm hade det varit klart väder och hans fötter hade suttit fast i djup lera. Han hade inte kunnat ta sig någonstans och misshandeln hade fortsatt. Den drömmen hade flera gånger fått honom att vakna upp med ett ryck mitt i natten. Han hade då varit helt dränkt i svett.

Busshållplatsen försvinner ur sikte och Simon fylls långsamt av ilska och frustration över att inte ha kunnat hjälpa till när det väl behövts. Människor hade mördats kallblodigt alldeles i närheten av honom och han hade varit alldeles för långsam. Kvinnan, som hade varit fast vid mittdörrarna, hade visserligen räddats. Men inte av honom utan av en smal kvinna runt fyrtio och en småfet gubbe, som troligen var över femti. En ovanlig kombination av hjältar. Simons långa och krävande militära träning till kustjägare hade inte varit till någon nytta alls i det verkliga livet.

Simon tar ett djupt andetag och försöker skaka av sig en känsla av att vara helt värdelös. Han tittar bakåt på de återstående passagerarna i bussen och granskar de osannolika hjältarna. Den gråhårige mannen och den smala kvinna med olivfärgad hy och krusigt svart hår, hjälper den schalbeklädda kvinna de räddat att ställa sig upp. Simon suckar. *Men det är i alla fall bra att några hann hjälpa till i allt elände. En kvinna räddades i alla fall. Men vad var det där för mordiska psykopatiska ligister till ungdomar? Vi måste få hit polisen och det fort.*

Simon tar upp sin mobiltelefon, en silverfärgad Iphone 8S, slår in numret 112 och tittar på skärmen. Han väntar, men ingen signal verkar gå ut. Indikatorn uppe i högra hörnet visar på så gott som fullt batteri, men ingen anslutning. Sedan säger mobilen klick och skärmen blir alldeles mörk. Han stirrar oförstående på den svarta skärmen. *Vad är det här för skittelefon? Borde kanske ha köpt en ny Samsung istället, som min jobbige lillbrorsa rekommenderade.*

Simon kliar sig åter i hårbotten och stoppar ner den icke fungerande mobiltelefonen i fickan. Han vänder sig framåt i bussens riktning. Förvirrade små tankar susar omkring i hans hjärna, likt bin som flugit vilse i en stor tågterminal. Han ögon fastnar då på den gamla tanten, som klev på i

Norra Sköndal. Hon står framåtlutad bredvid busschauffören. Tanten ser ut att vara minst åttio år gammal och hennes hy är blek och torr som gammalt papper. Hon är klädd i en tjock svart rock och har en mintgrön schal på huvudet. Hennes rygg är böjd likt en metkrok och hon har dessutom lagt en stödjande hand på chaufförens axel. En varningsklocka börjar ringa vilt i Simons överbelastade hjärna.

Tanten som klev på bussen! Varför hade inte hon blivit attackerad av de vilda ungdomarna? Är hon deras jävla mormor eller? ... Det är något med det här som inte stämmer.

Då svänger bussen plötsligt av från motorvägen och styr mot en avfart som leder mot Skarpnäck och Orhem. Bussen åker först mot ett nybyggt bostadsområde med konstiga färger och fula glasfönster. Simon har länge haft uppfattningen att arkitekten som ligger bakom "underverket" troligen är en färgblind man i fyrtioårsåldern, som hatar allt som är vackert. Tidigare fanns här en grönskande skog, som människor tyckte om att vandra i.

"Vad gör du?" säger Simon med hög röst. Hans fråga är riktad till busschauffören. "Vi skulle ju ha stannat kvar på motorvägen. Det här är fel väg!"

Busschauffören verkar inte reagera, utan sitter bara tyst kvar på sin plats och börjar att blinka åt vänster.

De flesta bussresenärerna har nu märkt att bussen verkar tagit en ovanlig omväg och ett tiotal av dem muttrar missnöjt, mer eller mindre högljutt. En ung rödhårig tjej med fräknar skakar vilt på huvudet, greppar hårt om sin handväska och piper med desperat röst;

"Fel väg! Det här är fel väg! Fel väg..."

Den gamla tanten, som fortfarande har sin högra hand på chaufförens axel, vänder sitt skrynkliga bleka ansikte mot

Simon. Hon ser mest ut som en klassisk häxa från en gammal medeltidssaga, dock saknas den utstående vårtan på näsan. Hennes tunna långa hår är helt vitt och ögonen är ljust gråa med rödkantade ögonvitor. Blicken är hypnotiserande. Tantens långa svarta rock är sliten och passar inte riktigt ihop med hennes nya klarröda gummistövlar. Sin vänstra hand stödjer hon mot en käpp vars böjda handtag är tillverkat av mörk mahogny. Tanten ler mot den unge muskulöse mannen och visar upp blekgula och något nedgångna tänder.

Simon blinkar till och den förtrollning hon verkar ha haft över honom bryts. Han börjar att gå framåt i bussen med bestämda steg. Han föser varsamt undan en orolig, klent byggd kontorsnisse i blårandig kostym och kommer fram till den gamla tanten. Kontorsnissen bakom honom backar nervöst några steg längre bakåt i mittgången. Bussen gör sin vänstersväng och fortsätter österut på en den Gamla Tyresövägen, som till en början går parallellt med motorvägen. Det ihållande regnet fortsätter att smattra på bussens tak, vilket dämpar alla andra ljud. Utanför blir himlen snabbt allt mörkare och olycksbådande regnfyllda gråsvarta moln hänger över vägen framför dem likt en hungrig stenjätte. Till höger står ett stort nybyggt fyravåningshus fullt med lägenheter, men denna kväll lyser det inte en endaste lampa från något av fönstren. Men Simon har inte tankarna på världen utanför. Hans hela fokus är riktat mot den gamla tanten som står ett par meter framför honom. Simon känner att tanten hånar honom med sin klena gestalt och hukande men ändå självsäkra hållning.

”Du där! Din gamla ... tant! Släpp honom nu!” säger Simon med en barsk röst, som inte döljer ett underliggande hot.

En svettdroppe rinner långsamt ner från hans panna. Han sträcker fram en hand mot tanten, men får en snabb smäll

på fingrarna av hennes tråkäpp. Smällen gör inte ont, men han drar ändå tillbaka handen. En het ilska vaknar snabbt till inom honom. Simon spänner sina hårda muskler och utbrister; "Nä nu jävlar!". Han tar ytterligare ett steg framåt mot tanten och tänker: *Dags at göra någon nytta av min långa militära träning!*

Något ändras då i tantens blick. Den blir plötsligt mörkare och mer fokuserad. Hon släpper busschauffören med sin högra hand och greppar istället tag i den nedre delen av käppen. Sedan svingar hon käppen med full kraft och det solida handtaget av mahogny, träffar den unge mannen rakt i huvudet med en tung smäll och spräcker hans skallben lika enkelt som ett ömtåligt äggskal. Handtaget splittras till småflisor och Simon sjunker livlös ner på bussgolvet. Resenärerna längst fram i bussen ser med förfäran på det mörkröda blodet, vilket sprider sig likt en gloria runt den unge mannen huvud. Simons döda ögon är vidöppna och fulla av förvåning. Den klen byggde kontorsnissen med blårandig kostym släpper sin väska och flyr bakåt i bussen.

Då reser sig den långe gamle gubben, med glasögon och finlandssvensk dialekt, upp i stolen. Hans rörelser är betydligt smidigare än hos en de flesta personer i hans ålder. Han går ut i mittgången och lämnar över hundkopplet till den gamla tanten bredvid honom. Han släpper förbi den rädde kontorsnissen i blå kostym och går med bestämda långa kliv fram till den unge mannens döda kropp. Men gubben tittar inte neråt utan har istället blicken fixerad framåt mot den äldre tanten, som fräser ilsket mot honom likt en trängd katt. Hennes högra hand vilar åter igen på chaufförens axel och de blekgula naglarna på hennes krokiga fingrar ser nu onaturligt långa och vassa ut. Gubben drar fram en pistol, en gammal rysk nagantrevolver från 1940, från sin innerficka.

Han riktar vapnet mot den äldre kvinnans huvud och fyrar av. Smällen är öronbedövande och skottet träffar den gamla tanten rätt i pannan. Hon tappar sitt grepp om chaufförens axel och hennes kropp kastas bakåt mot det främre fönstret. Där sjunker hon ner mot golvet med ett pryldigt skotthål i pannbenet, strax ovanför det vänstra ögat. Vissa resenärer i den främre delen av bussen börjar skrika av panik. Händelserna blir alldeles för starka för kontorsnissen i kostym. Han svimmar och faller ihop mot en storbystad svarthårig kvinna i femtioårsåldern. Även hon börjar då skrika i panik. Kontorsnissens kropp puttats bryskt bort från henne och landar på mittgångens golv med en duns.

Chauffören, vars namn är Haafiz, vaknar plötsligt till liv från sitt transliknande tillstånd och ser med förvåning på vägen framför sig. Regndroppar faller hårt i en stor vattenpöl vid sidan om vägen och de tunga gråsvarta molnen på himlen varnar om att ett ännu kraftigare regnoväder är nära.

Varför åker jag här? Det här är ju fel väg.

Bussen lämnar bostadsområdet bakom sig och den högra väggkanten kantas av en mörk dyster granskog. Haafiz tittar sig förvirrat omkring och får syn på den gamla tanten med ett skotthål i pannan. Han vrider huvudet bakåt och får även syn på den döde unge mannen och den långsmale gubben med revolvern. Det blir för mycket att ta in för honom och det börjar snurra runt i hans huvud.

”Vad är det här?” utbrister Haafiz desperat och lättar ofrivilligt på gaspedalen med sin högra fot.

”Nej ... käre vän. Fortsätt framåt annars tar de oss.” säger gubben med sträng, men uppmuntrande röst. Han viftar till med revolvern och fortsätter: ”Vår enda chans nu är att vi fortsätter köra framåt och absolut inte för långsamt. Men vad

du än gör, undvik att köra in i tät dimma för det skulle vara mycket dåligt för oss alla.”

Chauffören skakar oförstående på huvudet, men följer gubbens råd och lägger åter mer tryck på gaspedalen. Sedan frågar han nervöst:

”Dimma? Det regnar ju där ute, då blir det väl ingen dimma?”

Gubben kisar med ögonen och pekar framåt med ett långt smalt finger. Haafiz fokuserar sin blick på vägen framför sig. Längre fram, kanske tvåhundra meter bort, verkar vägen försvinna in i ett skimrande grått dis. Precis framför diset, vid sidan av vägen, står en ensam mörk gestalt intill en parkerad motorcykel. På det här avståndet ser man inte om det är en man eller kvinna. Haafiz känner plötsligt en iskall kår, som drar upp längs med hela ryggraden. Det känns till och med värre än när hans fru kommit på honom när han rökt i garaget. Han ser en skylt ett trettiotal meter framför sig med texten *Orhem*, upptäcker avfartsvägen till höger, hinner bromsa in en halvsekund och vrider om ratten för fullt. Bussen girar brutalt och det hörs diverse mer eller mindre panikslagna rop från resenärerna. En kort stund släpper hjulen på bussens högra sida från marken, men de når vägen igen när svängen fullbordas. De flesta av de som står upp i mittgången tappar balansen och faller handlöst mot dem som sitter på vänstra sidan av bussen. En ung man, som sitter på högra sidan längre bak i bussen, ramlar av stolen och slår huvudet hårt i stolen på andra sidan mittgången. Slaget blir så hårt att han tappar medvetandet. Mannen, som är iklädd målarkläder, har tidigare haft en lång arbetsdag med att renovera en lyxig lägenhet på Östermalm.

Bussen klarar svängen och fortsätter vidare på en något smalare lång raksträcka. Människor pustar ut och de flesta som ramlat omkull hjälps upp på fötter igen. Chauffören

kastar upp en blick mot gubben med revolvren, som ger honom en kort nick.

”Mycket bra gjort min vän!” säger gubben och ler.

”Är vi säkra nu?” frågar Haafiz.

Gubben ser fundersam ut, tittar sig omkring och svarar:

”Nej! Jag har ingen aning om vart denna väg leder, men vi är i alla fall inte på helt fel väg längre.”

”Jag vet ungefär var vi är, men jag är inte alls säker på om det finns någon väg härifrån som leder oss vidare till Tyresö”, säger Haafiz. ”Kan vi inte bara vända bussen och åka tillbaka?”

”Nej!” säger gubben med allvarlig röst.

Bussen fortsätter framåt och ännu tyngre regndroppar börjar smattra mot dess tak. Det intensifierade regnet har försämrat sikten ytterligare och ingen lägger märke till den svarta motorcykeln, som svänger in på samma väg bakom dem.

Kapitel 4 – Orhem

Yashma sitter på ett säte direkt bakom mittdörrarna och rättar till sin blommiga sjal, som hamnat helt snett på huvudet. Hon vänder sig mot Caroline, som sitter på sätet på andra sidan mittgången, ger henne en tacksam nick och säger:

”Tack så mycket! Du räddade mitt liv där borta. Må Allah hjälpa dig och din vackra dotter under den långa vägen hem.”

”Eh ... Ingen orsak”, säger Caroline och ler tillbaka.

”Men jag undrar varför de attackerade oss”, mumlar Yashma och sjunker in i sig själv.

”Ja ... varför?” suckar Caroline och tittar ner på sin dotter.

Amanda möter inte sin mammas blick utan tittar istället apatiskt ut genom fönstret. Caroline följer sin dotters blick. Bakom det tunga regnet ser hon ett stort kolonilottområde med små stugor i olika färger. Hon ser röda, blå, vita, grå och gula stugor, men dess färger har mattats något på grund av regnet och det begynnande kvällsmörkret. Till varje liten stuga hör en bit mark där det odlas grönsaker, frukt och blommor. Men nu, när vintern är på ingång, har det mesta av växtligheten på de små tomterna dragit sig tillbaka och tomterna skiftar mot mer brunaktiga färgnyanser. Caroline vänder sig mot Yashma och frågar fundersamt:

”Men var befinner vi oss någonstans?”

Yashma borstar av smuts hon fått på ena ärmen och tittar ut åt både höger och vänster. Hon funderar och skakar sedan bekymrat på huvudet.

”Vet inte. Jag har aldrig varit här förut.”

”Vi är på väg mot Orhem”, inflikar Mats, som slagit sig ner på en av platserna bakom Caroline och Amanda. Han kliar sig i sitt gråa hår och fortsätter: ”Min yngsta dotter brukade tillbringa en massa tid i ett litet stall längre ut på den här vägen. Trevligt ställe, om man tycker om hästar, vacker natur och tokiga kolonister som inte har något annat på hjärnan än sina små ekologiska odlingar. De var som galna över att få tag på det hästbajs vi mockat ut. Fungerade tydligen utmärkt som gödsel.”

Caroline, Yashma och Mats fortsätter att lågmält diskutera deras nuvarande riktning. Alla tre är mycket frågande till varför de inte vänder om tillbaka upp till motorvägen, men ingen av dem vågar utmana den gamla gubben längre fram i bussen. Han verkar mycket bestämd och kan bevisligen hantera sin gamla nagantrevolver.

Yashma tittar ut. Det har nu blivit ännu mörkare och regnet fortsätter att ösa ner där utanför. Hon får syn på sin egen spegelbild i ett bussfönster och ser mörka ringar under de ellipsformade bruna ögonen. Den tidigare händelsen vid busshållplatsen verkar ha gjort hennes ansikte tio år äldre än innan hon klev på bussen. Hon stänger med stor ansträngning ute tankebilder på de gråklädda ungdomarna och hennes sinne börjar istället vandra bland andra minnen och glimtar från hennes arbetsdag på förskolan Ballongen. Men smärta finns även här. Hon minns olyckan! Den stackars ljushårige pojken, som föll ner från den gamla trädstubben och slog i huvudet i en sten. Det hade hänt så fort och hon hade inte hunnit agera. Det hade kommit en hel del blod och först hade Yashma trott att den stackars pojken var död. Hon hade hållit honom i sina armar och gråtit. Men sedan hade hon känt hans puls under sina fingrar. Pojken hade bara varit avsvimmad. Kort därefter hade ambulansen kommit, men hon hade inte fått följa med honom till sjuk-

huset. Hon hade bara stått där på gatan när han kördes iväg. En kollega hade sagt något tröstande till henne och nämnt att det inte var hennes fel. *Men om det inte var mitt fel, varför kände jag mig då så skyldig? Stackars lille pojke. Hoppas att det gick bra för honom.* Yashma biter sig i underläppen och blundar. Glimtar från andra äldre händelser, vilka hon länge lyckats gömma undan, tränger sig nu också upp till ytan. Kriget! Sönder-bombade hus, lukten från trasiga avlopp och döda djurkroppar. Och sargade människokroppar ... Hopp-löshet och bilden av hennes syster, som blivit skjuten i ryggen av en regeringssoldat. Hon låg där stilla på marken, strax utanför skolan där hon jobbade. Soldaten, som skjutit henne, hade sedan vänt sig om och tittat på Yashma med en iskall blick. Han hade flinat när han satte in ett nytt magasin i sitt rysktillverkade automatvapen. Hon hade då sprungit därifrån och med nöd och näppe klarat livhanken. En kula hade missat hennes huvud med endast en decimeter. Sedan kommer minnen från den långa flykten genom Turkiet och genom Europa, där deras familj blivit lurade av hänsynslösa människosmugglare. Men hon kommer även ihåg hoppet om ett tryggare liv för sin familj i ett nytt land med fred. Till slut hade de lyckats ta sig till Sverige.

SL-bussen fortsätter framåt och Yashma återvänder till nuet. *Varför händer det här? Jag behöver ju komma hem till min man och min dotter. Jag skulle ju hjälpa henne att plugga inför matteprovet imorgon.* Hon rör handen mot sin innerficka för att ta upp mobilen, men hejdar sig och tittar sig runt omkring. Många av de andra resenärerna jobbar redan frenetiskt med att få igång sina mobiltelefoner, men tydligen utan lyckat resultat. Längre fram i bussen sitter en ung kvinna med blekt ansikte och brunt hår. Hon svär högljutt och kastar ilsket ner sin mobil mot golvet. Den svarta telefonen av märket Sony studsar mot kanten av mittgången

och glider fram, så att den hamnar mitt emellan den döde unge mannens fötter. Mobilen verkar dock helt oskadd. Kvinnan sätter händerna för ansiktet och börjar gråta.

Yashma drar upp handen från fickan igen. *Ingen idé... Kan det vara en sån där bomb som slår ut all datatrafik? Är Sverige under attack? Eller kan ungdomarna där borta varit påverkade av någon slags narkotisk drog eller kemisk gas? Jag förstår inte.* Hon vänder sig om och ser på när ett par andra resenärer längre bak i bussen tar hand om den unge medvetlöse mannen i målarkläder. En ung lång man med lockigt mellanblont hår, iklädd en blå vinterjacka, lägger försiktigt ner den skadade mannen på ett par säten och undersöker sedan hur han mår. Yashmas spända axlar slappnar av.

Så länge det finns medmännisklighet finns det i alla fall hopp.

Bussen fortsätter, lämnar kolonistugeområdet bakom sig och kommer in i ett parti med tät skog på bägge sidor om vägen. Det är mestadels granskog, men närmare vägen växer det även en hel del björkar, ekar och andra lövträd, som nu tappat sin vackra lövskrud inför de stundande vintermånaderna.

Yashma tycker att någon borde säga till busschauffören att vända bussen, så att de kan åka hem. Hon tar mod till sig och reser sig upp. Den gamle mannen med revolvern, han som står längre fram i bussen, vänder sig om direkt och stirrar henne rakt i ögonen. Yashma tänker säga något, men han är snabbare:

”Du där! Sätt dig ner i bussen och håll tyst. Vi vänder inte bussen. Det här är vår enda chans att undslippa dimman.”

Mannen visar upp sin revolver för att avsluta diskussionen. Yashma vågar inte svara emot utan sätter sig ner igen. *Jävla tokiga gubbe*, tänker hon. *Rädd för lite dimma...* Hon stirrar ut genom den närmsta fönsterrutan och lägger märke

till hur regnet börjar avta, för att bara några sekunder senare sluta helt. Det plötsliga väderomslaget för med sig en tystnad, så att man nu endast hör bussmotorns svaga brummande och det susande ljuden från däck. Hon tittar på den mörka och ovanligt färglösa skogen utanför. Det får henne att tänka på gamla svartvita filmer, som filmades när hennes far- och morföräldrar var små. När hon blickar in mellan träden ser hon gråvita dimslöjor som sakta växer sig i storlek. På vissa ställen har dimman även tagit sig ut en bit på vägens blöta asfalt, men det mesta av slöjorna håller sig fortfarande kvar i den dystra skogen. Hennes humör påverkas och hon känner en gnagande oro i magen. *Vad kan det vara som döljer sig i dimman? Är det mig man är ute efter?*

Plötsligt studsar bussen till, som om den kört på ett dött djur eller något av liknande storlek. Vissa passagerare frågar vad det var för något, men busschauffören är tyst och håller blicken stadigt riktad framåt. Den gamle mannen med revolvern vänder sig om mot passagerarna, ser på dem med ett bestämt ansiktsuttryck, med antydning till ett leende, och lägger nonchalant revolverpipan på axeln.

Yashma säger inte ett ord och vänder tillbaka blicken mot fönsterrutan.

Vägen för dem vidare till ytterligare ett kolonistugeområde, lite mindre än det tidigare. Rakt fram finns en smal grusväg omgärdad av kala lövträd. Bussen fortsätter dock på den bredare vägen av asfalt och svänger vänster. Yashma tittar på det dystra färglösa landskapet utanför. Även de små stugornas färger verkar mestadels gå i olika grå nyanser.

Inte en enda människa syns till där ute. Men det är väl inte så konstigt så här års. Vem skulle vilja vara ute och odla grönsaker en dyster blöt kväll i slutet av november?

Hon ser på den tjocka dimman som lurar i skogsbrynet bakom de små stugorna. Än så länge är de flesta av de små kolonilotterna fria från dimma, men Yashma känner på sig att det inte kommer dröja länge innan även dessa sveps in i ett vått töcken. Hennes ögon fastnar en kort stund på en liten lekpark med en rödmalad gunghäst, vars klara färg står i skarp kontrast mot allt det gråa runtomkring. Hästen har svart man, stora ögon och en bred leende mun. Av någon anledning får hästen henne att känna sig hoppfull.

Då kör bussen igenom ett sjok av vit dimma, som letat sig ut på vägen. Först händer ingenting, men sedan rycker bussen till och ett hostande ljud hörs från den ansträngda motorn. Bussen börjar sakta in och motorljudet börjar dö ut. Yashma är orolig för att bussen är på väg att stanna, men snart blir motorljudet det normala igen och det stora fordonet ökar åter i hastighet. Många i bussen pustar ut. Strax därefter bromsar bussen ändå in. På vänster sida av vägen finns ett gammalt fik, dock sedan länge stängt för säsongen. De har kommit till ändhållplatsen för buss 180 som går till Orhem och det finns här en liten rondell som bussen kan vända i. Det finns visserligen en smal väg framåt, men det är en återvändsväg som tar slut efter några hundra meter. Den gamle mannen med revolvern lutar sig fram och säger något till chauffören, som nickar till svar. Haafiz sänker hastigheten ytterligare och svänger åt höger. Bussen kör då in på en grusväg som påbörjas via den lilla rondellen. Vägen är på gränsen till att vara för smal för den stora bussen, men den erfarne chauffören har full koll på var han har hjulen på sitt fordon.

Yashma försöker titta efter vart den nya vägen leder, men ser ingenting annat än mörka träd på bägge sidorna om vägen. När hon sveper med blicken får hon plötsligt syn på

något inne bland dimman, vid träden till vänster om bussen. De rullar vidare och det hon såg försvinner ur sikte.

Vad var det där? En stor hund inne i skogen, eller inbillar jag mig bara? Yashma funderar på vad det var hon egentligen sett, när bussen svänger till höger ytterligare en gång. De fortsätter framåt mot några större byggnader när mer dimma uppenbarar sig framför dem. Bussen sväljs helt av det gråvita fuktmolnet och fortsätter i blindo under några sekunder. När sikten blir klar igen rullar fordonet ut på en liten gårdsplan. Chauffören ser tre byggnader framför sig. Till vänster finns en länga med förråd. Rakt fram står ett gammalt rödmålat stall och till höger ett större igenbommat gammalt rött hus, som ser ut att också varit ett stall någon gång i tiden. Bussmotorn hostar till en gång och sedan en gång till. Därefter blir den alldeles tyst, men bussen fortsätter att rulla framåt på den grusbelagda gårdsplanen. Haafiz försöker att starta motorn igen, men den är helt död. Han svänger något till höger, bromsar in och parkerar fordonet längs med det tillbommate huset.

En kort stund är det alldeles tyst i bussen och sedan öppnas dörrarna. Den gamle mannen med revolvern ropar på den gamla kvinnan, som suttit bredvid honom tidigare:

”Kom nu Virpi! Dags att kliva av.”

”Det förstår jag väl, Jani”, svarar hon och suckar. ”Den här bussen kommer inte längre ikväll.”

Virpi släpper ner hunden på golvet, tar med sig sitt stora svarta gitarrfodral och kliver ut i mittgången. Hon ursäktar sig artigt när hon passerar några människor. Virpi kliver försiktigt över de två döda kropparna i bussens främre del och följer sedan efter sin man Jani, ut genom den främre dörren. Yashma, som har fått nog av busseländet, kliver ut genom mittendörrarna och är den tredje passageraren som lämnar bussen. Hon andas in den råa kalla luften och när

hon andas ut bildas ett litet moln av ånga. Yashma går sedan framåt längs med bussen, går förbi det äldre finlandssvenska paret och stannar upp framför det gamla stallet. Hon tycker att hon hör någonting där inne och fortsätter försiktigt framåt.

Är det? ... Jo där hörde jag det igen.

Yashma går fram till en stor sliten svartmålad dörr, tar tag i ett handtag och drar. Till hennes förvåning öppnas dörren utan motstånd och en våg av tunga dofter når hennes känsliga näsgångar. Det luktar häst och hästspilling. För många är detta ganska jobbigt, men Yashma älskar det. Det påminner henne om hennes barndom i Syrien. När hon var liten brukade hon hälsa på sin farmor och farfar på landet och de hade åtta hästar. Yashma älskade dessa stolta djur och en gång i tiden hade hon även varit en ganska bra ryttare. Hennes mamma hade inte gillat att hon red, men hennes pappa och farmor hade ivrigt stöttat hennes intresse.

Yashma kliver in i stallet och känner en oväntad värme som sveper bort den isande kylan från hennes ansikte. Det första hon ser till vänster om sig är en svart häst, som tittar intresserat på henne med sina stora mörka ögon. Hästen står lugnt i sin box och har några halmstrån utstickande från ena mungipan. Yashma sveper med blicken och får syn på ytterligare fem hästar, varav den ena är en liten mörkbrun stichelhårig shetlandspanny. Den svarta hästen till vänster om henne, som troligen är en storvuxen ponny, gnäggjar glatt åt henne. Yashma går fram till hästen och lägger varsamt sin hand på dess mule. Den är varm och len. Hästen ger Yashmas hand en liten slick, varefter den tuggar vidare på sina halmstrån.

Strax därefter kommer även Caroline och hennes dotter Amanda in i stallet, följda av ytterligare två busspassagerare. Caroline letar en stund på ytterväggen och trycker sedan in

en sliten strömbrytare. Fem glödlampor tänds och lyser upp stallets undervåning med ett mildt gulaktigt ljussken. Amanda tittar sig omkring och ler stort.

Utanför ser Mats på när busschauffören och en kraftigt byggd man, med brunt skägg och rakad skalle, öppnar en lucka för att kunna lista ut varför bussmotorn lagt av. Då Mats själv inte vet så mycket om bilmotorer bestämmer han sig för att inte lägga sig i deras arbete. *Det där fixar de nog utan några dåliga råd från en gammal kemist.* Medan Mats står där och är osäker på vad han skall göra för nytta, går det förbi en grupp på cirka tio personer. Han hör dem muttra missnöjt och lyssnar på delar av ett samtal:

”Nu finns ingen annan möjlighet än att gå hem”, säger en ljushårig man i trettiofemårsåldern. Han låter sur och butter. ”Jag fattar inte varför busschauffören och den där stolliga gubben ledde oss ut till den här ödemarken.”

”Allt är helt obegripligt!” säger en lång och smal mörkhyad kvinna med stora pråliga guldörhängen. ”Mördande ungdomar och en gammal tant som slog ihjäl ... Ja det är hemskt! Och nu hamnade vi i den här hålan. Låt oss gå hem, så glömmet vi det som hänt. Jag har två söner hemma som väntar på mig. Låt Polisen ta hand om det här eländet.”

Mats ser på när gruppen lämnar gårdsplanen och går in i dimman mot den grusväg som han vet leder tillbaka till huvudleden. Människorna går ner för en backe och sedan ser det ut som de bara försvinner. Dimman är verkligen tät denna kväll. Mats vet precis var de befinner sig, då han varit här många gånger tidigare med sin exfru och dotter. Det var sju år sedan han var här sist, men han tycker att allt verkar sig likt. I alla fall det lilla man ser som inte är täckt av dimma. Mats tvekar en stund, tar ett steg framåt, men stannar tvärt när en hand läggs på hans axel.

”Jag tror egentligen inte att du vill följa med dem, eller hur?” säger Jani, som stoppat undan sin gamla revolver i jackfickan, så att endast handtaget sticker upp.

Mats ser upp i hans väderbitna gamla ansikte och funderar på vad han skall svara, men han kommer inte på något. Många motstridiga tankar rusar igenom hans hjärna. Den gamla mannen ler och säger:

”Det där stallet ser väl inte så dumt ut eller hur? Byggnaden borde vara ett ganska hemtrevligt ställe där man kan spendera natten i säkerhet.”

Mats stirrar oförstående på den gamle mannen.

Yashma och ett asiatiskt medelålders par undersöker stallets övervåning, där de hittar ett stort lager av torrt hö. Det finns gott om utrymme här uppe och även om det är något svalare än på den nedre våningen, så är det betydligt varmare här än utomhus. Övervåningen har även ett litet kontor och ett antal låsta skåp som ryttare använder till att förvara sina ridkläder och seldon.

De tre bussresenärerna börjar sprida ut höet på golvet för att iordningställa primitiva sängar. Ingen hade sagt åt dem att göra detta, men just nu känns det helt rätt. Yashma vet att det är här inne de kommer att tillbringa natten och då är det lika bra att de gör det lite bekvämt för sig själva och de andra passagerarna. Snart kommer det även upp ytterligare ett par resenärer som hjälper till med arbetet.

Det dröjer inte länge förrän de flesta av passagerarna från buss 815C befinner sig inne i stallet. Chauffören och hans kraftige medhjälpare går också in genom stalldörren. De har gett upp arbetet med bussmotorn och har fortfarande ingen aning om varför den inte vill starta. Allt såg ju ut som normalt och säkringarna verkade hela.

Totalt saknas ett femtontal passagerare från bussen, vilka istället valt att försöka ta sig hem till fots. Men trots detta återstår ett femtiotal människor som bestämt sig för att sova över i det gamla stallet. De flesta är rädda och mer eller mindre i chock efter vad som hänt, men tillsammans i det gamla stallet med hästarna finner de en viss trygghet. Inne i byggnaden börjar människorna agera helt annorlunda än vad de tidigare gjort i bussen. De talar lågmält och tar sig tid att hjälpa varandra. Vissa vänder sin uppmärksamhet mot de välskötta hästarna och andra hamnar i små grupper som har tystlåtna diskussioner. Stallet i Orhem påverkar verkligen människorna. Den krullhårige unge mannen, som tidigare suttit och lyssnat på högljudd musik, gör i ordning en mjuk bädd av halm till den unge mannen i målarbyxor, han som skadat huvudet och fortfarande är medvetlös. Mannen känner på den medvetlöses puls och nickar tröstande till en ung tjej med kortklippt hår och nitar i underläppen. Tjejen, som är den skadades flickvän, gnider bort några tårar från sin kind med sin högra tröjärm.

Men trots lugnet, som nu omfamnat människorna med sin värme, känner ingen av dem sig riktigt säker i det gamla stallet. Ett par män erbjuder sig därför att ta första vaktpasset vid dörren, beväpnade med diverse tillhyggen. En av dem är Mats och den andre är en storvuxen medelålders motorcykelsknutte från Bornholm. Tatueringar föreställande motorcyklar, döskallar och röda rosor pryder knuttens bastanta underarmar och hals. Jani och hans trevliga fru Virpi skall ta över vakten senare under natten. Mats och motorcykelknutten får låna det äldre parets springer spaniel som heter Ebba. Enligt Jani skall Ebba vara en utmärkt vakthund, men Mats känner sig tveksam till detta påstående. Han önskar att hunden skulle ha varit något större och mer respektingivande. Kanske en rottweiler eller något liknande.

Jani rufsar om Ebbas huvud lite lätt och säger till henne att stanna med de två männen. Hunden sätter sig ner på stallgolvet och tittar förväntansfullt upp mot den kortare av männen. *Hon hoppas väl att jag har någon godsak i fickan,* tänker Mats.

Jani vägrar dock att låna ut sin gamla revolver till någon av männen och han förklarar inte ens varför.

Mats gläntar på dörren och tittar ut. En ensam utelampa på stallets yttervägg försöker med sitt bleka ljus tränga bort en liten del av mörkret utanför. Hela gårdsplanen är nu täckt av gråvit dimma och han kan endast mycket svagt skymta den röda bussen, som bara står ett tiotal meter bort. De närmsta meterna runt omkring själva stallbyggnaden är dock helt dimfria, vilket förbryllar honom. Ebba sticker ut huvudet mellan Mats ben, gnyr ynkligt och backar tillbaka igen. Mats undrar oroligt hur det gått för de passagerare som bestämt sig för att gå hem. Han hoppas att de hittar rätt genom att följa vägen som bussen tog, men med denna tjocka dimma skulle det vara mycket lätt att gå vilse.

Tre timmar senare lägger sig Yashma tillrätta i sin bädd av hö på stallets övervåning. Underlaget är oväntat skönt, men lite stickigt mot bar hud. På hennes högra sida håller Caroline och Amanda på att göra sig i ordning för natten. Amanda ser sig om och suckar djupt, men klagar inte. Den brunhåriga medelålders damen, fortfarande iklädd sin bruna kappa, sätter sig ner på Yashmas vänstra sida. Hon blinkar mot Yashma med sina lilafärgade ögon, får en bekymrad rynka i pannan och pratar med bred gotländsk dialekt:

”Ursäkta! Jag heter Tove. Kan jag få sova här?”

”Jo det går bra”, svarar Yashma och ger damen ett vänligt leende. ”Jag heter Yashma.”

”Så bra då! God natt!”

Tove placerar sin svarta handväska bredvid sig, lägger sig ner på rygg, knäpper händerna ovanför magen och blundar.

Yashma ger damen en fundersam blick, men stänger sedan även hon sina ögon. Tankarna går till hennes tonårsdotter, men även till hennes tålmodige man.

Vad gör ni nu? Är ni oroliga över varför jag inte kommit hem ännu? Har ni till och med ringt polisen? ... Polisen? Vad gör de nu? Känner de ens till de hemska morderna som skedde vid busshållplatsen? Jo, det måste de väl göra. Så fort dimman lättar kommer de ut och söker efter oss. De kan ju inte bara låta en hel buss med människor försvinna, eller hur? Och bussen har säker en GPS eller liknande installerad. Allt kommer att bli bra imorgon.

Då hörs ett skärande utdraget ljud från ett ylande djur. Alla människorna i stallet stelnar till. Den svarta hästen närmast dörren frustar till och stampar ett par gånger med sina hovar. Ljudet ackompanjeras snart av ytterligare ylanden, men dessa verkar komma från ett annat håll. Yashma öppnar sina ögon och kniper ihop sina händer. Plötsligt slocknar glödlampan, som hänger ner från taket några meter bort, och det blir alldeles svart på övervåningen. Utifrån fortsätter ylandet, som obehagligt nog verkar komma allt närmare. Yashma känner en isande kyla som sakta kryper upp längs hennes ben. Hon kämpar emot paniken och söker sig istället till sin tro, som varit ett starkt stöd i hela hennes fyrtionioåriga liv. Hennes far hade lärt henne en speciell bön, med lokalt ursprung, som de två rabblat när bombningarna över Aleppo varit som värst. Hon minns en sen augustinatt för mer än sex år sedan då hennes familj hållit sig gömda i matkällaren under en ovanligt intensiv bombningsräd. Hela huset hade skakat av de kraftiga bombskalven, men de hade alla överlevt natten oskadda. När de följande morgon hade gått ut ur huset hade hon och hennes

familj möts av en chockartad syn. Samtliga hus på hela gatan, förutom deras, var totalförstörda.

Yashma repeterar bönen, som först prisar de godhjärtade och de gåvor som Allah gett människan. I bönen ingår även några rader om att nära och kära skall beskyddas mot ondska. Hon ber egentligen inte för sig själv, utan för den unga flickan Amanda, som nu ligger i höet bredvid henne, tätt intill sin mamma. Yashma fortsätter att be och hamnar i djup koncentration under flera minuter, tills hon plötsligt hör flickan bredvid sig viska till sin mamma:

”Jag hör inte de där ljuden längre.”

”Nej, det har du rätt i”, svarar Caroline med ömsint röst.

”Vad tror du att det var för något?”

”Vet inte älskling. Det kan kanske ha varit en grupp hundar som sprungit hemifrån. De måste ha gått vidare. Sov nu lilla vän. Vi vet inte vad som händer imorgon, så det är viktigt att vi är utvilade när vi vaknar.”

Då tänds glödlampan igen.

Kapitel 5 – Mr Bundy

I stallets undre våning vaknar Mats från en underlig dröm av att någon rör vid hans vänstra ben. I sin dröm hade han varit vilse i en mörk skog. Åt vilket håll han än gått, hade han kommit tillbaka till samma ställe igen. Han hade försökt att komma bort därifrån minst ett tiotal gånger, men alltid med samma resultat. Det hade aldrig känts riktigt hotfullt, men mycket olustigt och när han nu vaknar ligger det kvar en obehaglig illavarslande klump i hans mage. Han öppnar ögonen och får syn på en svart- och brunrandig katt, som stryker sig mot honom. Katten spinner nöjt och släpper ifrån sig en hel del hår som fastnar på Mats nytvättade byxor.

”God morgon kisse. Har du fångat några möss i natt?” frågar Mats sömnigt.

Katten tittar intresserat på honom med mörkgröna nästan hypnotiska ögon, men svarar såklart inte. Sedan stannar den till och lyssnar. Kattens öron riktas framåt. Den har hört något. Mats följer nyfiket kattens rörelser och ser på när den ljudlöst smyger sig runt en höbal lite längre bort. *Kan den ha hört en mus?*

Ett stönande ljud kommer från någon till höger om Mats och fångar hans uppmärksamhet. Det är den unge mannen med målarbyxorna som fått en huvudskada. Han börjar äntligen att vakna till liv igen. Hans ljushåriga flickvän med piercad underläpp sover fortfarande djupt på andra sidan om honom. Mats sätter sig upp och lägger en varsam hand på mannens axel. Några sekunder senare öppnas ett par klarblå ögon. Den unge mannen tittar sömndrucket tillbaka på honom.

”Hur känner du dig?” viskar Mats

Mannen blundar och för upp sin högra hand till det hemgjorda bandaget på sitt huvud. Han grinar illa och hans blick flackar runt på det enkla trätaket och hästbåsen. En ljusbrun häst, som står i båset mittemot den svarta hästen, glor på honom och skakar sedan lätt på huvudet, som för att ifrågasätta varför han ligger där och latar sig. Hans blick går vidare neråt till människorna som ligger utspridda på golvet i primitiva bäddar av hö. Han tittar sedan tillbaka upp på den medelålders gråhåriga mannen.

”Jo, jag lever väl tror jag ... men var är vi någonstans?”

”Det tror jag att din flickvän kan förklara bättre än jag.”

Den unge mannens blick vänds mot den unga kvinnan, som ligger bredvid honom. Hon vänder sig om till rygg och börjar snarka ljudligt. Mannen ler och stryker försiktigt hennes kind med baksidan av sin hand. Den unga kvinnan försöker först vifta bort hans hand, men vaknar sedan till och tittar sin ömklige pojkvän i ögonen. Hon ler.

Mats bestämmer sig för att lämna dem ifred och reser sig stelt upp från den provisoriska bädden, iordninggjord av halm från stallets övervåning. Han känner sig fortfarande inte helt utvilad efter att ha stannat uppe och vaktat ytterdörren halva natten, men han är ganska van vid att sova för få timmar mot vad hans kropp egentligen behöver. Mats gråa hår spretar åt alla håll likt en gammal rotborste och skulle behöva en dusch för att få något som liknar en frisyr. Han tittar sig omkring och kliar sig på kinden. Skäggstubben har växt till ett par millimeter sedan han rakade sig förra morgonen.

De flesta av resenärerna hade valt stallets övervåning som sovrum, men ett tjugotal hade istället valt undervåningen, tillsammans med de varma, men ganska starkt doftande, hästarna. Några få människor runt omkring Mats är redan

uppe på benen, men de flesta sover fortfarande sött på sina primitiva bäddar av hö. Mats skulle ha föredragit en något mjukare säng och han böjer försiktigt på sin stela rygg som ömmar lite här och där. Ryggskottet han drabbats av ett halvår tidigare har i alla fall inte kommit tillbaka. Mats tar fram en plastburk ur fickan, öppnar locket och plockar upp en liten vit oval tablett utan varken brytskåra eller märkning. Han sväljer ner den direkt utan någon vätska. Den smakar lite beskt, men går ner. Tablettens torrhet får honom att bli törstig. Han går fram till en tvättsink, som mest används vid rengöring av olika hästredskap, sätter på kranen och dricker direkt från strålen. Vattnet är kallt och smakar gott. Han tar sig ett tiotal rejäla klunkar och känner sig direkt bättre. Mats går sedan på stela ben runt bland hästarna och de nyvakna människorna. Det tar en liten stund att få igång blodet i benen. Stämningen är god runt omkring honom och människor ler mot varandra. En svarthårig kvinna i trettioårsåldern börjar utfordra hästarna och en ljushårig man runt fyrtio plockar undan höet från deras provisoriska bäddar. Mats närmar sig ytterdörren och grubblar tungt på allt som hänt föregående kväll, när ett motorljud når hans morgontrötta öron. Han stannar upp och lyssnar. *Låter som om en HD närmar sig. Det ljudet är svårt att missta sig på, även om jag inte är någon expert på motorcyklar. Bäst att kolla upp vem som är på väg hit.*

Mats går fram till ytterdörren, som fortfarande bevakas av det äldre finlandssvenska paret. Den gamle gubben Jani nickar mot honom. Han står nonchalant tillbakalutad mot ytterväggen med sin revolver i sin högra hand. Hans fru Virpi står på andra sidan dörren med ett stort jaktgevär vilande mot sin vänstra axel. Mats undrar först var damen hittat geväret, men ser hennes svarta gitarrfodral som ligger öppet och tomt på golvet en bit bort. *Aha, det gamla knepet ...*

Deras trogna hund Ebba står tätt intill sin mattes ben och gäspar stort. Mats tycker att hunden varit ett trevligt vaksällskap under natten, men han är osäker på om hon verkligen är en bra vakthund. Ebba hade mest halvslumrat bredvid hans ben under deras pass. Det gamla paret har också hört motorcykelljudet och de ger varandra menande blickar. Virpi öppnar försiktigt dörren och går ut, tätt följd av gubben och hunden. Mats hämtar den yxa han beväpnat sig med under nattvakten och beger sig ut efter det gamla paret. Han känner en oförklarlig pirrande nervositet i magen och försöker samla sig. *Kom igen nu din fegis. Du har varit med om mycket värre och är inte värd någon sympati alls.*

Solen verkar precis ha gått upp, men döljer sig fortfarande bakom ett heltäckande lager av gråvita moln. Luften är frisk men kall. Mats tittar sig omkring och ser först en ensam skata, som sitter på en igenrostad gräsklippare några meter till vänster, precis framför en vit hästtransport av modellen Värmlandsvagnen. Denna vagn används normalt för att frakta stallets hästar till och ifrån olika event och rymmer två hästar. När människorna kommer ut breder skatan ut sina vingar och flyger därifrån. Den kraxar missnöjt och flyger upp över takåsen. Det andra Mats lägger märke till är den tjocka dimman, som ligger likt ett vitt täcke på marken cirka åtta meter från stallet. Dimman blir högre längre bort från stallet, där den höjer sig till ungefär tre meter över grusplanen. Nästan vad som helst skulle kunna dölja sig i de där fuktiga molnen. Mats tänker på de gråklädda ungdomarna vid Norra Sköndal och känner håren resa sig på sina underarmar. *Har de även kommit hit? Redo att anfalla och sedan hugga in på oss med sina knivar.*

Den främre delen av den röda bussen syns till vänster om honom, men utan sin långa bakdel ser den mer ut som en övergiven brandbil. Mats vänder uppmärksamheten framåt

mot det distinkta motorljudet som nu hörs allt tydligare. Inuti dimman syns plötsligt konturen av en svart motorcykel och dess förare. Fordonet fortsätter framåt tills det kommer till dimmans ytterkant och stannar sedan där. En man i svarta jeansbyxor och en sliten grå kavaj kliver av motorcykeln. Under kavajen bär han en vit T-shirt med ett tryck av den amerikanska flaggan. Han har inte på sig någon hjälm, men på fötterna har han ett par långa svarta läderstövlar. Mannen ser ut att vara i fyrtioårsåldern och är ljushyad med mörkbrunt kortklippt hår, som börjar bli grått vid tinningarna. Han tar av sig sina mörka solglasögon och granskar det äldre paret med sina bruna ögon. Han flinar. Mats tycker att det är något svagt bekant med det ganska alldagliga ansiktet, men kan inte koppla det till någon speciell person. Mannen tar fram en svart kofot, som suttit fastspänd bakpå motorcykeln. Ytterligare ett par människor kommer ut från stallet för att se vad som är på gång. Det är motorcykelknuten från Bornholm och en blond korthårig kvinna i yngre medelåldern.

”Good morning folks!” börjar mannen med en bred amerikansk accent. Tonen är överlägsen, näst intill arrogant. ”I’m not disturbing you, am I? My name is Mr Bundy. I hope that you have had a pleasant night in this old hovel. But I guess not. Those horses smell awful and I daresay you’ve picked up some of their odor.”

Ebba sänker sitt huvud och morrar dovt, men stannar vid sin matte med svansen mellan benen.

”Vad vill du Ted?” frågar Virpi kallt. Hon höjer sitt gevär och riktar pipan mot hans huvud. Mr Bundy ger henne först en kall blick, men ler sedan.

”Oh, why so suspicious? I might just be here to welcome you. Tell you the directions so you get home again. You know

that you are really lost, don't you? Even I don't know how you folks got here. It's a mystery, really."

Jani höjer sin revolver och riktar den mot mannens bröst. Mr Bundy höjer på ögonbrynen och visar upp sina vita men något slitna tänder.

"Really old man? You two have one gun each and I have only this old crowbar. That's not a fair fight, is it?"

Mats tittar på den underlige mannen vid motorcykeln och får en djup rynka i pannan. En våg av irritation och hat mot Mr Bundy väller upp genom honom. *Du borde vara död ...* Hans tankar avbryts när han lägger märke till att dimman långsamt krupit sig närmare längs med den grusbelagda marken och han backar ett par steg för att undvika den kalla fukten. Dimman har nu nått fram ända till Virpis och Janis fötter.

Något i ögonvrån får Mats att vända huvudet till höger. Han blickar in i den täta dimman och kisar med ögonen. Var det en rörelse han såg?

"Du är inte välkommen här!" säger Jani med allvarlig röst.

"You might have a grudge against me due to the last time we met old man. But all I want this time is to see my beloved grandson. Surely you cannot deny me that? I have actually never seen him, but I heard that he should be here with you guys."

Plötsligt ser Mats något mörkt dyka upp från dimman till höger om Virpi.

"Se upp!" är det enda han hinner ropa, innan en stor svart varg hoppar fram och faller den gamla kvinnan med sin hastighet och kroppstyngd. Vargen är betydligt större än en vanlig schäferhund och dess svarta tjocka päls har inslag av grått och är ljusare på undersidan.

Den gamle mannen avfyrar sin revolver. Mr Bundy hinner dock ta ett snabbt steg åt sidan, så kulan missar nästan helt

och snuddar endast ett av hans högra revben. Träffen får honom ändå att tappa balansen och han stapplar åt sidan mot sin motorcykel, som då ramlar omkull med ett brak.

Den vildsinta vargen avslutar sitt jobb genom att ge Virpi ett våldsamt bitt i nacken. Det hörs ett fruktansvärt krasande ljud, vilket betyder slutet för den gamla kvinnan. Ebba, som inte flytt undan striden, biter tag i vargens ena bakben men sparkas enkelt bort av den mycket starkare besten. Janis revolver riktas om mot vargen, men innan vapnet hinner fyras av dyker det upp ytterligare en best ur dimman. Denna varg, som har näst intill kolsvart päls, fångar Janis högra underarm i sitt stora gap. Vapnet avfyras, men är helt felriktat och kulan träffar istället stallväggen, endast ett par meter ifrån motorcykelknutten från Bornholm.

Ebba gör ytterligare ett modigt utfall mot vargen som nyss dödat hennes matte, men lyckas endast med ett nödrop undvika vargens stora blodiga käft. Mats ser desperat vad som händer, men har svårt att besluta sig för hur han kan hjälpa till. Vedyxan i hans händer känns som ett allt för klumpigt vapen i den här striden. Han chansar, drar upp yxan över huvudet och slungar med all sin kraft iväg vapnet mot den närmsta vargen, som efter att ha fått hunden på flykt fortsätter att slita upp den gamla kvinnans nacke, så att halsen nästan går helt av. Yxan snurrar runt ett varv i luften och yxhuvudet träffar vargen i sidan med en hård smäll. Tyvärr är det endast den trubbiga sidan som träffar. Vargen faller omkull på sidan, men morrar och kommer snabbt upp på fötter igen. Mats backar ett par steg bakåt och snubblar nästan på Ebba, som slutligen gett upp striden och tagit beteckning bakom hans ben.

Jani har en våldsam kamp mot den svarta vargen som attackerat honom. En rännil av blod droppar nerför hans armbåge och det hörs ett illavarslande knakande ljud när

bestens käkar börjar krossa benen i hans underarm. Den gamle mannen visar dock ingen smärta. Han drar upp en kniv han haft bak i sitt bälte och sticker beslutsamt in det decimeterlånga bladet i vargens hals. Vargen rycker till, men släpper inte sitt bett. Plötsligt avbryts deras kamp genom att en kofot svingas mot Janis huvud. Slaget krossar hans skallben med ett obehagligt köttigt ljud, som låter likt en keramisk skål full med köttfärs vilken tappas på ett stengolv. Mr Bundy är i extas och ser njutningsfullt på när den gamle mannen sjunker ihop på marken framför honom.

Motorcykelknutten från Bornholm får panik och börjar springa bort ifrån stallet. Han försvinner snart in i den täta dimman. Den korthåriga blonda kvinnan, som tidigare kommit ut ur stallet, flyr istället in i byggnaden igen. Mats stapplar baklänges medan vargen, som dödat den gamla kvinnan, går emot honom med nedsänkt huvud. Bestens nos är rödfärgad av den gamla kvinnans blod och dess vidgade pupiller är svarta som djupa brunnar. Ett dovt morrande ljud hörs från dess strupe. Plötsligt tar vargen ett stort språng framåt, men den stannar lika tvärt, endast någon meter från Mats fötter, och gnyr ynkligt. Den stampar otåligt med sina tassar, men av någon anledning anfaller den inte. Ebba har fått nytt mod och skäller nu ilsket mot det stora djuret. Mats inser då varför vargen stannat. Besten kan av någon okänd anledning inte lämna dimman och just nu befinner sig Mats på dimfri mark. Han vänder sig om och rusar in genom dörröppningen, tätt följd av Ebba. Väl inne stänger Mats dörren och regler den inifrån. Han flämtar tungt, som om han hade sprungit en mil, och hela hans rygg är våt av svett. Han tänker på det gamla paret som nu ligger döda där utanför och det går upp för honom att han inte vet någonting alls om dem. *De hade agerat osjälviskt och gjort allt för att*

rädda bussens passagerare, men varför? Vad var egentligen Virpi och Jani för slags människor?

Andra resenärer inne i stallet tittar på honom med oroliga frågande blickar. Sedan hörs ytterligare vargläten utifrån följt av en mans desperata skrik. Motorcykelknutten från Bornholm hade inte lyckats komma så långt. Mats går till ett fönster till vänster om dörren, gnuggar bort lite smuts från glaset och tittar ut.

Mr Bundy hukar sig ner och stryker ömsint den kolsvarta vargens sträva päls. Djuret är svårt skadat av den gamle mannens knivhugg och dess puls blir snabbt allt svagare. Den har inte många minuter kvar att leva. Han trycker sin näsa mot vargens huvud och tar ett djupt andetag, som för att bevara dess lukt inom sig. Sedan sträcker han på sig igen. Utifrån dimman dyker det upp ytterligare två stora vargar, en svartgrå och en vit. Den vita vargens nos och käft är nersölad av rött blod. Den går framåt några steg och tittar på stalldörren med en iskall ljusgrå blick. Mr Bundy vänder som mot den vita vargen och säger:

”Stephanie! How lovely to see you. I see that you caught the runner. Good work my dear!”

Den vita vargen svarar med några dova läten från sin hals och går fram till den svartspräckliga vargen som nyss dräpt den gamla kvinnan. Denne börjar ömsint slicka bort det rubinröda blodet från den vita vargens nos. Mr Bundy lämnar den kolsvarta döende vargen på marken och går fram till de andra vargarna. Han sätter händerna på höfterna och tittar trotsigt mot det gamla stallet.

”Thomas!” ropar han med hög röst. ”This is your granddad speaking.”

Han väntar en kort stund och fortsätter sedan tala med en ton av hot i sin röst.

"I know that you are in there. If you come out, I might be able to forgive you! But my boss will not let you stay here. There are enough bloody problems in this place as it is. What you and your company are doing now is not good for her plans. Damn it, you are disturbing the rules!"

Han gör en paus och fortsätter sedan:

"If you surrender, I promise that I will let the other people live, if that is what you really want. At least some of them. You have approximately twenty minutes. After that I will come in and get you myself."

Sedan går Mr Bundy tillbaka till sin fallna motorcykel. Han drar med föga ansträngning upp tvåhjulningen från marken. Därefter gränslar han sadeln, startar motorn och svänger runt. Snart har motorcykeln försvunnit in i dimman. Tre av vargarna följer efter, men den fjärde ligger fortfarande kvar på marken bredvid Janis och Virpis livlösa kroppar.

Yashma, som sett de ödesdigra händelserna genom ett fönster på övervåningen, tänker på vad mannen utanför sagt och funderar. *Vad kan han ha menat med det där? Vem av oss är den där Thomas han vill ha tag i?* Hon tycker även att det är något bekant med namnet Ted Bundy, men kan inte komma på var hon hört det förut.

Mats står med ryggen mot dörren och andas tungt. Han tittar ner på Ebba, som trycker sin kropp tätt mot hans ben. Hennes kropp darrar av rädsla och hon har dragit upp svansen mellan benen. Mats lyfter upp hunden i sin famn för att trösta henne. *Stackars hund, nu utan både husse och matte.* Ebba tittar upp mot Mats med sina stora bruna ögon och ger honom en blöt slick på näsan. Någonting i Mats vanligtvis hårda hjärta smälter likt margarin på en het stekhäll.

En storvuxen mörkhårig karl i femtioårsåldern, klädd i beige jacka och svart mössa, kliver ner från övervåningen och börjar tala med hög irriterad röst.

”Nå! Vem av er heter Thomas? Ta ditt ansvar och träd fram, så slipper vi andra din skit.”

Han tystnar och går fram till en grupp människor, varav två är män, som står och viskar sinsemellan. De tystnar när han kommer fram till dem.

”Är det någon av er som heter Thomas?” ryter mannen.

De skakar irriterat på sina huvuden, vänder sig halvt bort ifrån honom och fortsätter sin diskussion. Mannen knyter händerna så att knogarna vitnar, går vidare till den krullhåriga unge mannen och mannen med bandage runt huvudet.

”Nå vad heter ni två?”

”Jag heter Nikolaj Sarejko och har inget med det här att göra”, svarar den krullhåriga defensivt.

”Och jag heter Stefan”, svarar den skadade mannen. ”Men varför går du runt här och anklagar oss? Tror du verkligen att den där Thomas bara kommer att avslöja sitt namn för dig sådär? Det kan ju vara vem som helst av oss. Eller ... så ljög mannen utanför för oss. Kanske ingen av oss är den där Thomas. Och vad heter du själv förresten?”

Den storvuxna mannen tittar trumpet tillbaka på Stefan och svarar med sammanbitna tänder.

”Mitt namn är Sebastian. Men jag skall nog ta reda på vem den där Thomas är, så det så.”

Sebastian vänder sig om och går tillbaka mot trappan. Stefans blonda flickvän Victoria tittar efter honom med argt blick och säger tyst:

”Vilken buffel! Om vi skall klara oss från den här skiten måste vi hålla ihop. Kan vi inte kasta ut den där Sebastian

och låta vargarna kalasa på honom, medan vi andra springer hem via vägen?”

Stefan tittar på sin flickvän och flinar. De hade varit ihop i ett halvår nu och han känner att de verkligen passar bra ihop. Victoria är från en fin familj på Djursholm och Stefan vet att hennes föräldrar aldrig riktigt godkänt honom, en simpel hantverkare med rötter från arbetarklassen, som en lämplig partner till sin dotter. Men hon är en självständig tjej och har inte brytt sig om de gliringar hennes mor och far gett henne.

”Det skulle onekligen ge oss många minuters försprång. Han ser ganska segtuggad ut och bör dessutom vara tillräckligt stor för att mätta minst fyra vargar.”

Stefan tar sig för huvudet och grinar illa. Han backar ett par steg och lutar sig mot den bakre stallväggen, vars virke ser lite ruttet ut. Victoria går fram till honom, smeker ömt hans kind och frågar:

”Hur är det min älskling? Gör det mycket ont i huvudet?”

Stefan nickar och biter ihop tänderna.

Några minuter passerar. Mats, som fortfarande står vid ytterdörren, upptäcker att solens första morgonstrålar skiner in genom ett par fönster längre bort. Molntäcket har äntligen börjat spricka upp, med förhoppning om finare väder. Han vänder sig om mot ytterdörren, tar bort haspen och gläntar försiktigt på dörren. Utanför har det nu blivit betydligt ljusare. Det är fortfarande kallt, men solens tappra strålar luckrar sakta upp den kvarvarande dimman på gårdsplanen. Mats kan nu se hela bussen och konturerna av förråden på andra sidan gårdsplanen blir långsamt allt tydligare. Synen ger honom hopp. *Kanske vi kan komma hem idag.* Sedan går blicken över till de tre kropparna på marken utanför. *Men priset har varit högt.*

Plötsligt hörs ett brak, följt att ett högt panikartat skrik från Victoria. Mats vänder sig om och ser med förskräckelse på när den skadade Stefan dras ut genom ett hål i den bakre stallväggen. En svart- och gråspräcklig varg har lyckats forcera väggen och satt tänderna i honom. Nu är han borta. Direkt efter att den unge mannen försvunnit, kommer det in ytterligare en varg genom hålet. Det är det vita vargen, som tidigare varit med den galna mördaren Mr Bundy på gårdsplanen. Vargen tar ett språng mot Nikolaj, som inte hinner backa undan. Dess kraftiga käkar biter tag i hans vänstra överarm och den unge krullhåriga mannen skriker ut högt av smärta. De flesta människorna som befinner sig i stallets undervåning drabbas av panik och försöker fly undan från den vilda besten. Hästarna gnäggjar vilt och det svarta stoet till vänster om Mats börjar spraka hårt på väggen till sin box, så att träflisor flyger åt alla håll.

Victoria greppar tag i en sopborste och slår den hårt mot den vita vargens rygg. Vargen morrar ilsket, men släpper inte taget om sitt byte. Istället börjar den dra med sig Nikolaj bakåt mot hålet i väggen. Den unge mannen spjärnar emot och slår till vargen på dess nos, men till ingen nytta. Vargen biter bara till hårdare, så att benen knakar till i Nikolajs överarm. Han vacklar då till och dras allt närmare hålet. Victoria ramlar plötsligt omkull och tappar sin sopkvast. En stor brun varg har ljudlöst tagit sig in genom hålet och bitit tag om hennes smalben. Victorias ansikte blir alldeles blekt och skräcken gör att hon inte får fram ett ljud, medan även hon dras ut genom hålet i den bakre väggen.

Mats, som släppt ner Ebba på golvet, tar fart mot den vita vargen. Han är beväpnad med en stor kratta, han plockat upp i farten. Men samtidigt sparkar det svarta stoet sönder en av boxväggarna och springer ut framför honom. Den kraftfulla hästen tar ett par långa språng rakt mot den vita

vargen. Hon stegrar sig och stampar ner sina hovar mot rovdjuret. Den vita vargen hinner precis undan, men blev tvungen att släppa greppet om sitt byte. Hästen reser sig igen för att stampa till ytterligare en gång, men då passar vargen på att smita ut genom hålet i väggen.

Mats ser på de panikslagna människorna i stallet, som springer omkring i lokalen likt yra höns. Själv stannar han upp och tänker. *Vår fästning är inte säker längre. Vi måste bort härifrån!* Han hör ett gällt skall från Ebba, vänder sig om och ser hunden som är på väg ut genom ytterdörren, vilken nu öppnats på vid gavel. Dimman där ute har nu försvunnit ännu mer. Mats får även syn på busschauffören, som precis kommit ner till den undre våningen och han får en idé.

”Du! Busschauffören! Kan du komma ut med mig? Dimman är nästan borta.”

Chauffören Haafiz får syn på Mats och tvekar ett par sekunder. Men sedan går han mot den gråhåriga mannen med långa steg. Han tittar ut genom dörröppningen och ser den röda bussen, nu helt fri från dimma. Han får ett vilt grin i ansiktet och möter Mats blick.

”Ja, vi får väl prova om bussjäveln startar den här gången. Men ha bara inte för stora förhoppningar. Det var något skumt med den där dimman som inte var bra för motorn.”

Mats går ut några meter och tittar sig oroligt omkring. Inga vargar i sikte! Efter kommer Haafiz med blicken stadigt riktad mot buss 815C. Dimman har nu nästan helt försvunnit från gårdsplanen och den röda bussen väntar på dem ett tiotal meter bort. Även andra resenärer vågar sig ut på darriga ben, mest för att de är ännu räddare för att vargarna skall ta sig igen. Inne i stallet står det svarta stoet och stirrar ilsket mot hålet i väggen. Hon frustar med vidgade näsborrar och stampar till i marken med högra framhoven. Hästen är redo att slå till med full kraft så fort en fuktig vargnos visar sig.

Tove, damen med den bruna kappan, stödjer upp Nikolaj, som i sista stund räddats av den svarta hästen. Den unge mannen känner sig svimfärdig och har svårt att hålla balansen. Rött blod pulserar ut från de djupa såren i hans vänstra överarm och han greppar krampaktigt tag runt såret med sin högra hand, för att om möjligt kunna stoppa blodflödet något. Tove plockar upp Nikolajs svarta väska och leder honom försiktigt mot utgången. Snart får de även hjälp av en ung kille med kortklippt svart hår. Killen ser ut att vara i övre tonåren, har arabiska ansiktsdrag och mörkbruna ögon.

Mats, som kommit fram till bussen, vänder sig om mot busschauffören, räcker fram en hand och säger:

”Förresten... mitt namn är Mats.”

Busschauffören skakar Mats hand, ler och säger:

”Haafiz... Haafiz Ismail.”

Haafiz öppnar den främre dörren och kliver upp på bussen, tätt följd av Mats som sätter sig på den första sittplatsen direkt till vänster i gången. Strax efter kommer Ebba och hoppar upp i hans knä. Hunden viftar glatt på svansen och försöker att slicka Mats i ansiktet, men mannen sätter handen emellan. Busschauffören sätter sig ner på den slitna förarstolen och pustar ut, medan ytterligare passagerare tveksamt följer efter upp på bussen. Haafiz hand darrar när han tittar på instrumentbrädan framför sig. Han andas ett par gånger och försöker att starta upp bussen. Motorn startar på första försöket. Haafiz vänder sig mot Mats och blinkar. Mats ger honom tummen upp. Busschauffören tutar ett par gånger och får snabb effekt av signalen. Fler människor strömmar ut från stallet i snabb takt. De flestas blickar är nu fyllda av hopp, men andra ser fortfarande vettskrämda ut. Dimman har nu helt försvunnit från gårdsplanen, men många skickar ändå ut nervösa blickar

mot omgivningen. Var befinner sig vargarna nu? Till deras lättnad ser de inga nya vargar. När Caroline och Amanda kliver upp på bussen ger de båda busschauffören ett stort leende, som besvaras med en snabb vinkning. Strax därefter kliver Yashma upp på bussen. Hon pustar ut och börjar leta efter en lämplig plats lite längre bak i gången. Tove, som tillsammans med den unge killen stödjer upp den skadade Nikolaj, har också kommit ut ur stallet. De är bland de sista att lämna byggnaden. När de kommer fram till bussen har en liten kö bildats vid den främre ingången. En varnande iskall känsla får Tove att vända på blicken. Då ser hon Mr Bundy smyga sig fram bakom den tomma hästtransporten. Motorcykeln har han lämnat någon annanstans. Tove hinner inte ropa ut en varning innan han slår till en något äldre gråhårig kvinna med sin kofot. Kvinnan, som var den sista att komma ut från stallet, träffas i bakhuvudet och faller ner på marken utan att ge ifrån sig ett endaste ljud. Den unge killen och Nikolaj missar händelsen bakom dem. Tove släpper Nikolaj, precis innan de skall kliva upp på bussen, och börjar rota i sin handväska. Hon finner snabbt det hon söker, lämnar den svarta väskan i Nikolajs famn och rusar fram mot mördaren. Mr Bundy har precis lyckats slå ner ytterligare en försvarslös passagerare, den här gången en småknubbig man i trettioårsåldern, när Tove kommer fram till honom.

”Försvinn till helvetet din jävel!” ropar hon med hysterisk röst.

Tove riktar pepparsprayen rakt framåt och sprutar en stråle som träffar honom mitt i ansiktet. Mr Bundys fanatiska grin byts ut mot en min av förfäran. Han släpper kofoten, skriker ut i ilska och gnuggar sig frenetiskt i ögonen med ena handen. Det svider ilsket. Gnuggandet gör det dock bara ännu värre. Tove knuffar till honom så att han faller ner på mage på den leriga marken.

Haafiz ser med fascination på när Tove attackerar mördaren på gårdsplanen. Men han vet att eftersom Mr Bundy är här så skulle även hans vargar kunna komma när som helst. Det finns ingen tid.

”Kom igen nu! Kliv på bussen så åker vi härifrån”, säger Haafiz med hög röst till de människor som fortfarande befinner sig utanför bussen.

Folk ropar och väsnas i bussen. Mats, som stödjer upp Nikolaj för att ta sig längre bakåt i bussen, uppfattar inte heller vad som är på gång där utanför. De sista passagerarna skyndar sig upp för bussens trappsteg och Haafiz varvar motorn. Han ser otåligt på hur en gammal man hjälps upp för trappan av en mörkhyad medelålders kvinna med bastant kroppshydda. Sedan borde det bara vara Tove kvar. Haafiz blick riktas åter framåt, men ... Han kan inte längre se varken henne eller Mr Bundy. Båda är spårlöst försvunna. Det enda han ser är en svart- och brunrandig katt som sitter vid stallväggen och saktmodigt slickar sin päls. Haafiz biter ihop tänderna, trycker på knappen som stänger den främre dörren och börjar köra framåt. *Var tog hon vägen? Men jag måste ju åka nu. Kan tyvärr inte vänta.*

Bussen svänger vänster och kör ut på en liten grusväg, som nu också är helt fri från dimma. Vägen svänger sedan åt höger och bussen kör förbi stallets ena kortsida. De kör ut på en allé som kantas av almar, med nakna grenar likt en häxas gamla fingrar.

Kapitel 6 – Motorvägen

Caroline tittar ut mot små de kolonistugorna som står uppradade på bägge sidorna om vägen. De flesta av dem är rödmålade med vita knutar, men här finns även bruna, blå, vita och gula stugor. De små tomterna som under hösten varit fyllda av färgglada grönsaker, blommor och frukter ligger nu öde, dystert gråbruna. Naturen har börjat förbereda sig för den kommande vintern. Det skulle dröja länge, troligen till april eller maj, innan dessa tomter åter blev gröna, fyllda av blommor och surrande insekter. Caroline känner att någon greppar tag i hennes arm. Hon vänder sig om och tittar in i sin dotter Amandas stora bruna ögon. Flickan ser på något sätt både rädd och hoppfull ut. Carolines hjärta blir alldeles varmt.

”Är vi säkra nu Mamma?” säger hon vädjande.

Caroline kramar ömt sin dotters axel och säger med tröstande röst:

”Jag tror det lilla vän. Men vad som än händer, så kommer jag alltid att vara nära dig. Det vet du väl?”

”Jo, men de där vargarna ... de som dödade alla snälla människorna. Kommer de att följa efter oss?”

”Det tror jag inte älskling. Bussen är snabbare än vargarna och kommer snart att ta oss långt härifrån. Och så länge vi befinner oss här inne i bussen är vi trygga. Tänk istället på vilken historia vi kommer kunna berätta när vi kommer hem till pappa. Han kommer nog inte tro på allt, eller hur? Det skulle i alla fall inte jag göra om jag var han.”

Caroline får något drömmande i blicken. Hon tänker på sin älskade man. *Vad gör du nu? Troligen sitter du väl på ett möte*

i något stelt möblerat konferensrum och har inte en tanke åt vårt håll. Om du hade varit hemma hade du nog varit orolig för att vi varit borta så länge. Då hade du säkert ringt polisen och varit ute och letat efter oss nu. Hon suckar djupt inombords. Hennes tankar fortsätter att snurra runt likt en gammal sliten väderkvarn utan bromsmekanism.

Bussen kör upp för en liten backe, lämnar grusvägen och rullar ut på den gråsvarta asfalten. Fordonet accelererar till sjuttio kilometer i timmen och kör ut på samma långa raksträcka som de passerade föregående kväll. På båda sidor om vägen finns den täta skogen. Föregående kväll hade Caroline tyckt att träden såg hotfulla ut med mörka grenar som ville fånga in dem. Det hade varit som att passera genom en levande mardröm, likt snövits flykt genom en skog fylld av till synes levande träd. Men i morgonens milda solsken ser allt annorlunda ut. Där finns nu bara en vanlig skog fylld med granar, björkar, tallar, ekar och andra träslag hon inte kan särskilja så lätt. Caroline har, i likhet med många andra stadsbor, ingen aning om hur man ser skillnad på en lind, ask, alm eller andra anonyma lövträd.

Det mesta av den olycksbådande dimman har dragit sig tillbaka, men inte försvunnit. Caroline kisar med ögonen för att försöka se bättre. Dimman finns fortfarande kvar långt där inne i skogen, där den bidar sin tid. Men förhoppningsvis är den på tillbakagång. Hon känner djupt inom sig att det döljer sig något ondsint som trivs därinne i mörkret, men vet inte om det är fler vargar eller något helt annat.

Caroline huttrar till och vänder blicken framåt. Hon får syn på något som ligger orörligt vid väggkanten en bit framåt. När bussen kommer närmare ser hon vad det är. En människokropp. Hon håller för sin dotters ögon och ber henne att blunda ett tag. Caroline ser inte så mycket om vad som hänt kroppen, men skymtar mörkrött blod på offrets

hals. Sedan är de förbi och flera oroande tankar rusar runt i Carolines huvud likt surrande bin. Men den döda människokroppen är inte ensam om sitt öde. Snart kör bussen förbi ytterligare tre döda kroppar och Caroline känner igen en av dem. Det är en äldre dam i vinröd kappa. Hon som satt alldeles bakom Caroline i bussen. Damen var en av dem som valde att inte stanna i stallet över natten. *Så här långt hade de alltså kommit.* Caroline undrar om någon av dem, som försökt att gå hem, klarat sig. Hon antar att sannolikheten är liten. Hon känner hur en ofrivillig tår rinner ner från sin kind. Vanligen berörs Caroline inte så mycket av att människor hon inte känner avlider, men den här gången känns det annorlunda; mer nära på något sätt. Trots den plötsliga sorgen känner hon sig ändå tacksam. *Min älskade Amanda lever i alla fall och så skall det förbli. Ingenting skall få skada dig!*

Bussen bromsar in, svänger till den vänstra sidan av vägen och kör förbi ytterligare sex döda kroppar som ligger utspridda på vägen. Det är alldeles tyst inne i bussen. Vissa tittar ut, men många väljer att blunda eller bara rikta blicken rakt framåt i förnekelse. Alla vet att om de hade gjort ett annat val och försökt gå hemåt igår kväll, hade deras kroppar troligen legat där ute tillsammans med de andra. Caroline tvingar sig att titta noggrannare på kropparna för att ta reda på hur de dött. De flesta har sår på armar, ben och hals, troligen dödade av vargar eller andra vilddjur. Men en av de döda, en ung ljushyad man med stora runda glasögon, har en stor blodfläck mitt uppe på huvudet. Troligen har hans huvud krossats av ett hårt slag med något tungt föremål. *Mr Bundys verk?*

Bussen fortsätter framåt och lämnar de döda kropparna bakom sig. Ingen av passagerarna nämner något om att de borde ha stannat för att se om någon fortfarande lever.

Många stirrar bara rakt framåt och försöker att låtsas att det fruktansvärda de sett inte var på riktigt. Caroline känner på sig att de gjort rätt i att inte stanna. Alla människorna där ute måste vara döda. Troligen hade kropparna legat där ända sedan igår kväll. Bussen kör vidare och hon pustar ut när den mörka skogen och de döda människorna på vägen försvinner bakom dem. De kör nu igenom det första kolonistugeområdet som de passerade föregående kväll. Inte en levande människa syns till där ute bland stugorna. En flock med kråkor flyger upp från ett träd när bussen far förbi. Fåglarnas kraxande ljud bryter upp tystnaden där utanför. Caroline tittar på de gråsvarta fåglarna med svagt hopp i bröstet. Att få se levande djur, även dessa dystra fåglar, är ett bevis på att världen på något sett fortfarande finns kvar där ute. Men fåglarnas flykt lyckas inte jaga bort den gnagande oro hon har i magen. *Det är inte slut ännu.*

Amanda tittar slött på den krullhåriga Nikolaj som sitter på en stol snett framför henne. Bredvid den unge mannen sitter en lång tystlåten man, som stirrar framåt med trött blick. Nikolaj har tagit upp sin laptop från sin svarta väska och sitter nu och knappar frenetiskt på tangentbordet. Amanda undrar om han har väldigt ont i armen där vargen bet honom. Han verkar i alla fall inte lida så mycket och hans smala fingrar rör sig till och med snabbare än när hennes mamma skriver något på sin dator. Hon försöker att se vad han skriver, men bokstäverna är för små även för hennes skarpa blick. Skärmen visar inte den vanliga Windowsvyn utan bakgrunden är helt svart och texten ser ut som små orangefärgade myror. Amanda gissar att han håller på med någon slags datorprogrammering. Hon hade sett grannfrun hålla på med något liknande och hennes pappa hade berättat att hon var datorprogrammerare. Hennes pappa hade vid

middagsbordet kallat henne för datanörd, men Amanda tycker att deras granne är stencool.

”Skit också!” utbrister Nikolaj plötsligt. Han trycker på Escape-knappen flera gånger, men tydligen utan önskad effekt. Sedan slår han igen laptopen med en tyst smäll.

Mannen bredvid honom vänder sin blick mot honom.

”Hittar inget nät!” säger Nikolaj urskuldande och stoppar ner datorn i sin svarta datorväska.

Mannen bredvid honom rycker ointresserat på axlarna och återgår till sitt slöa stirrande rakt framåt.

Amanda fortsätter att titta på den unge mannen. Hon undrar varför han blivit så upprörd. *Det såg ju inte ut som om han surfade precis. Och nät har ju ingen av dem haft sedan igår kväll. Han måste ljuga!*

Plötsligt vänder Nikolaj sig om och sveper misstänksamt med blicken bakom sig. Amanda rycker till och riktar blicken mot sina knän. Av någon anledning vill hon inte möta den unge mannens blick.

Busschauffören Haafiz bromsar försiktigt in bussen när T-korsningen närmar sig. Han funderar på vilken väg han bör ta och tittar åt båda hållen. På något sätt saknar han den auktoritära gamla gubbens anvisningar. Nu var det tunga ansvaret istället bara hans eget. Haafiz sväljer och låter sina spända axlar få sjunka ner. Rakt fram, bakom en äng och ett djupt dike, finns motorvägen som går parallellt med den mindre vägen han har framför sig. Bussen måste åka en omväg för att ta sig dit. Längre bort till höger skymtar han en svag dimma som ligger likt ett täcke på vägen och han kommer ihåg den gamles varnande ord. *Dimman är inte bra!* Han suckar. *Då återstår väl bara att svänga till vänster och ta sig upp på motorvägen igen? Jo, så får det bli.* Haafiz bestämmer sig, svänger vänster och lägger sig i högra

körfältet. Fortfarande syns det inte till några bilar på vägarna. Det är som att vara ute och köra bil klockan tre på morgonen. Problemet är att bussens instrumentbräda visar att klockan är halv nio på morgonen, så det borde finnas en hel del trafik som är ute och kör på vägarna. Alla busspassagerare är helt tysta förutom ett par äldre väninnor längst bak i bussen, vilka pratar lågmält men intensivt med varandra. En av dem pekar ut genom ett lortigt fönster och ser orolig ut. Den andre skakar misstroget på huvudet.

En klent byggd man med randig kostym försöker för fjärde gången denna morgon få kontakt med yttervärlden via sin mobiltelefon, men till ingen nytta. Varken nätverk eller telefonlinjen fungerar. Han stirrar på skärmen med tomma ögon och andas tungt. Spänningen ligger som ett tungt ok över passagerarna.

Caroline fylls av någon anledning med nytt hopp när bussen svänger ut på motorvägen igen. Skylten uppe vid taket snett bakom chauffören, som brukar visa namnet på nästa station, är dock tom. Om allt fungerat som det brukade hade skylten visat att nästa station är Bäverbäcken, vilken ligger strax norr om Tyresö Centrum. Men Carolines humör blir dystrare ju längre de kör på motorvägen. Här finns ju inte heller några bilar. Hon spanar ut mot husen norr om motorvägen vilka tillhör Skarpnäck. Inga människor syns till där heller. Omgivningarna är helt öde. Det är som de hamnat mitt i en skräckfilm om världens undergång eller zombieapokalyps. Caroline kliar sig på kinden. Hon undrar vad som hänt med alla människor där ute. Men några zombies har hon i alla fall inte sett till.

Himlen är ljus och morgonsolen i öster döljs nu till viss del bakom ett mjukt ljusgrått molntäcke som täcker den största delen av himlen. Längre bort åt söder syns fortfarande några

fläckar av blå himmel, men de är på väg att försvinna. Caroline skulle ha föredragit klart väder med en blå himmel. Hon suckar djupt och kramar försiktigt sin dotters lilla hand. Bussen sätter fart och det dystra landskapet sveper fram utanför bussens smutsiga fönsterrutor.

Amanda känner värmen från sin mammas hand. Hon frigör sig försiktigt från sin mors grepp och torkar bort en tår från sin kind. Utan att riktigt tänka på vad hon gör tar hon vanemässigt upp sin mobiltelefon från fickan och försöker öppna Facebook. Amanda stirrar på skärmen och knyter ena näven. Den söker och söker, men ingen Facebook öppnas. Hon försöker sedan ringa sin pappas nummer, trots att hon vet att det troligen är lönlöst. Amanda väntar en stund, men ingen signal verkar gå fram. Hon funderar på att öppna spelet hon håller på med, men känner att hon inte har någon lust. Hon sjunker ner längre i sätet och blundar. En liten tid går. Amanda andas tungt av otålighet, rycker på axlarna och öppnar ändå spelet. Hon kan ju inte bara sitta ner och göra ingenting. Det är dags att besegra den där jobbiga stenhjätten. Spelet startas upp utan problem med sin vanliga inledning, men den här gången väljer hon att stänga av ljudet, så att den enformiga musiken inte skall störa hennes mamma. Huvudmenyn lyser upp och den här gången väljer hon helerskan, bågskytten, trollkarlen och alvkrigaren. Alla av dem ligger på level 26 eller högre. Den blonda alvkrigaren med sitt magiska svärd är hennes favorit. Amanda trycker på startknappen och ser hennes hjältar kliva fram till borgen där stenhjätten skall vänta på dem. Men något är annorlunda än tidigare. Istället för stenhjätten kliver det fram en liten kvinnofigur iklädd gammaldags sjuksköterskekläder. Figuren går framåt mot hennes hjältar. Amanda startar sina vanliga kombinationer av anfall, vilket inkluderar eldklot och blixtar

från alvens svärd. Attackerna träffar den nya motståndaren, men verkar inte ge någon skada. Då kliver sjuksköterskans hejdukar in i spelet. Fem gråklädda figurer beväpnade med knivar attackerar hennes hjältar med vild frenesi. Amanda stelnar till. Hon tappar mobiltelefonen och den studsar ner på golvet i bussens mittgång, där den blir liggande. Caroline vänder sig om mot Amanda och ser att något är fel. Hennes dotter verkar helt förvirrad.

”Vad är det älskling?” frågar hon oroligt.

Amanda svarar inte. Istället riktar hon ut blicken mot fönsterrutan och pekar med ett darrande finger. Caroline rynkar bekymrat på ögonbrynen, men vänder blicken utåt och får då syn på en mörkhårig kvinna och en ung flicka, vilka står vid sidan av vägen. Kvinnan är mycket smal, har långt mörkt hår och är klädd i gammaldags sjuksköterskekläder. Flickan bredvid har långt blont hår, är klädd i nattlinne och bär ett smutsigt bandage som täcker halva hennes huvud. Flickans hy är helt likblek och hennes blick intetsägande. Den mörkhåriga kvinnan möter en kort stund Carolines blick och ger henne ett medlidsamt leende. Caroline och andra passagerare, som också fått syn på kvinnan, drabbas av en smärre chock och det blir helt tyst i bussen.

”Det är hon ...” säger Amanda med tunn röst, när bussen passerat de två människorna utanför.

”Vad sa du?” frågar Caroline, som plötsligt känner att det blivit tyngre att andas.

”Kvinnan från tunneln. Det är samma kvinna som vi nyss körde förbi. Vi måste hålla oss borta från henne mamma. Annars händer det samma sak med oss, som med alla andra människor hon tagit livet av. Hon tycker synd om oss och vill oss bara väl, genom att ta livet av oss.”

Caroline tittar förfärad på sin lilla dotter.

Plötsligt hörs ett dovt mullrande ljud och bussen vinglar till.

Haafiz känner hur hela världen skakar. Längre fram spricker en del av den asfalterade vägen upp och bildar en lång ojämn avgrund, cirka en halv meter bred. Minnesbilder från hans ungdom i Pakistan dyker upp. En kraftig jordbävning hade drabbat hans by. Även då hade han sett jorden spricka upp, likt ett gigantiskt gap som försökt svälja honom. Han kommer ihåg att huset bredvid deras hade rasat ihop och begravt en hel familj under byggnadsmassorna. Haafiz och hans familj hade kämpat länge med att försöka rädda dem därinne och efter flera timmars slit hade de lyckats rädda familjens äldsta dotter Lamyä. Resten av familjen; en far, mor och tre barn, hade omkommit. Lamyä och han hade alltid varit ihop sedan dess. De är nu gifta sedan tjugosju år tillbaka och har två vuxna barn tillsammans.

Haafiz väjer med viss svårighet undan för sprickan i vägen och kör vidare framåt. Ytterligare ett skalv skakar om bussen och ett par av passagerarna skriker ut av rädsla. Ebba gnyr ynkligt i Mats knä, men får en lugnande klapp av sin nya husse. Detta får hunden att sluta gnälla. Busschauffören andas ut och känner sig, trots den kaotiska situationen, lugn och stabil. Han ser i en spegel att en äldre man rest sig upp och gått ut i mittgången. Haafiz blir irriterad och ropar:

”Du där bak! Sitt ner i bussen för fan! Och sätt på er säkerhetsbältena tills vi passerat den här lilla turbulensen.”

Den äldre mannen sätter sig ner och knäpper snabbt fast sitt säkerhetsbälte. Även andra spänner fast sig med bältena som, om sanningen skall fram, mycket sällan används. Trots att svenskar generellt är duktiga att följa regler, finns här en hälsosam civil olydnad när reglerna blir allt för petiga. Just nu finns det dock ett mycket gott skäl att använda dessa

säkerhetsbälten. Stämningen i bussen lugnar sig lite och blir mer sammanbiten. Haafiz ler. Han känner sig som en flygkapten, redo att rädda sina passagerare och sitt flygplan ur en vild storm. Skalvet slutar efter ett tjugotal sekunder och det dyker inte upp några fler sprickor i vägen. Bussen fortsätter framåt och det värsta av spänningen i bussen börjar släppa. Haafiz trycker ner gaspedalen ytterligare och bussen accelererar till åttio, nittio och sedan hundra kilometer i timmen. *Lika bra att köra på en stund*, tänker han. *Trafikpolisen är det minsta jag oroar mig för just nu.*

Efter ytterligare två kilometer svänger bussen in på en avfart som leder vidare mot Tyresö. Caroline andas ut. Nu när de snart är hemma igen känner hon sig bättre. Hon hoppas intensivt att allt snart kan bli som normalt igen. Amanda knäpper upp säkerhetsbältet, klämmer sig förbi sin mammas ben och hämtar upp mobiltelefonen som hamnat på golvet. Sedan sätter hon sig tillrätta bredvid sin mor igen. Mobiltelefonen stoppar hon ner i sin rosafärgade axelväska. Caroline tar tag i sin dotters högra hand och stryker den varsamt. Hon vrider sig om åt olika håll och iakttar de andra passagerarna. Bakom henne sitter Mats och hans nya hund Ebba. Mats skrattar till när hunden helt plötsligt ger honom en våt slick på näsan. På andra sidan om dem sitter Yashma. Kvinnan ser spänd ut när hon blickar ut över det skogsbeklädda landskapet utanför. Bakom Yashma sitter en ung kvinna med mahognybrunt hår uppsatt i knut. Hon ser ut att vara ett par år från trettio och är iklädd en fin svart kappa som ser dyr ut. Caroline gissar att hon jobbar på bank eller något liknande. Kvinnan letar efter något i sin stilfulla handväska, men verkar inte hitta det hon söker. Bakom henne sitter en kille i övre tonåren. Det var han som, tillsammans med Tove, hjälpte den vargbitne Nikolaj att komma

upp på bussen. Killen har kortklippt mörkt hår och ser ut att komma från något arabland, men Caroline vet att det kan vara svårt att gissa var folk kommer ifrån och han skulle lika gärna kunna ha sydamerikanskt ursprung. Killen pillar nervöst på snörena till sin blåa munktröja och stirrar framåt med tom blick. Han ser mycket nervös ut. Då fångas killens blick av något utanför. Han lutar sig mot fönstret och spanar framåt. Caroline vänder blicken åt samma håll och får syn på en bil som ligger uppochnervänd ett tjugotal meter från vägkanten. Det är silverfärgad Volvo av någon nyare årsmodell. *Men vad är det där?* Caroline kisar med ögonen för att se bättre. *Någon sitter ju i bilen. Kan det vara någon som behöver hjälp?*

”Hallå chauffören!” säger den killen med hög röst. ”Kan du stanna bussen? Någon stackare sitter fast i bilen där utanför.”

Busschauffören rör inte en min, utan fortsätter bara att köra framåt utan att bromsa in det minsta.

”Men varför stannar du inte?” ropar killen upprört. ”Personen i bilen kanske dör om den inte får hjälp.”

Hunden Ebba ger ett kort skall som avslutas med ett lågt morrande ljud. Mats ger hunden en lugnande klapp på huvudet, vänder sig mot den unge mannen och säger:

”Vi kan inte stanna, förstår du väl? Det är troligen en fälla och ...”

Mats får något drömmande i blicken.

”Och vadå?”

”Endast din egen slutdestinations hållplats är säker. Det var så det stod.”

”Va?”

Killen undrar om mannen flippat ut totalt. Han skakar misstroget på huvudet och ser den nödställda Volvon försvinna bakom bussen.

Caroline ställer sig upp och vänder sig mot Mats.

”Vad menar du med det där? Vet du något?”

Mats tar sig för pannan och ser förvirrad ut.

”Eh ... Det var bara något jag läste någonstans, tror jag. Jag kommer inte riktigt ihåg.”

Deras konversation avbryts plötsligt utav att den unga välklädda kvinnan, med håret uppsatt i knut, plötsligt drabbas av ett kräkanfall. Gulgrön spya sprutar ur hennes mun likt en vild fontän och fyller handväskan i hennes knä. Odören är genomträngande och den unge mannen bredvid henne drar sig undan och ställer sig upp i mittgången. Efter kaskaden tittar kvinnan förfärad på sin förstörda handväska. Hennes hy blir allt blekare och hon försöker skrika. Men istället kommer ytterligare en kaskad av spyor, som nu träffar stolsryggen framför och fönsterrutan bredvid henne. En skäggig man i trettioårsåldern, med smal kroppsbyggnad, kommer snabbt till hennes hjälp. Han hade tidigare suttit lite längre bak i bussen. Den unga kvinnan hulkar vidare och mannen har svårt att egentligen vara till någon nytta. Det enda som händer är att han får en hel del spya på sina händer och jackärmar. Caroline tittar oroligt på dramat och råkar oavsiktligt klämma åt sin dotters arm lite för hårt.

”Aj!” säger Amanda.

”Vad?” säger Caroline och tittar oroligt ner på sin dotter.

”Du klämmer mig.”

Caroline släpper greppet och säger:

”Åh förlåt älskling.”

Bussen passerar en avfart, fortsätter framåt och bromsar in före den första av flera rondeller på bussens väg till dess slutstation Tyresö Kyrka.

Amanda gnuggar sin arm och nickar med sammanbiten min. Hon tar ett par djupa andetag, vänder upp blicken mot sin mor och skall just säga någon när ytterligare ett jordskalv skakar om bussen. Detta skalv är betydligt starkare än de tidigare. Bussen gungar till och Haafiz stampar ner bromspedalen. Bromsarna gnisslar likt ett ilsket inbrottslarm och fordonet stannar precis innan det kommit in i rondellen. En lukt av bränt gummi blandar sig med den skarpa stanken av spya. Allt fortsätter att skaka runt omkring dem och ett dovt mullrande ljud överröstar allt annat i bussen. Haafiz och passagerarna längst fram i bussen ser att deras färd framåt har tagit ett drastiskt slut. På andra sidan rondellen har det bildats en gigantisk spricka tvärs över hela vägen. Sprickan är mer än tio meter bred och minst hundra meter lång åt bägge hållen. Att ta sig till nästa hållplats Bäverbäcken ser just nu ut som ett omöjligt mål.

Caroline blickar tillbaka mot den sjuka kvinnan. Hennes kropp hänger slappt mot den skäggige mannens bröst och hennes ögon är halvslutna. Caroline ser ingen rörelse och kvinnans hy har blivit alldeles likblek. På något sätt vet hon att kvinnan är död. Den skäggige mannen vänder sig mot Caroline och hon ser tårar i hans ögon. Hon gissar att mannen och kvinnan känt varandra. Caroline suckar djupt, när hennes dotter drar i hennes arm.

”Mamma!”

”Ja älskling?”

”Jag mår illa.”

Kapitel 7 – Parkeringsplatsen

Yashma reser sig upp och tittar med förfäran på den brunhåriga kvinnan som nyss drabbats av våldsamma spyanfall. Mannen bredvid henne verkar ha blivit helt apatisk, då han med tom blick klappar kvinnan på huvudet. Rörelserna är stela och tafatta. Yashma vill gärna hjälpa till, men det är tydligt att kvinnan redan är död och det finns inget mer hon kan göra. Spyresterna, som runnit nerför kvinnans bleka haka, visar spår av blod och Yashma undrar vad det kan vara för hemsk sjukdom som hon drabbats av. Hon tänker på sin kära mamma, som hade varit en mycket duktig läkare när hon levte. Nu var det tre år sedan hon gått bort. Yashma har ett svagt minne av att ett tjugotal patienter i Aleppos stadssjukhus drabbats av någon liknande sjukdom för länge sedan, långt före det utdragna inbördeskriget som ändrat på allt. Hennes mamma hade berättat om patienter under hennes vård som hade dött efter de drabbats av svåra men oförklarliga magsmärtor. Spyattackerna hennes mor hade beskrivit påminde en del om det som kvinnan nyss drabbats av. Flera avdelningar på sjukhuset hade vid det tillfället stängts av och hennes mamma och många andra av sjukhuspersonalen hade fått stanna kvar på sjukhuset i flera veckor för att smittan inte skulle kunna sprida sig. Lyckligtvis hade de så småningom fått kontroll på smittspridningen, men två tredjedelar av de drabbade hade avlidit. En läkarkollega till hennes mor hade också avlidit av sjukdomen. Yashma försöker gräva i sitt minne, men kommer inte ihåg vad som orsakat sjukdomen eller hur de slutligen lyckats få stopp på den. *Åh! Varför är det så svårt att minnas vissa saker?*

Bussen startar igen och svänger av vid första avfarten till höger. Yashma tittar ut på de två stora fotbollsplanerna på vänster sida om bussen. För ett antal år sedan hade Tyresös damlag spelat där och hon kommer ihåg det år då Tyresö vunnit hela den högsta serien. Under slutspelet hade det varit fullt med folk på läktarna, men sedan hade laget gått i konkurs. Deras omkostnader, inklusive dyra spelarlöner för de bästa utländska proffsen, hade varit alltför höga mot de relativt blygsamma intäkter de fått in. Fotbollsplanerna används dock fortfarande ganska flitigt, mestadels till fotbollsträning för Tyresös yngre flick- och pojklag.

Men denna kalla novembermorgon ligger planen och de omgivande läktarna helt öde. Dessutom genomkorsas båda planerna nu av en stor spricka, som skulle göra fotbollsutövande helt omöjligt. Ena läktarsektionen har även rasat in efter skavet. Yashma hör Caroline och Amanda prata på andra sidan mittgången. Tydligt märker den söta flickan, med det krulliga håret, inte bra och hennes mor gör allt för att trösta sin panikslagna dotter. Yashma gräver upp en halvfull 330 ml plastflaska med Loka naturell från sin handväska, går ut till mittgången och räcker fram den mot Caroline.

”Ursäkta mig! Vill flickan kanske ha lite vatten? Det är ljummet, men borde i alla fall kunna få henne att må lite bättre. Bäst om hon bara sippar lite i taget.”

”Tack gärna!” säger Caroline och tar emot vattnet.

Amanda ser först misstroget på flaskan, men tar sedan emot den och öppnar locket. Hon tar en liten sipp och stänger sedan locket igen. Flickan räcker sedan tillbaka flaskan mot Yashma.

”Nej, behåll den lilla vän. Det är bra att dricka lite vatten när man mår dåligt, men ta endast små klunkar, för annars kan magen bli upprörd. Min mamma klagade ofta på att jag

drack för lite vatten när jag var liten, speciellt när jag var sjuk och min mamma var en mycket klok kvinna.”

Amanda nickar tacksamt och trycker fast flaskan mellan sina ben. Hon vill inte dricka något mer vatten just nu, men hon ser faktiskt något lite mindre eländig ut än tidigare. Amanda ger sin mamma ett snett leende.

Bussen fortsätter genom ytterligare en rondell och tar den andra avfarten som leder vidare mot Tyresö Centrums stora parkeringsplats, vilken rymmer flera hundra personbilar. Yashma, som står upp, parerar med kroppen för att inte ramla omkull. Hon tar stöd mot en stolsrygg och sätter sig ner igen. Hon suckar och ser sig runt omkring. Fortfarande finns inga andra bilar synliga ute på vägarna. De åker förbi en sopsorteringsstation där hon brukar slänga sina metall-, glas-, plast- och papperssopor. En ljusgrön damcykel står parkerad vid sidan av behållaren för den färgade glasåtervinningen. Den ser inte ut att vara låst och är dessutom i bra skick. Yashma vänder blicken framåt och känner igen centrumets välbekanta profil ett par hundra meter bort. Alldeles till vänster om centrumet står ett nybyggt sextonvåningshus, med fräscha lägenheter för kommunens växande befolkning. Bakom centrumets ganska låga byggnader syns Tyresös egen skyskrapa med dess hela tjugotre våningar. Hon tittar till vänster och ser att den stora sprickan i marken även fortsätter en bit in på parkeringsplatsen, men där tar den lyckligtvis slut. *Kan vi kanske köra runt sprickan och komma tillbaka till huvudvägen på andra sidan om centrumet? Då finns det ju ändå hopp att få komma hem idag. Snälla låt det vara så. Jag vill inte vara på den här bussen längre.*

Den stora parkeringen framför dem är nästan helt tom denna morgon, förutom tre silvergrå personbilar som är parkerade ganska nära centrumets huvudentré. I vanliga fall

finns det betydligt fler bilar på parkeringsplatsen under den här tiden på morgonen. Yashma blundar och tänker just be en stilla bön, när ljudet från en hög smäll får henne att hoppa till. Bussen har kört på något, men fortsätter ändå framåt längs med parkeringsplatsen. Det hörs ett skärande gnisslande ljud från undersidan av bussen och Yashma reser sig upp och tittar bakåt. Hon får syn på en lång spikmatta som korsar hela vägen bakom dem. Tydligt såg inte busschauffören hindret och bussen körde rakt över den förödande spikmattan, vilket resulterade i att alla däcken punkterades.

”En spikmatta? Jävla förbannade skit!” utropar Haafiz ilsket. Hans händer håller i ratten så hårt att de vitnar.

Buss 815C saktar in farten och en intensiv lukt av något bränt och metalliskt letar sig in bland passagerarna. Oljudet blir snabbt allt värre och bussen stannar in helt efter att ha fortsatt framåt i ytterligare ett åttiotal meter. Bakom bussen ligger sorgliga rester av trasiga däck och asfalten visar skarpa spår från bussens metallfälgar. Det ser ut som om man har rivit upp vägen med en gammaldags plog. Motorn stängs av och under några sekunder är det helt tyst i bussen. Den skäggige mannen, som fortfarande stöttar upp den döda kvinnan med sin axel, snörvlar till och torkar bort salta tårar från sitt ansikte med sin vänstra jackärm. Strax därefter reser sig busschauffören Haafiz upp och går ut i mittgången. Hans hållning är spänd, men hållningen rak.

”Kära vänner! Dåliga nyheter ... Nu kommer vi tyvärr inte längre.”

Bussen genomfars av ett sorl där människor pratar i munnen på varandra, likt en skock höns när räven går på vandringsstråk utanför. Haafiz suckar och öppnar den främre dörren. Sedan spänner han ut bröstet och talar med en hög och auktoritär röst, som får de flesta passagerarna att lyssna:

”Det kan finnas ytterligare bussar på Tyresö Centrums busstation som ligger på andra sidan detta centrum. Jag tänker bege mig dit och undersöka saken. De av er som vill är självklart välkomna att följa med, men ni andra får göra vad ni vill. Ni kan till och med stanna kvar här i bussen tills ni får gråa hår eller tills ni ruttnar, om det är det ni vill.”

Caroline reser sig upp och säger:

”Jag och min dotter måste först gå in i centrumet. Där finns det ett Apotek. Hon mår illa och kan behöva någon slags medicin. Ni såg ju vad som hände med kvinnan här intill.”

”Och jag följer med er”, inflikar Yashma. ”Jag kan hjälpa er att välja rätt läkemedel på hyllorna om vi inte hittar någon personal därinne. Aktivt kol skulle kanske kunna hjälpa, men det finns säkert även andra preparat att välja på.”

Fler personer kommer med ytterligare förslag, vissa löjliga och helt ogenomförbara, medan busschauffören lämnar bussen. Då får de flesta passagerare bråttom att följa efter honom och bussen töms snabbt på människor, likt råttor från ett sjunkande skepp.

Yashma går också av bussen, men väntar på Caroline och Amanda innan hon fortsätter. Den gänglige mannen med skägg lämnar efter viss tveksam den döda kvinnan på sätet, går också ut och ställer sig bredvid Yashma.

”Apoteket låter bra”, säger mannen. ”Yvette, du vet den unga kvinnan som fick de där fruktansvärda kräkanfallen, är en gammal bekant till mig. Hon var min systers bästa kompis. Och jag kunde inte hjälpa henne. Det känns förjävligt.”

Det mannen inte nämner är att han varit hemligt förälskad i Yvette under flera år, men aldrig vågat nämna det för henne. Nu ångrar han bittert sin feghet.

Yashma tittar medlidsamt på honom, när något ändras i hans blick. Något går upp för honom och han tittar bekymrat på spyfläckarna på sin jacka.

”Jag fick visst på mig en hel del av ... spygan. Tror du jag kan ha blivit smittad?”

Yashma ser allvarlig ut. Hon nickar och säger: ”Det finns en risk.”

”Okey! Låt oss då genast gå till det där Apoteket.”

Han går ett par steg framåt, men vacklar sedan till innan han återfår balansen.

”Skit också”, säger han. ”Den yrseln kom fort.”

Mats, som också stannat kvar vid bussen, går fram och stödjer upp hans vänstra arm.

”Hur är det?” frågar han oroligt.

”Inte så bra tror jag, men tack för omtanken. Förresten, mitt namn är Jimmy. Jag hoppas verkligen att vi hittar någon bra medicin där inne.”

”Det gör vi nog!” säger Mats och ler. ”Jag heter Mats. Jag och min nya hund Ebba följer med er in till centrumet. Vi kan möta upp busschauffören och de andra senare på andra sidan centrumet. Oroa dig inte. Det kommer att gå bra.”

Haafiz får tjugotre människor med sig när han med bestämda steg fortsätter rakt fram i vägens riktning. En storväxt mörkhyad kvinna med vinrödsfärgad kappa tvekar en stund mellan att följa med till centrumets västra entré eller att gå runt hela komplexet, men följer sedan efter busschauffören och raden med människor efter honom.

Resterande passagerare från bussen går istället tvärs över parkeringsplatsen rakt mot centrumet. Gruppen består av åtta människor och en hund. De som tillkommit på slutet är Nikolaj, som bär på sin svarta väska innehållande dator och lite andra prylar, och den länge något äldre mannen som satt

bredvid honom, samt den unge grabben med arabiskt utseende, som snabbt presenterat sig som Sami. Nikolaj pratar lite med den långe mannen och får efter en stund reda på att han heter Roberto.

Yashma tittar på kundvagnarna som står i prydliga rader under ett par regnskydd. Utanför ett av skydden ligger en omkullvält vagn och bredvid den en ensam sönderslagen mjölkförpackning, vars innehåll läckt ut över den gråsvarta asfalten. En unken lite syrlig lukt når Yashmas känsliga näsa. Det hela känns underligt och illavarslande. Hon genomfars av en rysning, som får hennes nackhår att resa sig. Till vänster om vägen till centrumets västra ingång ligger Nordeas bankkontor och en djuraffär, där Yashma brukar köpa fiskmat och lite annat till sina akvariefiskar. Hon har ett tiotal afrikanska ciklider, vilka var och en fått namn efter kända arabiska författare. På högra sidan om den lilla vägen, där det brukar sitta en romsk tiggare; en mustaschpydd man i femtioårsåldern, ligger det kvar en skylt med texten; *"Arbetslös! Far till fem barn. Behöver pengar till mat och skola."* Av någon anledning står även en skål med lite mynt och sedlar kvar på marken. Totalt verkar det röra sig om ett femtiotal kronor. Snabba tankar far genom Yashmas stressade hjärna: *Ville du inte ha pengarna? Det kanske var för lite ... Fem barn och utan jobb? Då skulle du kanske inte skaffat dig en massa barn som du inte kan försörja? Kåtbock! Men ...* Yashma suckar och tänker lite klarare när hennes ego sagt sitt. *Vad vet egentligen jag om hans bakgrund och livsöde? Ingenting alls faktiskt. Min hjärna är nog lite grumlig just nu. Allah skulle träffa mig med en blixtt mitt i huvudet om han hörde mina orena tankar. Bäst att skärpa sig!*

Yashma fortsätter upp för en liten stenbelagd gata som leder vidare upp till centrumets västra entré. De passerar restaurangen O 'Learys, men lokalerna är helt mörka och

tysta. *Det är kanske inte så konstigt. Det är ju fortfarande morgon eller förmiddag.* Yashma har inte riktigt koll på klockan, men den borde vara före tolv på dagen. Då hör hon ett hulkande ljud bakom sig och vänder sig om. Jimmy står hopvikt över ett cykelställ och spyr som en sjuk hund. Den skäggprydda smale mannen ser verkligheten ut att må hemskt. Yashma kommer inte ihåg att hon någonsin sett något ömkligare.

Strax därefter springer Amanda in i en taggig häckbuske utanför O 'Learys och börjar hulka hon också. Den stackars flickan har aldrig mått så dåligt under hela sitt liv. När hon spyr känns det som om hela magen skall följa med, vilket den lyckligtvis inte gör. Caroline ser förskräckt på Amanda, går fram till häcken och ger sin dotter tafatta klappar på ryggen. Det gör ingen nytta alls. Ljudet från Jimmy går snart över till ohyggliga rosslingar. Han har inget mer i magen att spy upp, men en tunn rännil av blod, blandat med segt slem, sipprar ner från hans ena mungipa. Det hela blir för mycket för Mats, som vacklar till och tar stöd mot en lyktstolpe. Han ser också ut att må illa och han håller en darrig hand för ena munnen. Yashma tittar på de sjuka eller panikslagna människorna runt omkring sig och känner att tiden håller på att rinna ut. Hon går med bestämda steg fram till entréporten och ber en snabb bön, vilken får henne att känna sig något bättre till mods. Till hennes förvåning öppnas dörren automatiskt när hon kommer nära den, som om det varit vilken dag som helst och centrumet bara väntade att få ta emot köpglada besökare med pengar att spendera. Hon ser på den ömkliga gruppen bakom sig och ropar bestämt:

”Veklingar! Kom in nu för bövelen! Vi har inte tid med att vänta tills ni hulkat färdig. Spy får ni göra senare.”

Mats och Amanda tittar upp på Yashma med förvånade blickar. Men båda går mot dörren med nyfunnen styrka i

benen. Caroline följer efter sin dotter, redo att stödja henne om hon skulle vackla till. Yashma vrider blicken mot Jimmy. Den gänglige mannen har fallit omkull på marken, med ena handen inkilad i cykelstället. Han brunfärgade skägg är alldeles missfärgat av gulaktiga spyor och rött blod. Han drar ett rosslande andetag, men blir sedan helt stilla och tyst. Yashma knyter näven och går in i centrumet.

Kapitel 8 – Green Bull

Amanda knyter nävarna hårt och försöker glömma bort illamåendet och den gnolande värken i magen. Hon har aldrig i sitt nioåriga liv mått så dåligt som just nu. Flickan fokuserar blicken på Yashmas trygga nacke och kliver in genom centrumets entré, med dess glasdörrar som glidit upp utan ett ljud. Inga lampor är tända här inne, men klara solstrålar som lyckats tränga sig igenom molnen skiner in genom olika glasfönster och lyser upp mittgången och affärerna runt omkring dem med ett mildt ljus. Amanda andas med tunga andetag och försöker att inte tänka på illamåendet. Hon känner en panikartad rädsla som försöker ta över hennes kropp, men hon spjärnar emot och gör allt för att vara modig.

Framför dem mitt i gången finns ett café, som för tillfället är tomt. Tårtor och andra bakverk visas upp i de låsta glasmontrarna, men då det inte finns någon personal på plats, är det omöjligt att få tag i något smaskigt bakverk utan att krossa glaset. Inte för att Amanda skulle kunna få i sig något sådant i sitt sjukdomstillstånd. Hela centrumet verkar öde, som hämtat från någon apokalyptisk filmscen. Klädesbutiken KappAhl på deras vänstra sida är stängd och vinterkollektionens mode med färgsvaga plagg, mestadels i svart, grått och vitt, visas upp i glasfönstren. Dörrarna till ICA-Maxi butiken på deras högra sida står visserligen öppna, men dess lokaler är helt tomma på folk. Amanda tänker tillbaka på sista gången hon och hennes pappa varit i affären. Det var i söndags. Hon hade då tjatat om att få köpa en tidning med tre tecknade superhjältar på omslaget, men

hennes far hade stått emot och påmint henne att hon sparade sina pengar till en skateboard. Amanda hade trumpet förstått det vettiga i resonemanget och släppt ämnet. Den dagen hade där varit fullt med folk i butiken och de hade fått stå i en lång kö till kassan innan de äntligen fått betala för sina varor. Nu skulle de bara kunna gå in i affären och plocka åt sig vilka varor som helst utan att betala. Men gruppen passerar ICA-Maxi utan att stanna upp. Det Apotek Yashma riktat in sig på ligger längre in i Centrumet och hennes mål är att få dit allihop utan några onödiga avbrott. Amanda fortsätter framåt med trötta släpande steg. Mag-sjukdomen hon drabbats av verkar helt ha sugit musten ur henne. Yashma är otålig och vänder sig mot flickan. Kvinnan tecknar åt Amanda att de måste skynda sig, men flickan finner det omöjligt att öka på stegtakten. Mats, som går bredvid Amanda på hennes högra sida, verkar ännu värre drabbad än flickan och har fått en ljust grönaktig ansiktston. Han har ena handen vilande på sin värkande mage och blicken riktad nedåt. Ebba trippar framåt på lätta fötter och tittar lite då och då upp på sin nya husse. Hunden ser mycket pigg ut, men är tålmodig och väljer att hålla sig till godo med Mats långsamma tempo. Gruppen fortsätter framåt, kommer fram till Hennes & Mauritz och svänger in på huvudgången till höger. På deras högra sida finns nu en liten affär som säljer mobiltelefoner, men dess glasdörr är stängd. Till vänster finns en öppen blomsteraffär och utanför den har man placerat rader av alla möjliga sorters färgsprakande blommor. Där finns röda rosor, hibiskus, novemberkaktus, hortensia och ett otal andra vackra blommor att köpa för den som har pengar över. Amanda känner ljuvliga dofter leta sig in genom sina näsgångar. Hon försöker att urskilja de olika dofter som blandar sig i hennes luktdorgan, men har svårt att skilja mellan dem. Speciellt en av dofterna skiljer sig markant

och den verkar bli starkare ju längre in i huvudgången de kommer. Doften får på något sett hennes trötta sinnen att vakna till liv igen. Amanda funderar på vad det kan vara som luktar så där. Det är något bekant. När de kommer fram till den gamla affären Tyr Hantverk, som säljer allt från ljusstakar, speglar till tallrikar och konservöppnare, kommer hon på vad det är. Hon utropar entusiastiskt:

”Pizza! Någon har lagat pizza.”

Caroline tittar oroligt på sin dotter. *Yrar du min lilla stackare?* Men sedan känner även modern den ljuvligt aptitretande doften av nygräddad pizza och saliven börjar rinna till i hennes mun. I sitt inre ser hon bilden av en nygräddad pizza med salami, aubergine, lök och fetaost. Hennes favoritkombination. Carolines blick fångas av en liten skylt framför dem och hon utbrister:

”Vet ni vad? Green Bull ligger ju där framme. Pizzadoften måste komma från restaurangen.”

Nikolaj, som går bredvid Caroline på hennes vänstra sida, får något hoppfullt i blicken och börjar öka på stegen. En kort stund glömmer han den pulserande smärtan i överarmen.

Snart kommer gruppen fram till restaurangen Green Bull. Det är en ordinär restaurang, som varken räknas till de sämre eller till de bättre i Tyresö Centrum. Så länge som Caroline kan minnas har Green Bull alltid funnits här inne. Kanske mest ett stammishak, men med ganska gott rykte och hon hade köpt pizzor därifrån vid ett par tillfällen.

Amanda får nya krafter och springer med stapplande steg fram till restaurangen.

”Vänta!” säger Yashma, som sprungit ikapp flickan och lagt en hand på hennes axel. ”Ha inte så bråttom min lilla vän. Det kan vara farligt att ta ut sig för mycket när man mår dåligt. Tänk på din mage.”

Amanda svarar inte. Vägen in till restaurangen Green Bull är helt öppen. Tre av borden längre in i restaurangen har även dukats med bestick och vita servetter. På vart av dessa bord står dessutom en liten blomvas med en röd tulpan. De andra i gruppen kommer snart ikapp Amanda och Yashma. Mats ser sämre ut än någonsin och han står framåtvikt för att försöka härda ut smärtorna som strålar ut från hans magparti.

Plötsligt hör de ljud inifrån restaurangen. Det är någon som nynnar på en melodi. Mats känner genast igen låten. Det är *The final countdown* av Europe från 1986. Snart kommer det ut en kypare i sextioårsåldern. Han är ljushyad, näst intill flintskallig och går rakryggad fram bakom bardisken. I ena handen bär han en trave tallrikar. Kyparen ger gruppen en kort välkomnande nick och går fram till ett bord, där det redan ligger bestick. Han börjar med vana rörelser, typiskt för någon som jobbat länge i branschen, lägga ut tallrikarna på respektive plats.

Yashma skakar misstroget på huvudet. Hon känner sig orolig och säger:

”Kom! Vi måste fortsätta framåt. Apoteket är ganska nära nu. Bara upp för trappan där borta och sen är vi framme.”

Men Amanda går utan förvarning in i restaurangen. När hon kommer in bland de första borden känner hon en underlig pirrande rysning fara igenom hela hennes kropp. Hon stannar upp tillfälligt. Amanda går in ytterligare några steg och känslan försvinner. Hon vänder sig om mot de andra och ler.

”Vad gör du älskling?” säger Caroline oroligt. ”Mannen där inne kan ju vara farlig.”

Amanda rycker på axlarna och säger:

”Min mobil sa mycket tydligt att vi skulle hit. Vi borde väl lita på den. Det är ju en Smartphone.” Amanda ger sin mamma ett brett leende.

Caroline får en bekymrad rynka i pannan. Amanda fortsätter in i restaurangen och går fram till kyparen. Caroline följer efter sin dotter och känner även hon en djup rysning när hon kommer in i restaurangen. Håren på hennes armar står rakt upp, men känslan är ändå inte obehaglig. Upplevelsen försvinner när hon kommer längre in i lokalen. Här inne är doften av nygräddad pizza ännu mer genomträngande. Det börjar vattnas i hennes mun och hon blir tvungen att svälja ner en del saliv. Kyparen vänder sig mot Amanda och ler. Hans tänder är lite gulvita efter mycket kaffedrickande och ögonen ljust blå.

”Har du ett bord till oss?” frågar Amanda artigt. ”Vi är sju stycken mycket hungriga busspassagerare och en hund. Vi har inte ens ätit någon frukost.”

”Självklart skall ni få lite mat lilla vän”, säger kyparen med en djup och ganska melodisk röst. ”Jag kände faktiskt på mig att ni skulle komma. Min käre vän Ignacio har redan lagt in de första pizzorna i ugnen. De borde vara klara när som helst.”

”Pizzor?” säger Caroline som nu kommit fram till sin dotter och lagt sina händer på hennes axlar. ”Vi måste till Apoteket för att få medicin. Min dotter och några andra i sällskapet är svårt sjuka.”

”Ibland kan mat vara den bästa medicinen”, säger kyparen obekymrat och drar ut en stol. ”Sätt er så länge, så kommer jag ut med pizzorna om en stund. Ni kan även fundera på vad ni vill ha att dricka.”

Amanda tar sig om magen och grinar illa ett par sekunder. En kort stund känns det som om någon lite figur inne i hennes mage skär sönder magväggen med en halvslö men

tandad kniv. Men sedan släpper värken. Hon sträcker på sig och går fram till det bord där kyparen även delat ut tallrikar. Bordet är dukat för åtta personer. Hon drar ut en av stolarna och sätter sig ner. Caroline tittar sig förvirrat omkring tills hennes blick möter den gamle kyparens lugna ögon. Han går fram till henne, lägger en varsam hand på hennes rygg och leder henne till bordet.

”Oroa dig inte. Det är inte lätt att vara förälder till ett sjukt barn, men det kommer gå bra. Lita på mig.”

Caroline drar ut stolen mitt emot Amanda och sätter sig ner. Kyparen rättar till blomman i vasen och säger:

”Jag kommer snart ut med mat och dricka. Sitt bara ner och ta igen er ett litet tag. Ni har haft en jobbig morgon och behöver styrka för resten av dagen.”

Han ger dem ett vänligt leende och går sedan därifrån med raska steg.

De andra passagerarna står fortfarande kvar precis utanför Green Bull när Sami, ger människorna bredvid sig ett snett leende och säger:

”Det verkar som om Apoteket får vänta lite. Vi har inte fått i oss någon frukost och snart är det väl lunchdags, så lite mat vore gott.”

Sami går in i restaurangen men stannar upp när han känner en pinglande känsla i hela kroppen.

”Vad är det?” säger Yashma oroligt.

Sami vänder på huvudet och ger henne ett leende.

”Störtskönt! Stå inte där och gapa som en skock med vilsna får. Kom in ni också.”

Sami fortsätter in i restaurangen och strax följer resten av gruppen efter. Alla känner något när de kommer in i restaurangen, men ingen vänder tillbaka ut. De går fram till bordet där Amanda och Caroline redan sitter och slår sig ner bredvid dem. Mats ser ut att må riktigt dåligt, men han ger

ändå Amanda ett tacksamt leende. Hunden Ebba hoppar upp på den åttonde tomma stolen och ingen protesterar.

De behöver inte sitta länge förrän kyparen kommer ut med en bricka fylld med dricka. Han bjuder dem på bubbelvatten, juice och lättöl. Han snörper lite surt på munnen när han ser hunden sitta på en av stolarna, men nämner inte saken. Bakom honom kommer restaurangens kock Ignacio, en kort men bredaxlad mörkhårig man i trettioårsåldern. Hans kinder täcks av en kraftig skäggstubb och hans mörkbruna ögon ser vakna och pigga ut. Ignacio bär på fat med fyra rykande heta pizzor, som han placerar ut på bordet emellan gästerna. Alla pizzorna är olika. En pizza är full med räkor och musslor, en annan lockar med parmaskinka och rucola, en pizza visar stolt upp salami, lök och championer och den sista pizzan är vegetarisk med aubergine, vitlök och kronärtskockshjärtan. Pizzorna är redan uppskurna i åtta bitar vardera. Mats är den första som sträcker sig mot uppläggningsfaten. Han tar en slice med salami, lök och championer, luktar på den och tar en försiktig tugga. Han sväljer och känner att det hettar till i matstrupen och sedan nere i magen. Mats känner sig plötsligt alldeles varm inom-bords. Han andas tungt ett par gånger och tar sedan en tugga till. De andra hugger också in på maten och snart hörs inga andra ljud än tuggande munnar och enstaka sörplanden från drickandet. Mats lägger även upp en slice till Ebba och hunden nosar försiktigt på pizzan innan även hon hänger med på matfesten. Amanda, som huggit in på pizzan med räkor och musslor, känner sig också alldeles varm inom-bords, som om hon svalt en liten sol. Men värmen är inte brännande utan mer behaglig. Illamåendet försvinner likt vatten som ångar bort från en het stenplatta och hon känner livsglädjen stiga för varje tugga hon tar.

Efter en liten stund kommer kyparen in med ytterligare tre pizzor. Det är nya sorter, en inbakad Calzone med färska championer och två andra platta varianter. Stämningen runt bordet är nu mer avslappnad och människorna börjar småprata med varandra. Mest talar de om hur fantastiskt goda pizzorna är. De två som tidigare varit illamående känner sig nu helt återställda. Mat kan verkligen vara den bästa medicinen ibland.

Plötsligt stelnar Sami till mitt i en tugga. Hans blick är riktad mot centrumets mittgång och han lägger en varnande hand på Robertos vänstra arm. Flera ögon runt bordet riktas åt samma håll och det blir alldeles tyst runt bordet. Två ungdomar iklädda grå jackor och uppdragna huvor kommer gående i korridoren alldeles utanför restaurangen. En av dem är en ung kvinna och den andre man. Båda har sina blickar riktade rakt framåt och ännu finns inga tecken på att busspassagerarna blivit upptäckta. Sami tycker dock det är konstigt, då de inte direkt varit tysta medan de ätit.

Då kommer kyparen in bärandes på en bricka med sju vita kaffekoppar, en stor kaffekanna av glas, en kanna med mjölk och en liten tallrik med små kakor. Han ler och pratar med tydlig hög röst:

”Jag hoppas att ni är sugna på lite kaffe och kaka efter maten. Bra för magen efter en kraftig måltid.”

Sami sätter fingret framför munnen och pekar ut mot de två gråklädda ungdomarna utanför restaurangen. Kyparen ger de gråklädda en kort blick, rycker på axlarna och fortsätter prata:

”Ni behöver inte oroa er för de där förvirrade unga själarna. De är inte ondsinta på riktigt; bara vilsna, ensamma och tyvärr extremt lättirriterade. Empati har de tyvärr aldrig fått lära sig. Om ni frågar mig så är det föräldrarnas fel. Självupptagna jäklar som bara tänkte på sina egna karriärer

och att få egen tid. Förresten kan de där gråklädda mördarna varken se eller höra oss här inne på Green Bull.”

De två gråklädda ungdomarna fortsätter framåt utan att ens vrida på huvudet åt deras håll. Snart är de utom synhåll från restaurangen och gruppen runt bordet pustar ut. Kyparen ställer ner brickan på bordet och vänder sig om för att gå tillbaka till köket.

”Ursäkta min herrel!” säger Yashma artigt. ”Skulle det vara möjligt att få en kopp grönt te istället?”

Kyparen vänder sig om och tittar strängt på henne. Hans humör tvärvänder och plötsligt ser han riktigt barsk ut.

”Grönt te? Här serverar vi inte sådant blask. Tror du att jag själv valt att stanna på det här ödsliga stället. Drick ert jävla kaffe era otacksamma jävlar och försvinn sedan härifrån.”

Muttrande lämnar han dem och går ut till köket igen. Människorna runt bordet är tysta och ser förläget på varandra. Yashma ser ut av att ha drabbats av en mindre chock. Nikolaj lägger då en tröstande hand på hennes axel.

”Inte ditt fel att gubben blev arg. Jag tänkte faktiskt också be om en kopp te. Svart visserligen, men han skulle nog blivit lika knäpp ändå.”

Mats tar en kaffekopp, håller upp kaffe från kannan och smakar. Han nickar nöjt och tittar på Yashma.

”Det är i alla fall gott kaffe. Bäst att vi gör som kyparen sa. Vi dricker upp vårt *jävla* kaffe och sedan går vi härifrån. Haafiz har kanske hittat en buss på andra sidan och han väntar nog inte allt för länge på oss.”

Kapitel 9 – Dressman

Den långe Roberto känner att han fått extra energi av den kaloririka lunchen och lämnar restaurangen med spänstiga kliv. Hans höft, som brukar värka och kännas stel, verkar ha mjuknat upp rejält. Han känner sig som sextio igen och inte som sextiofyra. Roberto vänder på huvudet och tittar på de andra människorna som han följer från bussen. Han tycker att de alla är ovanligt trevliga och känner sig tacksam för att han valde att följa med dem. Hans blick fastnar på den schalbeklädda kvinnan som ser ut att vara runt fyrtiofem, kanske något äldre. *Den där Yashma är ju ganska tilldragande, speciellt när hon ler.*

Det var länge sedan Roberto hade haft några tankar åt det hållet. Den långe mannen har nu varit änklings i sju år, sedan dess då hans fru begått självmord genom att kliva ut framför ett tunnelbanetåg i Farsta. Han hade aldrig inom sig anklagat henne för hennes beslut att ta livet av sig, men hon kunde ha gjort det på ett bättre sätt. Många människor, inklusive han själv, hade mått mycket dåligt efter händelsen. Roberto tänker längre tillbaka till de första fruktansvärda månaderna efter det att deras enda barn, deras underbara tjugotreåriga dotter, tagit livet av sig. Hon hade valt en överdos med sömntabletter. Först hade hans liv tagit slut. Sedan hade det tagit slut en gång till. Under de senaste sju åren hade Robertos liv framskridit i ett långsamt grått töcken. Den enda orsaken till varför inte även han valt att ta livet av sig är hans förstående syster och hennes underbara rullstolsbundne son. De två hade gjort allt för att stötta honom efter de destruktiva självmorden. Igår hade han tagit buss 815C för att hälsa på

systemen och hennes nyblivne man. De hade inbjudit honom till middag. Det brukade vara mycket trevligt och han hade sett fram emot besöket under hela arbetsdagen. Roberto arbetar sedan femton år som ekonom på en redovisningsfirma med kontor i innerstan. Där finns det ingen som förstår honom, men det är kanske inte så konstigt då han aldrig berättat om sin tragedi för någon av sina arbetskamrater. De tycker bara att han är en tystlåten tråkig gubbe, som inte gör så mycket väsen av sig. Hans senaste tre chefer hade alla varit nöjda med hans arbetsinsats, men nämnt att han skulle kunna arbeta med mer entusiasm och hjälpa till mer med att driva på förbättringar i företaget. Han hade aldrig riktigt förstått vad cheferna menade med det.

Roberto står i huvudgången, rättar till sina runda glasögon och tittar sig omkring.

”Det finns en utgång i korridoren där borta som leder till busshållplatsen”, säger Roberto, blinkar mot Yashma med ett öga och ger henne ett leende.

Yashma vet inte hur hon skall hantera mannens tydliga intresse för henne och ler osäkert tillbaka. Hon är ju gift och är absolut inte intresserad av några andra män. Den här är dessutom betydligt äldre än hon. Yashma har tillräckligt med jobb med den man hon har hemma och dessutom är den här Roberto inte särskilt tilldragande. Hon tycker mest att han liknar en stor bönsyrsa.

Roberto leder gruppen förbi ett fik, där de brukar ha glassförsäljning, och fortsätter genom en korridor som leder till snurrdörrar av glas. De passerar en mörklagd skobutik och ett par allmänna toaletter, som sedan några år tillbaka är avgiftsfria.

”Mamma!” säger Amanda ömkligt.

”Inte nu!” svara Caroline otåligt. ”Du får hålla dig lite till.”

”Men...”

”Inga men! Vi hinner inte förstå du väl. Vi har en buss att passa.”

Lite snett framför dem ser de hunden Ebba stanna upp och kissa på golvet, intill en pelare. Det bildas en stor gul pöl, som ger ifrån sig en ganska frän lukt. Hunden ruskar på sig och går vidare med lätta steg. Amanda blänger surt på sin mamma, men fortsätter sedan mot utgången framför dem. Roberto är den som först kommer fram till snurrdörrarna. Han sätter handen på en glasdörr och knuffar till den. Men inget händer. Han knuffar hårdare, men snurrdörrarna vägrar att gå runt. Han tar sats och försöker tackla upp dörren, men utan något positivt resultat. Hans axel känner av stöten, men han låtsas inte om det, då han inte vill visa sig svag inför Yashma. Till höger om Roberto försöker Mats få upp den alternativa dörren som regleras med en grå knapp, men denna dörr vägrar också att öppna sig. Sami suckar. Han tittar sig runt efter någonting att slå upp dörrarna med. Han går fram till en papperskorg i närheten, men den är stabilt fastsatt i golvet.

”Har vi ingenting alls som vi kan krossa de där glasdörrarna med?” säger han uppgivet.

Yashma tittar på den unge Nikolaj, som hållit sig lite undan, och säger:

”Du har väl en dator, eller hur?”

”Min dator?” säger Nikolaj med början av panik i rösten. ”Den kan ni inte använda. Den är min! Och ...”

”Var tysta!” säger Caroline och håller upp händerna. Hennes ögon och ansikte visar att hon är orolig.

Samtalet avbryts tvärt och alla står stilla och tiger. Då hör de vad Caroline noterat. En melodisk röst. Det är någon som sjunger någonstans i centrumet. Mats känner direkt igen låten. Det är *I shot the sheriff* av Bob Marley. Rösten har verkligen det äkta jamaikanska soundet och ljudet verkar

långsamt komma närmare. Sami smyger sig försiktigt fram i korridoren för att se vad som är på gång. Kan det kanske vara en ny fiende som vill dem illa? När han tillbaka till huvudgången de nyss lämnat, hör han att sången kommer från höger. Han går fram till en pelare utanför fiket och kikar försiktigt fram runt hörnet. Då får han syn på den okände sångaren. En äldre mörkhyad man med rastaflätor går sakta fram genom korridoren. Mannen är klädd i en gammal grå yllekofta och går lite snett, som om hans högra ben inte riktigt hänger med. De bruna byxorna verkar för stora och fladdrar vildsint när han går. På fötterna bär han ett par trasiga blå gymnastikskor av märket Nike. När den gamle mannen kommer närmare stannar han upp och ger Sami en kort vinkning. Han ler och visar upp ett aningen missfärgat garnityr, som saknar minst fem tänder. Han vänder blicken rakt framåt och börjar prata med en bred jamaikansk brytning:

”Wellcome, please wellcome, mina kära ungdomar. No problem I hope?”

Sami stelnar till. *Ungdomar? Finns det några andra här?* Då hör han även ljud som kommer från huvudgången till vänster. Han smyger sig försiktigt bakåt och kryper ihop bakom en annan pelare. Det lätta ljudet från gymnastikskor, som trampar eller hasar mot stengolvet, blir allt tydligare och när Sami försiktigt kikar fram ser han ett par gråklädda ungdomar ett tjugotal meter bort. De har lyckligtvis sina ögon fixerade på den gamle mannen och skickar inte ens en blick mot caféet eller sidogången till höger. En bit bakom de två kommer ytterligare sju ungdomar och till sist tre eftersläntrare.

Tolv stycken möjliga psykopatmördare. Inte bra.

Sami skickar en snabb blick bakåt och blir lättad när han ser att hans vänner gömt sig väl. Han skymtar endast Mats

gömd i en nisch och gissar att resten gömt sig i den smala gången till toaletterna.

”Why so unhappy?” fortsätter den gamle rastamannen i korridoren. Hans röst är retsam och melodisk.

Ungdomarna svarar honom inte, utan fortsätter framåt med lätta steg. En av de två första ungdomarna drar fram en kniv och han visar tänderna i ett fanatiskt grin.

”Ursäkta mig”, fortsätter rastamannen. Hans röst låter både defensiv och komisk. ”Måste nog gå nu.”

Han vänder sig om och fortsätter sjunga; ”... but I did not shoot the deputy ...”

Sedan hörs ljudet från hans slitna gymnastiskor, när han springer med en slags galopperande haltande löpstil. Sami ser att ungdomarna längre bak i leden också drar upp var sin kniv. Sedan börjar de alla springa för att komma ikapp den gamle flyende mannen. Snart har alla passerat caféet och korridoren där busspassagerarna gömmer sig. Sami smyger försiktigt fram några steg och tittar åt höger. Han ser då den gamle mannen svänga av till vänster och sedan hamna utom synhåll. Efter honom springer hopen med ungdomar. Ingen av dem säger någonting, men alla bär på var sin kniv. När även ungdomarna försvunnit runt hörnet rusar tankarna genom Samis hjärna. *Vi måste komma bort härifrån och det snabbt, innan de där galningarna kommer tillbaka. Den gamle mannen har köpt oss lite tid.*

Han kliver fram från sitt gömställe och viskar till Mats, samtidigt som han gestikulerar:

”De grå är tillfälligt borta! Säg till de andra att vi måste bort härifrån och det fort.”

Mats nickar instämmande och meddelar de andra att det är dags att ge sig av. Ingen protesterar. Gruppen lämnar sina gömställen och smyger tyst ut från sidogången. Sami väntar tills de kommer fram till huvudgången och gestikulerar åt

dem att öka på takten lite. Sedan tar han själv täten och joggar tyst genom huvudgången till vänster. De passerar Green Bull, som nu verkar helt tyst och öde. Kyparen och pizzakocken syns inte till och det är helt mörkt i lokalen. Sami kan dock känna en svag pizzadoft som klängt sig kvar i luften utanför restaurangen.

Efter att de bara hunnit ett tjugotal meter i gången hörs ett skrik av smärta från det andra hållet. De grå har hunnit ikapp den sjungande rastagubben. Ytterligare fasansfulla ljud från en lidande döende gammal man når gruppen, som automatiskt ökar på stegen. Sedan blir det tyst bakom dem. Sami tänker på den gamle mannen och känner att hans hjärta blir tungt som sten.

Gruppen kommer fram till ett öppet torg, där det även finns trappor och rulltrappor till det övre planet i centrumet. Till vänster om dem finns en Lindexbutik, där Caroline handlar många av sina klädesplagg. Bakom rulltrapporna på det nedre planet finns ett litet mattorg med tre snabbmatsrestauranger; en kebabrestaurang, en grill och en sushi-servering. Alla tre restaurangerna är nu tysta och stängda. Gången leder även vidare snett framåt till höger förbi en SpecSavers-affär, en bokhandel och en liten Burger King-restaurang för att avslutas med ytterligare en utgång med glasdörrar. Dessa leder slutligen ut till Tyresö Centrums busstation. Sami tar riktning mot denna utgång men stannar tvärt. Han hör ljud bortifrån korridoren, gör tecken åt de andra och hukar sig ner. Två gråklädda gestalter tar sig in genom dörrarna längre bort. *Åh nej! Inte fler av dem! Vad skall vi göra nu?*

”Kom! Skynda er!” viskar Caroline. ”Vi tar trappan upp till nästa våning. Det finns ju ett par utgångar därifrån också.”

Medan de skyndsamt smyger upp för trappan, går Samis tankar till den gamle sjungande mannen med rastafälator.

Hade han medvetet offrat sig för oss? Och varför skulle ha gjort det i så fall gjort det? Locka bort de där ungdomarna för att rädda en grupp främlingar? ...

Roberto är den förste som kommer upp för trappan. Med sina långa ben hade han tagit tre trappsteg i taget. På hans vänstra sida finns en Dressman-butik och framför honom fortsätter en lång korridor, som längst bort avslutas i ytterligare två utgångar; en till samma plan och en ner till garageplanet där det finns ytterligare en stor parkering. Robertos blick riktas rakt fram och han tänker: *Snälla! Låt oss komma härifrån.*

Han fortsätter framåt ytterligare några steg, men stannar sedan tvärt. Caroline, som går bredvid honom, stoppas av hans utsträckta hand. Hon får hans hand rakt i ansiktet och ser först irriterad ut. Men sedan förstår hon varför han tvärstannat. Hon skymtar en grupp gråklädda gestalter ett hundratal meter längre fram, fortfarande delvis dolda bakom ett café mitt i gången. Ungdomarna verkar ännu inte fått syn på dem. Caroline gestikulerar åt de andra att vara tysta. Hon får syn på Dressman-butiken vars dörrar står vidöppna och får en knäpp idé. Hon greppar sin dotters hand och smyger sig in förbi en ställning fylld av långärmade tröjor i olika färger, med reapriset 199 kr per tröja och köp tre för priset av två. De andra fattar snabbt galoppen och följer tysta efter henne. Caroline och Amanda kliver förbi mängder av randiga och enfärgade skjortor, även de med reapriset 199 kr per skjorta, men utan någon flermängdsrabatt. De kommer snart fram till mitten av butiken, där det finns hyllor med färgglada kalsonger med olika mönster. Lite längre ner finns det även långkalsonger, som kan ge ett värmande stöd under kalla vinterdagar. Caroline märker att belysningen är tänd här inne i butiken och får då syn på en ung kvinnlig expedient, som står och ler mot dem bakom kassan. Kvinnan är kort, runt

omkring hundrafemtiofem centimeter, har ljus hy och rakt kastanjebrunt hår, som går ner en bit bakom ryggen. Hennes stora brungröna ögon tittar på Caroline med stort intresse. Expediten säger ingenting men hon ger var och en av de nya kunderna en välkomnande nickning. Amanda får någonting skrämt i blicken och gömmer sig bakom sin mamma. Mats och Ebba är de sista som kommer fram till kassan. När Ebba får syn på kvinnan börjar hon plötsligt visa tänderna och morra. Kvinnan verkar inte reagera på hunden, men Mats säger: "Tyst Ebba! Skärp dig!"

Ebba morrar en liten stund till, men slutar när hon märker avsaknaden av effekt. Hon fnyser och låtsas istället väldigt intresserad av ett gammalt kolapapper, som ligger och skräpar på golvet. Gruppen håller sig tyst i någon minut och Mats spejar mot butikens utgång, men inga gråklädda ungdomar går förbi affären. Caroline viskar något i den unge Samis öra och visar honom en ställning med jackor. Sami förstår direkt kvinnans tankar och tittar nyfiket på klädesplaggen. Alla jackorna är grå och påminner om de som ungdomarna bär. Sami tar ner en jacka, som på insidan är fodrad med något slags vitt luddigt material, och provar den. Den passar perfekt. Han tittar på prislappen; 499 kr. *Det får det vara värt.*

Han vänder sig mot Caroline och ger henne ett leende. På en annan ställning hittar han tröjor med grå huvor för 199 kr styck. Han plockar ner en med storlek Medium. Sami tar av sig den grå jacka han provat, bär fram båda plaggen till kvinnan bakom kassan och säger:

"Jag tänkte köpa de här!"

Kvinnan ler vänligt mot honom, nickar och tar emot både jackan och munktröjan. Hon tar bort magnetlarmen och knappar in beloppen i kassan, medan Sami tar fram sitt kort från SE-Banken. Då avbryts han av Roberto, som också

försett sig med en grå jacka och en grå munktröja i storlek Extra Large.

”Du är ung och kan behöva dina pengar för studier eller annat. Låt mig få betala för båda jackorna och båda tröjorna.”

Sami rycker på axlarna, plutar med underläppen och säger: ”Tack!”

Kvinnan tar även hand om Robertos utvalda klädesplagg och tar fram en stor plastkasse. Den äldre mannen gräver fram sitt ICA-banken Mastercardkort och sträcker fram det mot kvinnan. Då ändras plötsligt något i hennes blick. Hon greppar tag i hans hand och hugger tänderna i hans långa smala underarm. Roberto stelnar till och fattar först inte vad som händer. Sedan, när blodet börjar sippra fram mellan kvinnans välskötta tänder, skriker han ut högt av panik och smärta. Han försöker dra tillbaka armen, men den sitter fast som i ett skruvståd och kvinnans långa hår fladdrar omkring ju mer Roberto kämpar för att ta sig loss. Plötsligt rusar Caroline fram till hans hjälp. Hon tar upp ett blått hopfällt paraply från en flätad korg och svingar sitt primitiva vapen mot expediten. Paraplyets vassa spets träffar kvinnans vänstra öra med en köttig smäll. Slaget lämnar efter sig ett litet jack i hennes örsnibb. Den korta kvinnan öppnar då sin mun varpå Roberto skyndsamt drar undan sin blodiga arm. Hon för handen till det skadade örat och vänder sig ilsket mot Caroline. Hennes ögonvitor har blivit rödkantade. Kvinnan ser helt galen ut och hon fräser så att Robertos röda blod skvätter ut från hennes mun.

”Tyst din argbigga!” utbrister Caroline och hugger till med full kraft mot kvinnans huvud.

Hon siktade egentligen inte på något speciellt ställe, men spetsen på paraplyet träffar expediten mitt i hennes högra öga. Då kvinnan just börjat rusa framåt blev skadan ännu

värre och spetsen trycks in nästan en decimeter in i hennes skalle. Kvinnan stannar upp och Caroline släpper förfärat sitt tillfälliga vapen. Expediten gnyr ynkligt i några sekunder, likt en ledsen hundvalp och faller sedan baklänges. Hennes kropp träffar det hårda golvet med en ljudlig duns. Caroline stirrar med fascinerad skräck på kroppen med paraplyet som sticker ut rakt uppåt, likt svärdet i stenen. Yashma kommer fram till hennes sida och frågar, med saklig ton i rösten:

”Är hon död?”

”Eh! Tror det.”

Yashma går fram till kroppen och sparkar lite lätt ett par gånger på expeditens ena sko. Kvinnan reagerar inte. Yashma vänder sig mot Caroline och nickar nöjt.

”Bra jobbat Caroline! Nu stör hon inte oss mer.”

Caroline tänker plötsligt på hur illa det ser ut. *Min älskade Amanda skall inte behöva se detta. Hennes mamma, en kallblodig mördare ...* Caroline vänder sig om för att se var hennes dotter är, men hittar henne ingenstans. *Var är du? Du var ju här alldeles nyss.*

”Amanda?” säger Caroline med låg men intensiv röst. ”Var är du?”

Det är tyst en stund, men sedan hörs en svag röst från ett av provrumsbåsen.

”Mamma! Jag är här. Skall bara knäppa byxorna.”

”Knäppa?... Vad? Har du? ...”

Amanda går ut från båset. Hon ser riktigt nöjd ut och släpper ut ett långt lättat andetag samtidigt som hon rycker på axlarna.

”Hittade ingen toalett.”

Fem minuter senare går sju gråklädda personer och en liten hund ut genom Dressmans utgång. Alla har gråa huvor som täcker det mesta av deras ansikten. Längst fram går

Sami med avslappnad vaggande gångstil och händerna i jackfickorna. De andra, som går bakom honom, försöker härma hans ungdomliga stil så gott det går. Roberto lyckas inte alls. Hans underarm, som nu är lindad med rena strumpor, värker efter expeditens bett och han har mycket svårt att låtsas gå på ett obesvärat sätt. Amanda, som är mycket mindre än de andra, går i mitten. Gruppen fortsätter framåt genom den övre korridoren och passerar en kosmetikbutik och GAMESTOP; en spelbutik som säljer spelkonsoller till PS4, Xbox, Nintendo etc. samt nya och begagnade spel till dessa. Båda affärerna har stängda huvudentréer, men är upplysta och ser ut att kunna öppna när som helst. Snart är de vid Apoteket Hjärtat, men då alla nu känner sig helt återställda från magsjukdomen är det ingen av dem som stannar. Sami får snart syn på ett tiotal gråklädda ungdomar längre fram. De står fortfarande kvar och hänger vid caféet i mitten av gången och verkar ännu inte fått syn på de före detta bussresenärerna i deras grå förklädnader. Sami slänger upp en snabb blick mot frissörsalongen Sassari på den vänstra sidan om gången. Det var bara två dagar sedan som han klippte sig där. Resultatet blev kort och snyggt som vanligt. Sami börjar nu känna sig nervös. Han är osäker på om deras nyanskaffade klädsel verkligen räcker för att lura de där mordiska ungdomarna? Han vet att han själv kan spela rollen perfekt, men är mycket osäker på lilla söta Amanda, den underlige Nikolaj och de andra *gamlingarna* som följer med honom. Ungdomarna vid caféet står i en klunga men ingen av dem verkar prata med varandra. De bara står där och hänger. En tonårstjej, med brunt hår i en mohikanfrisyr och en stor döskalle tatuerad på halsen, leker med en kniv som hon upprepade gånger kastar upp i luften, låter den snurra ett par varv och fångar med säker hand. Hon slänger en nonchalant blick i riktning mot det nya

gänget gråklädda som kommer gående mot dem, men ser inget intressant och koncentrerar sig istället på sin kniv. Sami leder busspassagerarna vidare och styr dem till höger om den andra gruppen. Han försöker att inte låtsas om de andra ungdomarna och har blicken riktad neråt mot golvet några meter framför honom. Nikolaj pillar nervöst till sin svarta väska och svettpärlor blänker i hans ansikte, men ingen av de andra gråklädda skickar ens en blick åt hans håll. Den unga tjejen med kniven vänder åter blicken mot den nya gruppen som kommer gående emot dem. Hon tittar först ointresserat på Sami och Caroline, men rynkar på ögonbrynen när hon får syn på en liten flicka mitt ibland dem. Men det startar ingen larmklocka i hennes dimmiga tankar, som driver tillbaka till hennes kära kniv. Chefens order är djupt inristade i hennes sinne. Kvinnan hade sagt till dem att döda alla ovälkomna besökare som vågar sig in i deras domäner. Vilka underliga rekryter kvinnan skaffat till sin armé är inte hennes sak att ifrågasätta.

Sami leder gruppen från 815C vidare förbi caféet och en stor COOP-butik. Längre bort finns ett Systembolag, men Sami ställer sig på ett rullband som leder dem ner till garageplanet. Han kan knappt tro att det är sant att deras förklädnader kunde lura de gråklädda ungdomarna så totalt. De hade inte ens reagerat på hunden. Carolines plan verkade faktiskt fungera. Sami sneglar bakåt mot Amanda. Flickan ger honom ett sprudlande leende tillbaka. Gruppen står stilla på det smala rullbandet som långsamt för dem snett nedåt. När de bara har tio meter kvar på rullbandet hörs plötsligt ett ljud nerifrån. En storvuxen gråklädd ung man med breda axlar går igenom en av ytterdörrarna där nere. Han kliver in i en liten vestibul och ytterligare en glasdörr öppnar sig automatiskt för honom. Sami vågar inte göra annat än att fästa blicken snett neråt framför sig. Den storvuxne unge

mannen, som är ljushårig med en skiftning mot rött och har ett glest fjuntigt skägg på hakan, stannar upp. Han kliver inte upp på sitt eget rullband, utan synar istället den brokiga gruppen som åker neråt mot glasdörrarna. Han låter Sami, Caroline och Amanda passera, men när den långsmale Roberto kommer ner för rullbandet sträcker han ut en hand och greppar tag i den äldre mannens jackkrage. Roberto tappar balansen och trycks sedan upp mot den glasvägg, som finns mellan de två glasdörrarna. Den unge mannen skjuter bak Robertos luva så att hela hans ansikte och glesa gråspräckliga hår blottas. Han grymtar missnöjt och tar upp en stor kniv från en innerficka. Då rusar plötsligt Mats fram till Robertos hjälp. Mats tar tag i den store unge mannens huvud med sin vänstra hand och använder sin högra hand till att med full kraft driva in en sax i hans hals. Den vassa saxen, som har orangefärgat handtag, hade han tagit med sig från Dressman, där den legat på bordet bredvid kassaapparaten. Mats upprepar effektivt proceduren och punkterar halsen med ytterligare fyra snabba hugg. Rött blod väljer fram ur hålen i den unge mannens hals och han grymtar till, tar ett par stapplande steg bakåt och tappar sin kniv. Han försöker tafatt att stoppa blodflödet från halsen när Mats angriper honom på nytt. Den här gången stöter han in saxen tre gånger i den hans bröst. Minst två av stötarna tränger in i hjärtat. Den storvuxne mannens ögon går i kors och sedan faller han ihop på golvet, precis intill Carolines fötter. Hon ryggar undan och tittar förfärad på kroppen och sedan går blicken upp mot Mats. Attacken med saxen hade varit brutal, effektiv och kallblodig. Mats, vars högra hand är alldeles blodig, tittar med oberörd blick ner på den stora kroppen på golvet. Han tecknar sedan åt de andra att skynda sig ut därifrån. Yashma kliver fram förbi Caroline, böjer sig ner och

tar upp kniven som mannen tappat. Hon tittar upp mot Carolines chockartade blick och säger kallt:

”Kan vara bra att ha!”

Gruppen fortsätter sedan med högre fart för att komma ut från centrumet så fort som möjligt. Caroline hoppas innerligt att konfrontationen inte varit så ljudlig att de gråklädda ungdomarna vid caféet hört dem. Glasdörrarna öppnar sig lydigt framför gruppen och släpper ut dem till garageplanet.

Kapitel 10 – Tyresö Centrum

Nikolaj känner hur det djupa såret på hans vänstra överarm börjar bulta igen. Det känns stumt och samtidigt brännande. Han försöker lyfta armen men ger snabbt upp försöket. *Fan! Så här ont gjorde det inte tidigare. Troligen har bittet från vargen infekterats. Vi borde nog ha gått in på det där Apoteket ändå. Men nu är det för sent.* Han biter ihop, tar ett fast tag om sin svarta väska med bägge händerna och joggar efter de andra. Datorn i väskan väger bara något kilo, men just nu känns den mycket tyngre än tidigare.

Gruppen fortsätter framåt mot Tyresö Centrums buss-hållplats. Den stora parkeringsplatsen på garagevåningen är helt tom, förutom en blå Saab och en mörkgrön Skoda, vilka står parkerade bredvid varandra på varsin sida om en stor grå betongpelare. Inga av lamporna i taket är tända, men själva garaget är ändå ganska ljust, då hela sidan, där bilarna kör in och ut, är helt öppen. Längre bort skymtas ett radhusområde och bortom det en gråmulen himmel. Ljudet från gruppens klapprande fotsteg mot den mörka asfalten förstärks av ett ödesmättat eko från de grå betongväggarna. Nikolaj börjar svettas och känner en yrsel tränga sig på. Han är febrig, torkar sig i ögonen med sin högra hand och blinkar flera gånger. Ett underligt blått ljus tänds och släcks ett par gånger snett till vänster framför honom, men ljuset försvinner när han vänder blicken rakt emot det. Nikolaj ser inte var han sätter fötterna och hans vänstra fot sjunker plötsligt ner i en djup vattenpöl. Detta får honom tillfälligt att tappa balansen, men han ramlar inte omkull. Den unge mannen svär ilsket; ”Helvete också! Varför finns det en vattenpöl här

under tak?” och tar ett par snabba steg till höger. Yashma vänder sig om och tittar strängt på honom. Hon sätter ett finger för munnen. Han riktar skamset ner sin blick mot den sterila asfalten och fortsätter framåt. Det bildas blöta fotspår på asfalten där han sätter ner vänsterfoten och han förstår att detta gör att det nu blir lättare för eventuella förföljare att hitta dem.

Nikolajs tankar sjunker djupt tillbaka till delvis bortträngda minnen. Han ser ett mörkt rum med mönstrade bruna tapeter. En mahognyfärgad trähylla är fullproppad med böcker och på ett bord står hans pappas gamla skrivmaskin. Det är en sådan där gammal manuell maskin, där man måste trycka ner varje bokstav hårt för att den skulle slå in en bokstav på pappret. Rummet, som kallades för biblioteket, var Nikolajs favoritrum när han var tretton år gammal. Då hade han efter en lång kämpainsats, som varade nästan ett år, lyckats skriva en hel roman på sin pappas gamla maskin. Boken handlade om inbördeskriget i forna Jugoslavien och var löst baserad på historier hans farfar och far berättat för honom. Romanen hade dock aldrig blivit publicerad, för den var ju ganska amatörmässigt skriven. Men den var hans eget verk och det skulle någon aldrig kunna ta ifrån honom. Hans mor hade ett par år senare låtit trycka upp boken till tio kopior och gett bort dem till släkt och nära vänner. Hans farfar hade blivit väldigt glad när han fick boken på sin sjuttioårsdag. Hans pappa hade också fått en bok, men han hade bara läst halva och klagat en del på dålig meningsbyggnad och andra småfel. Nikolaj har fortfarande kvar en utskrift av boken i sin enda bokhylla i sitt hem på Lagergrens väg i Tyresö Strand. Den fräscha IKEA-hyllan hade varit hans käraste ägodel under de tre år han bott där och på den fanns även tre av hans andra senare opublicerade verk. Ingen av böckerna kan sägas vara något

mästerverk och den senaste hade varit en ganska utflippad sciencefictionbok, som inkluderade parallella världar, elaka utomjordingar och ung tjej med hypokondri.

Nikolaj skymtar ytterligare ett blått blinkande ljus längre fram, men hans tankar far vidare. När han fyllde fjorton år hade ambulansen kommit till deras hem och hämtat hans pappa. Dagen efter hade hans far dött av en hjärtinfarkt. Efter den tragedin hade allt blivit annorlunda. Nikolaj hade alltid varit lite olik andra, men från den dagen sjönk han mycket längre in i sig själv. De moderna datorernas fantastiska spelvärld hjälpte honom att komma ifrån de jobbiga tankar som plågade honom. Han tyckte om att spela spelen, men ännu hellre ville han skapa dem. Han blev en riktig dator- och spelnörd, som under gymnasietiden endast hade två riktiga vänner. Nikolaj studerade senare data på KTH i Stockholm. Det gick mycket bra för honom och snart blev han headhuntad av ett av de större spelbolagen. Där har han nu arbetat som spelutvecklare under fyra år med stor framgång. Det han inte berättat för spelbolaget är att han under de tre sista åren även har ett eget hemligt spelprojekt. Det är långt ifrån färdigt, men Nikolaj börjar förstå vilken succé spelet kan bli. Det är något helt nytt och revolutionerande. Nikolaj tittar på sin digitala armbandsklocka och lyfter förvånat på ögonbrynen. Han saktar in farten till gående, vänder sig mot Yashma och säger:

”Vet du att det är min födelsedag idag?”

Yashma saktar också in. Hon vet först inte hur hon skall svara, men säger:

”Grattis då! Vad fyller du?”

”Tjugoåtta år. Jag skulle egentligen ha hälsat på min fars grav idag, vilket jag alltid gör på min födelsedag.”

Yashma tittar på honom med ett oroligt uttryck.

”Oj! Jo, det är väl fint av dig. Var ligger din fars kropp begravd?”

”I Västerhaninge. Jag antar att jag inte kommer dit idag, eller hur?”

”Nej Nikolaj, det är nog bäst att vi bara försöker att ta oss hem. När du väl är hemma kan du tända ett ljus för din far?”

Nikolaj ser fundersam ut en stund, men svarar sedan:

”Jo, så får det nog bli.”

Gruppen kommer fram till garageparkeringens huvudingång. De går ut och tittar sig omkring. Solen har precis börjat tränga igenom de grå molnen och hoppogivande skira strålar lyser upp deras trötta ansikten. Caroline blinkar till. Solen för med sig ljus, men står lågt och för inte med sig mycket värme. Luften känns friskare utanför parkeringen. Hon ser en rörelse. Det är bara en ensam skata som flyger bort från ett träd i närheten.

När de kommer fram till ett övergångsställe, som leder till bussterminalen, tycker Caroline att hon känner en svag oangenäm lukt i den svaga brisen. Hon rynkar på näsan. Det luktar sjukdom. Hon sveper med blicken framför sig och pustar ut. Två röda bussar står parkerade på terminalen. Till vänster, i skuggan under centrumets övre gång vilken går som en bro över bussterminalen, står buss 840 och rakt framför dem, upplyst av ett svagt soldis, står buss 815C. Det verkar som om de andra passagerarna inte lämnat centrumet utan dem. Men Caroline känner även en gnagande oro i magtrakten. Det sitter inga människor i någon av bussarna. *Var är de andra bussresenärerna? De som valt att gå runt centrumet.*

Gruppen passerar gatan och går över en stenlagd plats med blomsterarrangemang, som gått i vila inför den snart kommande vintern. Caroline fortsätter att söka med blicken.

Plötsligt fastnar hennes ögon på ett flertal bylten som ligger utspridda på gatan till vänster om dem, ett tiotal meter utanför Pressbyrån vid centrumets ena utgång. Caroline ökar på stegen och springer ut på gatan bakom buss 815C. Hon stannar upp och håller för munnen för att inte brista ut i ett panikartat skrik. Utspritt på gatan framför henne ligger ett tiotal döda kroppar och längre bort skymtar hon ännu fler. Hon vänder sig om och går fram till Amanda. Utan att säga ett ord kramar hon om sin dotter så att hon även döljer synen av de döda människorna. Men Amanda har redan sett tillräckligt och salta tårar rinner ner för hennes mjuka ljusbruna kinder.

Mats går fram till den närmaste kroppen. Han känner genast igen vem det är; den trevlige busschauffören Haafiz, som varit en riktig klippa vid ratten innan de kommit fram till centrumet. Chauffören ligger nu på magen med armarna utsträckta och huvudet på sidan. Hans öppna ögon ser ut att vara uppspärrade på grund av rädsla eller chock. Baksidan av hans huvud är alldeles blodigt och Mats ser att någon måste ha krossat mannens skalle med ett tungt föremål. Det mörkröda blodet från huvudet ligger som en pöl vid sidan om honom och nytt blod fortsätter att sippra ut från mannens skullskada. *Han måste ha dödat alldeles nyligen! Men av vem?*

Mats är säker på att Haafiz är död och bryr sig därför inte om att kontrollera hans puls. Han går sedan fram emot nästa kropp, som ligger fem meter längre bort. Det är en klent byggd ljushårig man i trettiofemårsåldern. Mannen bär glasögon och är iklädd en blårandig kostym. Mats kommer vagt ihåg honom som en av busspassagerarna, men vet inte något mer om honom. Dödsorsaken verkar vara en helt annan. Mannen är näst intill likblek i ansiktet och asfalten runt omkring och under honom är nersölad med gulbruna

spyor, med små stänk av blod. Mats håller avståndet från mannen och går fram emot ytterligare kroppar. Även här ser han tydliga spår av den fruktansvärda magsjukdomen, som även han fått sig en släng av när de gick in i centrumet. Han hade aldrig i sitt liv mått så dåligt och tycker nu verkligen synd om dessa stackare, som inte hade fått hjälp i tid. Ytterligare ett femtontal människokroppar, vilka ligger längre bort, verkar också ha dött av spysjukan. *Vi hade nog en himla tur som råkade hitta den där Pizzerian ...*

Mats stannar upp och tittar sig fundersamt omkring. Några knivbärande ungdomar syns lyckligtvis inte till och förutom deras lilla grupp är vägarna helt tomma från människor och fordon i rörelse. Plötsligt ser han någonting röra sig inne i Pressbyrån. En hukande skepnad kommer försiktigt gående mot kioskens entrédörr. Mats stoppar ner handen i innerfickan på sin grå jacka och greppar tag i saxen, som fortfarande har kvar spår av blod. Ett mörkt huvud med krusigt svart hår tittar försiktigt ut från Pressbyrån och en rädd kvinnlig röst säger:

”Visst är ni från bussen? Snälla, säg att ni kommer från bussen.”

”Eh. Jo, vi kommer från bussen.”

Mats ser ner på sin grå jacka och fattar varför kvinnan är så osäker på honom. Han drar bak den grå luvan från huvudet, vänder sig rakt mot kvinnan och ler.

”Du kan komma ut nu. Vi är alla busspassagerare, precis som du. De här kläderna är bara en förklädnad vi var tvungna att använda för att komma förbi de där unga ligisterna.”

Den mörkhyade kvinnan andas ut och går ut från Pressbyrån. Hon är i fyrtioårsåldern, kraftigt byggd, ungefär hundrasextiofem centimeter lång och bär en vinrödsfärgad kappa med vita knappar. Hon har en blågul scarf runt halsen

och i ena av hennes öron hänger det ett vackert örhänge, med vinröda små fjädrar. Hennes läppar lyses upp av ett kraftigt mörkrött läppstift. Kvinnan håller avståndet från de döda kropparna på asfalten och går fram emot Mats och Ebba. Hunden viftar glatt på svansen när kvinnan kommer fram emot dem.

”Mår du bra?” frågar Mats och backar ett halvt steg.

”Jag mår prima! Vem vet, jag kanske är immun mot sjukdomen som drabbade de andra. Har aldrig sett något liknande under alla mina år inom sjukvården.”

”Sjukvården? Vad gör du där?”

”Jag är läkare. Tidigare jobbade jag som akutläkare på Södersjukhuset, men under de senaste åtta åren har jag mest sysslat med forskning mot Parkinsons sjukdom.”

Mats nickar förstående, sträcker ut en hand och säger:

”Följ med oss. Vi tänkte undersöka om någon av de där två bussarna kan ta oss vidare. Mitt namn är Mats.”

Kvinnan tar Mats hand, ler och säger:

”Rosie. Rosie Crawford till er tjänst.”

Den långa Roberto går fram till busschauffören Haafiz döda kropp. Synen får honom att stelna till. Såret på mannens huvud ser hemskt ut. Roberto har efter sin frus självmord haft mycket svårt för att se blod. Bilden av hans döda frus sargade kropp försöker gnaga sig in i hans ömtåliga hjärna, men han står emot, blundar ett par sekunder och andas sedan ut. Han hukar sig ner och börjar rota i mannens jackfickor. Snart hittar han det han letat efter och drar upp en nyckelknippa. Han ler triumferande och beger sig mot bussens främre dörr. Då ser han Caroline, som fifflar med någon slags lucka vid sidan av dörren. Bussens främre dörr öppnar sig lydigt och Caroline kliver in i fordonet, tätt följd av Amanda. Roberto ser frågande ut. Han går fram

till den främre dörren och ser att Caroline sätter sig till rätta på chaufförens plats, medan Amanda tar plats på första raden bakom sin mamma.

”Eh... Hur gjorde du det där? Jag har ju busschaufförens nycklar här.”

Roberto skakar lite lätt på nyckelknippan han hittat.

”Det där är nog Haafiz privata nycklar” svarar Caroline lugnt, medan hon inspekterar bussens instrumentbräda. ”De här nya bussarna fungerar annorlunda.”

Roberto blinkar till och Caroline fortsätter:

”Jag jobbade extra som busschaufför tills för två år tillbaka. Kan kanske komma till nytta nu.”

Roberto kliar sig fundersamt i pannan. Han stoppar ner nyckelknippan i fickan och går runt till framsidan av bussen. Caroline trycker ner ett par knappar, varefter bussen startar med ett mekaniskt spinnande ljud. Hon tittar ner på Roberto genom vindrutan. Den långe mannen ger henne tummen upp. Caroline börjar justera förarstolen när hennes blick plötsligt fastnar på något ett hundratal meter framför bussen. Tre gråklädda ungdomar kommer gående på trottoaren som leder till bussterminalen. De går framåt med svagt framåtlutande stil. Ingen av dem vänder ens upp blicken när Caroline provar att gasa upp motorn ett par gånger, men hon vet att det nu är bråttom att komma härifrån. Ljudet av bussmotorn får igång de andra passagerarna utanför bussen. Mats, Ebba och Rosie sätter fart mot bussen. Yashma, Sami och Nikolaj, som stod precis bakom bussen och diskuterade deras situation, avslutar samtalet och börjar gå runt bussen. Nikolaj tar ett hårt grepp om sin svarta väska och tittar sig oroligt omkring. Då ser han en ung gråklädd kvinna med mohikanfrisyr komma gående emot dem från parkeringsplatsen. På fötterna bär hon ett par vita gymnastikskor med rosafärgade snören. Just nu befinner hon sig på övergångs-

stället. Nikolaj känner igen henne som en av ungdomarna de passerade uppe i centrumet vid caféet. Kvinnan jonglerar en kniv i sin högra hand och skickar en ointresserad, men lite irriterad blick mot Nikolaj. Sedan stannar hon upp, stoppar två fingrar i munnen och blåser ut en hög busvissling. Ljudet tycks vara onaturligt högt och Nikolaj tänker: *Inte bra! Inte bra alls ...*

På vägen bredvid den unga kvinnan dyker det upp en svart- och brunrandig katt med gulgröna ögon. Katten jamar och stryker sig lättjefullt mot kvinnans ben, medan dess blick riktas mot Mats följeslagare; hans hund Ebba. Katten sätter sig ner på ett av de vita strecken på övergångsstället, sträcker på ryggen och stirrar på hunden med intensiv ifrågasättande blick. Ebba, som följt Mats fram till bussen, stannar tvärt och vänder sig mot den svartbruna katten. Hon morrar dovt och skjuter sedan iväg som ett skott mot sitt byte. Katten vänder om långt innan hunden kommer fram och flyr mot den närliggande parkeringsplatsen med smidiga vägvinnande språng. Ebba springer förbi den unga kvinnan med kniven och förföljer katten.

”Kom tillbaka din odåga!” ropar Mats, men han ser att Ebba inte är i ett tillstånd att kunna lyssna.

Hunden försvinner in på parkeringsplatsen, medan Mats fortsätter fram mot den främre bussdörren. Han ser då även de tre ungdomarna framför bussen, slänger en blick bakåt och får syn på ytterligare två gråklädda ungdomar som kommer ut från Pressbyrån. De är omringade. Mats biter sig i underläppen och ökar på de sista stegen. Han kliver på bussen precis efter Rosie och ser att alla utom Roberto redan befinner sig på bussen. Mats tittar sig omkring och får syn på den långa mannen framför bussen. Roberto som först nu fått syn på de gråklädda ungdomarna går med långa steg mot dörren. Plötsligt kommer en man med svart jacka springande

mot Roberto. Mannen hade tidigare varit dold bakom busskuren. Roberto hinner endast börja vrida på huvudet när slaget från en tung kofot träffar honom hårt i bakhuvudet. Den äldre mannen faller ihop mot marken medan angriparen fortsätter att svinga kofoten mot hans oskyddade huvud med ytterligare två slag. Kofoten färgas röd av mannens blod. Mats känner genast igen mannen som tidigare ansatt dem hårt vid Orhem; Mr Bundy.

Caroline trycker på dörrstängningsknappen varpå dörren börjar stängas. Mr Bundy gör ingen ansats att ta sig in i bussen. Istället står han bara där och ler. Han blundar, drar in ett långt andetag genom näsan och säger sedan:

”Thomas! I feel you in there. Please come out and pay your regards to your granddad. I see your demons boy. I know what’s hunting you. The same things that always been hunting me.”

Caroline lägger in ettan, gasar för fullt och svänger ut från busshållplatsen.

Kapitel 11 – Bäverbäcken

Buss 815C kör in i en vägkorsning, som direkt ansluter till Tyresö Centrums busshållplats. Caroline, som gasat upp mer eller mindre av panik, upptäcker att hastigheten är något för hög. Hon trycker ner bromspedalen samtidigt som hon snurrar ratten fullt åt vänster. Bussen gnisslar av ansträngningen, men svänger lydigt in på 30-vägen som leder vidare mot Sikvägen. De tre gråklädda ungdomarna, som innan bussen startade befann sig ett hundratal meter framför bussen, stannar upp och drar sina knivar, men ingen av dem gör någon ansats av att springa efter fordonet. Caroline ser plötsligt ytterligare en gråklädd yngling, som står stilla mitt på vägen framför henne. Det är en kille som ser ut att vara i sextonårsåldern. Han har mörkbrunt hår och blek hy. Hans högra ögonbryn är piercat med två silverringar och han har ett stort plåster på hakan. Plåstret är ett barnplåster med Bamsemotiv. Den gråklädde ynglingen står med benen kaxigt brett isär. Han har händerna nerstoppade i jackfickorna och troligen finns det en kniv i någon av dem. Han tittar upp mot bussen med sur min, men gör ingen anstiftan till att flytta sig. Caroline tar ett snabbt beslut, trycker ner gasen och fortsätter rakt framåt. Hon skulle möjligen kunna köra förbi honom på den vänstra sidan av vägen, men det skulle bli trångt och för riskabelt. Istället väljer hon att sikta in bussen rakt mot den unge mannen. Hon är skitförbannad och bryr sig inte ens om att trycka på signalknappen. Bussen är nära, men den gråklädde tonåringen flyttar sig inte. Innan krocken ser Caroline att han ler. *Jävla sunkhuvud!*

Sedan smäller det till. Bussen frontalkrockar med den unge mannen, vars huvud slår hårt in i vindrutan. Han flyger fram ett par meter, landar hårt på asfalten och blir sedan helt överkörd av bussen. Amanda skriker till, men blir sedan helt tyst. Bussen guppar till lite när den kör över kroppen. Det människorna i bussen säger ingenting. Nikolaj och Mats tittar på varandra. Mats, som tycker att det bara var rätt åt den stöddige grabben på gatan, ger honom en axelryckning. Bakom bussen ligger en orörlig misshandlad människokropp. En ung man hade nyss mött en tidig död.

Caroline ser att en del blod från den unge mannens huvud fastnat på vindrutan. Blodfläcken liknar någon slags abstrakt konst, som säkerligen skulle kosta flera tusen kronor på ett konstgalleri. Hon fnysar, biter ihop och fortsätter framåt utan att tvätta bort fläcken med spolärvätska eller vindrutetorkare.

Bussen börjar åka vidare uppför en backe och lämnar Tyresö Centrum bakom sig. Det är helt tomt på gatorna runt omkring dem. Samis hjärta pumpar för fullt och han känner effekten av det adrenalin som nu förbereder hans kropp för flykt eller strid. Han tänker på den stackars Roberto, som varit så nära att hinna med bussen. Nu var han borta. Bussen kör förbi pizzarestaurangen Hörnet, där han ibland hängde med sina kompisar och delade på en nybakad pizza. Nu är restauranglokalen helt mörk och öde.

Sami fortsätter att titta ut och ser Sikvägens stora flerbostadshus med åtta eller nio våningar. Han hade läst att det var HSB:s arkitektkontor som ritade dessa hus och att de uppfördes 1960-62 med prefabricerade betongelement enligt det så kallade SKARNE-systemet. Sami hade länge haft husbyggnationer och olika byggstilar som ett lite udda intresse. Om hans betyg blev tillräckligt bra var hans plan att

plugga vidare till arkitekt på någon högskola. Just nu var betygen tyvärr bara sådär.

Det dröjer inte länge förrän bussen kommer fram till Sikvägens busshållplats, men ingen av de få kvarvarande passagerarna vill av där. Buss 815C passerar normalt varken Tyresö Centrum eller Sikvägen, utan tar en genväg förbi dessa hållplatser.

Sami tänker på en viss tjej i sin klass. Han minns hennes mandelformade ögon och härliga leende, med lite sneda tänder. Han kommer ihåg att hon bor på Sikvägen, men det område de kör igenom nu verkar helt öde. Då det är mitt på dagen borde det strosa omkring både ungdomar och gamlingar med käpp på de små gatorna mellan husen. Han undrar var hon befinner sig nu och varför världen utanför blivit så konstig. *Var är vi och var finns alla vanliga människor?*

Samis tankar återvänder till nuet och han vänder sig mot Mats, som sitter på andra sidan gången. Han tycker att det är något som inte riktigt stämmer och funderar på den gamle mannens brutala agerande när de skulle lämna centrumet och mötte den unge bredaxlade mannen som hotade Roberto.

”Du Mats?”

Mats vänder sig om mot Sami, lyfter förvånat på ögonbrynen och svarar:

”Ja?”

Sami får en bekymrad rynka i pannan när han frågar:

”Har du dödat någon förut?”

”Eh... Vad menar du?” säger Mats och ser på Sami med misstänksam min.

”Den där store killen du tog hand om med din sax. Väldigt effektivt och snabbt gjort för någon i din ålder. Såg riktigt proffsig ut!”

”I min ålder?”

”Ja! Det var som på film. Du var typ som Liam Neeson i de där Taken-filmerna. Jävligt grym! Därför undrar jag om det är första gången.”

Mats svarar honom inte. Han vill inte prata mer, utan vänder sig istället mot fönstret. Han gräver fram en vit plastburk ur en ficka, öppnar locket och tar upp en vitfärgad oval tablett. Han tittar på tabletten någon sekund innan han stoppar den i munnen och sväljer den direkt utan att dricka något. Mats sluter ögonen och andas in. Tankarna, som far kors och tvärs genom hans huvud, är inte trevliga.

Bussen har precis kört fram till Sikvägens busshållplats, när dess vindruta plötsligt träffas av två skott, avfytrade tätt efter varandra. Det första skottet träffar den blå kortavläsaren till höger om förarplatsen. Maskinen krossas och kommer aldrig kunna repareras igen. Det andra skottet snuddar Carolines högra axel och slår in i stolsryggen bakom henne. Hon känner att den bränner till lite, men hennes adrenalininstinna kropp känner inte av någon smärta. Hon släpper heller inte foten från gaspedalen. Glaset runtomkring kulhålen har spruckit rejält, men resten av vindrutan är fortfarande hel. Medan Caroline trampar ner gasen ytterligare snurrar hennes tankar. *Vem sköt? Kom skotten från någon av lägenheterna där borta till höger. Jo, så måste det ha varit.*

Bakom förarstolen hukar sig Yashma och Amanda ner för att undkomma eventuell ytterligare skottlossning.

”Hur gick det Caroline?” ropar Yashma oroligt.

”Allt är toppen med mig!” säger Caroline mellan hopbitna tänder. ”Men ni måste ta er längre bak i bussen om det börjar vina fler kulor mot vindrutan. De verkar vilja träffa föraren för att få stopp på bussen, men det kan de glömma. Seså, skynda er på nu!”

Yashma puttar vänligt till Amanda så att hon börjar ta sig längre bakåt i bussen. Själv stannar hon kvar bakom Caroline, ifall deras nya modige chaufför skulle behöva hennes akuta hjälp. Amanda tar sig så snabbt hon kan till mitten av bussen. Där slår hon sig ner i stolsraden bakom Nikolaj. När hon lutar sig bakåt känner hon att hennes händer skakar. Hon märker också hur fort hjärtat slår i hennes bröstorg. Någon hade skjutit mot hennes mamma ... Amanda andas ut, blundar och försöker lugna ner sig. Hennes mor lever fortfarande.

Bussen åker vidare ner mot en större korsning med trafikljus. Just nu är samtliga ljus gröna. Till vänster om vägen, där Tyresös badhus Aquarena låg, finns det nu endast en hundra meter bred ravin, som sträcker sig över vägen, rakt över en golfbana och fortsätter så långt in i skogen på andra sidan som Caroline kan se. Djupet på ravinen är svår att bedöma, då hon inte ser dess botten. Men då badhuset är helt försvunnet så lär det vara djupt.

Det är som tur är möjligt att fortsätta rakt framåt eller att svänga åt höger. Vägen rakt fram leder endast till golfbanan, som hon aldrig besökt. Caroline svänger höger och tar riktning mot bussens slutstation Tyresö Kyrka, med Bäverbäcken som närmsta busshållplats. Buss 815C har nu åter hamnat på rätt väg.

Nikolaj rättar till sin mörkblonda lockiga lugg medan han har blicken riktad mot sin dator. Han har nyss lyckats få igång sin laptop och det som visas på skärmen framför honom uppslukar honom helt. Amanda tittar storögt på mannens datorskärm, vilken verkar visa upp någon slags film eller spel. Men den rörliga bilden, som föreställer ett ödsligt ökenlandskap och en raserad byggnad, är otroligt skarp och verkar nästan tredimensionell. Nikolaj knappar

frenetiskt på tangentbordet och styr dem framåt över landskapet. *Ett spel alltså! Troligen ett krigsspel i öknen.* Hon hade sett på när hennes klasskompisar spelat ett liknande krigsspel, men det spelet hade inte alls haft denna goda bildkvalitet. Amanda får känslan av att hon skulle kunna krypa igenom skärmen och plötsligt befinna sig där på plats. Hon ser att något händer på skärmen och hör skottlossning, även om ljudet är dämpat. Bilden rör sig snabbt, som om någon slänger sig ner för att söka skydd bakom en gammal rostig bil. Sedan verkar spelaren åla sig fram över sanden. Den kommer fram till en halvt förfallen stenmur och väntar där några sekunder, sedan ålas det vidare genom sanden. Strax därefter visas insidan på den raserade byggnaden. Spelaren verkar resa på sig, vilket visar rummet från en annan vinkel. På det dammiga golvet ser hon ett omkullvält bord och bredvid till vänster ligger en trasig stol. En beige-färgad orm, som blivit störd av besöket, slingrar sig lojt bort till ett intilliggande rum. Inga människor syns till i rummet och en trasig gardin fladdrar lojt av en svag vind. Nikolajs vänstra hand börjar plötsligt att skaka och det hörs ett stönande ljud från hans halvöppna mun.

Rosie, som sitter på andra sidan om Nikolaj, reser sig upp och går skyndsamt fram till den unge mannen. Nikolajs ansikte är alldeles rött och täckt av svett. Han flyttar sin högra hand mot sin vänstra axel, men gnyr till av smärta när han nuddar den och drar tillbaka handen. Rosie tar lapptopen ifrån honom och ger den till Amanda.

”Ta hand om den här så länge.”

Amanda tar emot datorn och riktar en orolig blick mot Nikolaj. Hon lutar sig bakåt mot sätet och lägger lapptopen i sitt knä.

Rosie börjar undersöka den unge mannen, men precis när hon skall fråga honom om vad som är fel, hörs ett nytt

stönande ljud från honom. Nikolajs ögon går upp under ögonlocken och han faller framåt. Rosie hinner precis fånga upp hans huvud innan det slår in i stolsryggen framför honom. Hans kropp har blivit helt lealös och den erfarna läkaren ser att han är avsvimmad. Hon tar försiktigt av honom den grå jackan och trycker ner hans kropp på de dubbla stolsätena. Hon ser att någon gjort ett provisoriskt bandage runt hans vänstra axel och blir misstänksam. Det är amatörmässigt gjort. Rosie knyter upp bandaget och känner genast igen lukten av en bakterieinfektion. Det luktar ruttet och Rosie påminns om den tid hon arbetade som underläkare på infektionskliniken i Örebro. Nikolajs blåvitrutiga skjorta är alldeles trasig och nerblodad över hela axeln. Försiktigt river hon upp skjortan ytterligare och tittar på såret därunder. Rosie ser bekymrad ut och skakar missnöjt på huvudet. De djupa bitmärkena från vargen har blivit rödsvarta i kanterna och i såret simmar gult slemmigt var. Nikolaj blinkar till och ser upp i Rosies varma bruna ögon. Han ser ett blått ljus blinka till i hennes högra öga.

”Det ser tyvärr inte bra ut!” säger Rosie med gravallvarlig röst. ”Vi får nog amputera bort halva axeln och hela vänstra armen. Jag undrar om jag har någon såg i handväskan?”

Nikolaj spärrar upp ögonen av chockbeskedet och svimmar sedan igen.

Amanda tittar fascinerat på bildskärmen framför sig och känner att hon inte kan slita loss blicken. Hon ser en dörröppning till vänster och undrar vad som finns därbakom. Kan det vara en fiende som ligger i bakhåll? En liten röd lampa blinkar till på skärmens vänstra hörn. Amanda nuddar skärmen med sitt vänstra pekfinger och känner en pirrande känsla i fingertopparna. Hon ryser till. Skärmen vrider sig då mot dörren. Därefter känns det som hon själv

går mot dörren, öppnar den och går igenom dörröppningen. Även detta nya rum är mestadels förstört, som om någon hade sprängt en handgranat mitt på golvet. Men i fönstret till vänster om henne hänger det fortfarande en rosafärgad gardin, som fladdrar likt en lätt midsommarklänning i den torra ökenvinden. Amanda fortsätter att undersöka rummet och förflyttar sig dit hon vill, utan att hon ens nuddar tangentbordet. Den enda fysiska kontakt hon har med datorn är hennes pekfinger, som är lätt tryckt mot den högra sidan av skärmen.

Då får hon syn på något. Längre bort står en man iklädd sandfärgade armékläder och ett par bastanta svarta kängor. Mannens blick är riktad mot en fönsteröppning snett bort åt vänster och han reagerar inte som om han sett henne. Mannen ser ut att vara i fyrtioårsåldern. Han är tunnhårig, men hans haka pryds av ett kraftigt decimeterlångt svart skägg som matchar hans tjocka svarta ögonbryn. Ett automatvapen av modellen AK-47 hänger ner från en axelrem och i hans midjebälte sitter en stor kniv. Amanda känner av någon anledning på sig att mannen är ond. *Det där är en ondskefull mördare. Bäst att anfälla innan han upptäcker mig.*

Bilden fortsätter framåt mot mannen. När endast några meter återstår vänder han plötsligt på huvudet och tittar rakt in i Amandas ögon. I sina tankar sträcker Amanda ut sina händer och i skärmen syns plötsligt ett par händer, som är halvt genomskinliga med skira spöklika fingrar. Mannens ögon fylls av skräck. Han fumlar med sin AK-47:a men lyckas inte få fram den i tid. Spelarens händer kastar sig upp mot hans hals. Mannen far i golvet med en duns. Han försöker att skrika, men de transparanta fingrarna sluter sig obarmhärtigt runt hans hals. Amanda känner ett mordiskt hat växa inom sig.

Caroline känner att hon äntligen börjar få kontroll över situationen. Hennes axlar sjunker ner en aning och hon andas ut. Buss 815C fortsätter västerut på den gamla Tyresövägen. Till vänster passerar de den ödsliga golfbanan och på deras högra sida finns ett antal nybyggda lägenheter med fyra våningsplan. Bussen bromsar in och kör försiktigt in i en liten rondell med en stor golfboll i mitten. När Caroline svänger ut från rondellen får hon syn på en liten kur, som står intill vägen ett fyrtiotal meter längre fram. Det är Bäverbäckens busshållplats. När bussen kommer närmare kliver det ut en skepnad från busskuren. Det är en människa som väntar på bussen. Personen är klädd i en brun kappa och bär på en pistol i sin vänstra hand. Caroline rycker till av förvåning. Hon tvekar ett par sekunder, men låter bussen blinka åt höger och svänger in mot busshållplatsen. Buss 815C bromsar in och en av bromsarna ger ifrån sig ett långdraget gnisslande ljud.

Yashma reser sig upp från sin stol och tittar med miss-tänksam blick på den brunhåriga damen, som med lätt haltande steg går fram mot bussens främre dörr. Dörren öppnas och Caroline säger:

”Hej Tove! Trevligt att se dig igen. Jag var lite orolig för dig ett tag.”

Tove tittar upp på Caroline med sina lilafärgade ögon. Hon ser butter ut. Hennes vänstra öga omringas av en stor blåtira och hon har skrapsår på näsan och hakan. Hon öppnar munnen och säger lågmält:

”Bussen är försenad. Vet du det? Skulle ha varit här för nästan två timmar sedan.”

”Det blir nog bra ändå” säger Yashma och hjälper Tove upp för trappan. ”Var vill du sitta? Det finns massor av lediga platser.”

Caroline ger henne en utforskande blick, men svarar inte.

När Tove klivit upp i bussen stängs dörren bakom henne. Caroline trampar på gasen och tänker: *Undrar vem som dyker upp på nästa hållplats?*

Kapitel 12 – Dimman

Buss 815C lämnar Bäverbäcken och kör vidare mot nästa hållplats; Sidvallsvägen, som endast ligger cirka femhundra meter längre bort. Det är så pass nära att Caroline kan skymta busskuren från förarsätet. Hon börjar känna hoppet komma tillbaka. *Tänk om den här hemska resan är över snart? Åh, vad jag längtar hem till vårt kära gamla radhus i Öringe. Det första jag kommer att göra är att öppna den där rödvinsflaskan vi köpte för tjugofem Euro på vingården i Provence för två år sedan. Den kommer att sitta jävligt fint! Jag skiter i att det är en vardag.*

Tove går bakåt i mittgången med lätt haltande steg. Hon har svårt att stödja på sitt vänsterben, då knäet fått sig en ordentlig törn. Troligen kommer hon att behöva besöka läkare när allt det här är över. Hon passerar Sami och Mats utan att vända blicken åt deras håll, men stannar upp när hon kommer till Rosie, som håller på att tvätta såret på Nikolajs axel. Tove ser på den avsvimmade mannen med sina intensiva lilafärgade ögon och rynkar bekymrat på ögonbrynen.

”Den där unge mannen känner jag igen. Det där såret på hans överarm ser för jävligt ut.”

Rosie vänder sig förvånat mot Tove och säger:

”Jo, han blev biten av en av vargarna i morse och nu har såret blivit infekterat. Ser inte alls bra ut. Jag försöker att göra rent, men lite antibiotika hade varit toppen. Vi vill ju inte att han skall dö i blodförgiftning.”

Tove skakar på huvudet och säger:

”En ond ande håller på att ta hans kropp i besittning. Armen måste bort!”

”Ond ande? ... Vad pratar du för strunt?”

Tove gräver i sin svarta märkeshandväska och tar fram en skallra, tillverkad av ett lårben från ett rådjur och det bruna skalet från en cocosnöt, samt fem brunspräckliga gäsfjädrar. Hon skakar den kraftigt ovanför Nikolajs huvud och de tre glaskulorna i nöten skramlar med ett högt påfrestande ljud. Tove börjar även muttra ord på något slags fornnordiskt språk. Då får Rosie nog!

”Äh lägg av nu din tokiga kvinna!”

Rosie knuffar till Tove, som tappar balansen och stapplar ett par steg längre bak i bussen. Den brunhåriga kvinnan får då tag på Amandas krulliga kalufs, försöker hålla balansen och rycker av misstag i hennes hår.

”Aj!” ropar Amanda, som då tappar Nikolajs laptop så att den ramlar ner på golvet.

Tove släpper genast taget om håret och ber så mycket om ursäkt. Amanda hade fram tills dess varit helt uppslukad av spelet, där hon varit mitt uppe i en strid mot okända fiender. Hon höll just på att avfyra en högljudd AK-47:a mot ett par motståndare, som gömde sig bakom en gammal Landrower. Nu ligger laptopen på golvet i mittgången.

Amandas blick går mot skärmen som fortfarande är igång. Motståndarna fortsätter att skjuta en liten stund, men sedan blir skärmen plötsligt alldeles vit. Samtidigt försvinner även ljudet från den pågående striden. Någonting har hänt med datorn eller programmet. Amanda känner sig alldeles tom inombords. Det är som om datorn stulit något viktigt ifrån hennes själva existens. Hon blinkar till och biter sig i underläppen.

Tove ångrar djupt sitt bryska beteende. Hon brukar vara mycket mer samlad än detta, men den sista dagens påfrestningar har tagit hårt på hennes nerver. Tove må se ut som en fin dam i dyra kläder och agerar ofta på detta sett. Men det är mest en roll hon spelar för att passa in i hennes rika mans sociala krets. Nu har hon spelat den lite fisförnäma damen så länge, att den blivit som en ny del av hennes identitet. Innan hon träffade sin man hade hon varit en enkel bibliotekarie boende i Visby på Gotland. Hennes föräldrar hade arbetat som bönder på en gård strax utanför Roma, i mitten av ön. Tove har alltid haft ett intresse åt det ockulta och själv skulle hon titulera sig som häxa. Hennes man hade hon faktiskt lyckats fånga genom trolldom, vilket inkluderade en lock av hans hår i en häxbrygd och att klä av sig naken i fullmånens sken. Det hade fungerat perfekt och ett halvår senare hade de gift sig. Nu hade de varit ett par i hela tjugooåta år, men tyvärr hade de inte välsignats med några barn. Detta hade gjort hennes man mycket olycklig under ett flera år, men Tove tycker själv att det är ganska skönt. Hon hade ju även tagit mycket effektiva brygder som effektivt förhindrar en graviditet. Hennes man var lyckligtvis ovetande om detta.

Caroline tittar på Sidvallsvägens busskur, men ser inga nya passagerare eller andra otrevliga överraskningar. Då ingen tryckt på STOP-knappen antar hon att ingen vill stiga av här. Till höger om henne finns en stor grönmålad byggnad, som är Tyresös Rackethall. Det är där hon brukade spela badminton med klubben, men axelskadan hade gjort att hon fått ta ett flera månaders uppehåll med spelandet. Caroline känner att det vore kul att börja spela badminton och träffa sina träningskompisar igen. *Axeln verkar faktiskt blivit bättre under den senast veckan, jag borde kanske prova i helgen?*

Hennes tankar skingras snabbt, när allting framför henne plötsligt blir alldeles gråvitt. Bussen kör rakt in i en tät dimma och sikten försvinner totalt. Hon hade inte sett dimbanken, som med osannolik hög fart glidit ut på vägen, från ett litet skogsparti alldeles efter rackethallen. Caroline trampar ner bromsen och bussen saktar ner för att stanna helt efter ett trettiotal meter. En stund hörs inget mer förutom bussmotorns tomgång. I alla bussens fönster syns nu endast ett grått töcken. Rå och fuktig luft sipprar in genom kulhålen i vindrutan. Caroline försöker att se genom dimman, men det är lönlöst. Att motorn fortfarande funkar är i alla fall ett gott tecken. *Den gamle mannen hade ju varnat Haafiz från att köra in i dimma och så kör jag rakt in i skiten. Vad kommer att hända med oss nu? Skall jag backa?*

Caroline känner en varm hand på hennes högra axel. Yashma står bredvid henne och säger med mjuk röst:

”Oroa dig inte Caroline. Det är inte ditt fel. Dimman dök upp så snabbt att du omöjligen hade kunnat undvika den. Jag föreslår att vi fortsätter rakt framåt, men mycket sakta. Vad som än dyker upp i den här soppan kommer vi att klara av det tillsammans, eller hur?”

Caroline nickar, men hon ser mycket osäker ut. Hon låter bussen rulla framåt igen och anstränger sig för att se genom det vita töcknet, som slukat hela bussen likt en jätteval som svält en liten guldfisk. Inne i bussen är luften dock fortfarande helt klar.

Sekunderna passerar i stillhet. Caroline ser fortfarande ingenting, inte ens vägen precis framför bussen. Hennes fantasi skenar iväg om att de kanske inte ens åker på en asfalterad väg längre. Hon ser bilder av en grusväg som leder rakt in i en tät olycksbådande skog. *Vad väntar på oss där. En häxa i sitt pepparkakshus?*

Tove, som suttit sig ner på stolsraden bakom Amanda, har fått något rovdjursliknande i blicken. Efter att ha stirrat ilsket på Rosie ett tag, stoppar hon tillbaka sin skallra i sin handväska. Hon tar därefter ut magasinet ur pistolen hon bar med sig när hon gick in i bussen. Tove räknar antalet kulor och sätter in magasinet igen. Det är sju kulor kvar i magasinet och en i loppet. Hon rättar ut vecken på sin fina bruna kappa. Därefter sätter hon ansiktet tätt intill fönster-rutan och spejar ut i dimman. Tove kisar med ögonen, men det hjälper inte. Hon kan inte se någonting och det gör henne ännu mer förbannad. Hon tar fram en gammal hartass från en ficka, håller den mot sitt bröst och börjar mumla någonting för sig själv. Tove tänker inte ge upp utan en strid.

Bussen fortsätter framåt i blygsamma tjugo kilometer i timmen, för att inte köra av vägen. Caroline vet att de nyligen passerat Sidvallsvägens hållplats. Hon kommer ihåg att vägen sedan fortsätter rakt fram en stund, för att sedan vika av svagt åt höger. Caroline fortsätter att köra framåt och svänger lite försiktigt åt höger. Då hon känner sig mycket osäker på svängen, saktar hon ner hastigheten ytterligare. Hon tittar på hastighetsmätaren som visar att deras fart varierar mellan endast tolv och femton kilometer i timmen. Sekunderna går och ingen i bussen säger ett knyst. Alla, utom den medvetlöse Nikolaj, stirrar ut i den blekgrå dimman utanför. Caroline börjar känna en molande huvudvärk, som om det skulle vara ett stort väderskifte på gång. Hon gissar var de befinner sig på vägen och svänger en aning ytterligare åt höger, redo att trampa ner bromsen om något plötsligt skulle blockera deras väg. Men buss 815C verkar fortfarande hålla sig kvar på vägen och de fortsätter framåt i låg hastighet utan några incidenter.

Det går en minut och sedan ytterligare en. Snart borde de nå nästa busstation som är Petterboda. Plötsligt ser Caroline

något skymta till inne i dimman. Hon spejar åt båda hållen och får även se otydliga konturer av ett mörkt träd, som kanske befinner sig ett tiotal meter bort. Dimman börjar långsamt lätta upp och en kort stund senare är bussen plötsligt befriad från sin blinda omfamning.

Caroline ser sig omkring och tar ett djupt andetag. Av någon anledning har det nu blivit kväll. *Så länge var vi väl inte i dimman?* Hon tittar sig omkring och ser att de inte befinner sig i Tyresö längre. För en riktig Tyresöbo är detta lätt att se, trots mörkret utanför. Bussen kör nu på en asfalterad väg där vägfilerna är separerade med en smal gräsremsa med planterade lövträd, som Caroline antar är unga ekar. Enstaka blad hänger sig fortfarande envist kvar på de krokiga grenarna. Vissa av dem kommer inte att ramla ner förrän nya blad tränger fram sent på våren. Himlen ovanför tyngs ner av ödesmättade mörka moln, men än så länge regnar det inte. Till vänster om bussen finns det en parallell cykelväg och halvt dold bakom ett antal träd står en stor ljusgul byggnad. Till höger om dem ligger det en fyra våningar hög tegelröd byggnad, som liknar en skola av något slag och efter denna finns det en tom parkeringsplats. Omgivningen verkar även här helt öde, men snart får hon syn på två gestalter, som står vid vägkanten ett åttio-tal meter längre fram. Caroline fortsätter att köra bussen rakt fram med låg hastighet. Hon är vaksam för faror och är beredd att bromsa in eller gasa, beroende på vad som skulle kunna dyka upp. När de kommer närmare gestalterna får synen av dem hennes mage att kännas som en klump med is. Det är två små barn som står där vid vägkanten. De verkar vara i åtta- till tioårsåldern. Båda är flickor, en mörkhyad med krusigt kort hår och en ljushyad med stripigt mörkt hår. Båda har på sig något som ser ut som vita nattlinnen, men

tillverkade av grövre tyg än normalt. Barnen håller varandra i handen och stirrar hålögt på bussen som närmar sig.

”Det här är inte bra.” säger Yashma. ”Må Allah rädda våra själar, för vi har kommit till en mycket ond plats.”

”Är helt enig med dig.” hörs Toves röst från mitten av bussen. ”Men din Allah är nog för långt borta för att höra oss. Troligen lättare att få tag på Oden eller möjligen någon av de indiska gudarna i de här trakterna.”

”Allah är aldrig för långt borta”, kontrar Yashma buttert. ”Han finns överallt.”

Caroline misstänker en fälla och tänker absolut inte stanna för att ta upp passagerare. Hon kör vidare och snart passerar de även en liten blek pojke med kortklippt gulvitt hår. Han stirrar ner i marken och verkar inte ens lägga märke till bussen som kör förbi honom. Strimmor av blod rinner ut från hans näsa och öronöppningar. De ser snart fler barn som kantar vägen på bägge sidor. Alla bär de nattlinnen eller liknande plagg. En liten brunhårig pojke, som bär på en trasig nallebjörn under sin högra arm, verkar inte äldre än tre år. En ljushyad tunnlemdad flicka i åttaårsåldern har elakartade bränmärken som täcker halva hennes ansikte och dessutom saknas delar av hennes näsa. Hon tittar på bussen och dess passagerare med vädjande blick, som om hon försöker säga; ”Snälla stanna! Jag vill att ni tar mig härifrån.”

Men ingen av busspassagerarna nämner något om att de borde stanna bussen. Caroline får tårar i ansiktet. Hon snörvlar och försöker hålla blicken rakt framåt. Hon kisar med ögonen för att se bättre i mörkret. Längre fram fortsätter vägen rakt in i ytterligare en dimbank. Hon vill definitivt inte köra in i ytterligare dimma och tittar sig omkring efter andra alternativ. Det finns en avtagsväg till vänster som har fri sikt.

Caroline fattar ett beslut och svänger ditåt. Bussen kör förbi en liten skylt där det står LÄKEMEDELSVERKET.

Va! Befinner vi oss i Uppsala? Det var oväntat. Vad gör vi här?

Längre fram skymtar hon läkemedelsverkets huvudbyggnad, ett stort ljusgult hus med svart tak. Hon ser fyra vuxna människor, iklädda endast underkläder, vilka står framför byggnaden till höger om vägen. När bussen kommer närmare ser hon att det är två män och två kvinnor. Deras kroppar är sjukligt bleka och deras kroppshållning slapp. Caroline tycker att de liknar de zombies som brukar visas på film. Men de ser mer apatiska än hotfulla ut. Var och en av dem har djupa sår i bröstet och halsen. Carolines blick fastnar på en av kvinnorna. Hon är något kraftig, ser ut att vara i medelåldern och har långt mörkt hår som är uppsatt i en tofs. Caroline tycker att något verkar svagt bekant med kvinnans ansikte, men får ingen riktig koppling. Sedan får hon syn på ytterligare en kvinna, som kommer gående mot dem från Läkemedelsverkets huvudport. Caroline hajar till. Den här kvinnan känner hon definitivt igen. Det är samma smala kvinna som de körde förbi i morse på motorvägen, innan de oförklarliga jordbävningarna startade. För Caroline känns det som att en lång tid förflutit sedan dess, även om det troligen fortfarande är samma dag. Då det nu av någon okänd förklaring är mörkt utanför känner hon sig mycket osäker på tiden. Även denna gång är kvinnan klädd som en sjuksköterska i en gammal svartvit matinéfilm.

Caroline hajar till när hon även får syn på två andra figurer, båda män, som kommer gående bakom sjuksköterskan. Den ena av dem känner hon genast igen; Mr Bundy. Den här gången bär han på ett avsågat hagelgevär. Hans ansikte pryds av ett brett flinande leende. Men den andra mannen är ny. Han ser ut som en jätte och borde vara

minst två och tio meter lång. Denna man bär en vit smoking och har näst intill blåsvart hy. På huvudet har han en vit bredbrettad hatt som matchar smokingen. Hans ögon har ett svagt gulaktigt skimmer och ur mungipan sticker det ut en fet cigarr. I ena handen bär jätten en stor baguette och i den andra en machete med blodstänk på bladet. Det här är verkligen inte någon person Caroline vill möta i en mörk gränd.

Det hörs ett vinande ljud som far igenom hela bussen och sedan blir bussens motor plötsligt helt död. Caroline trampar ner bromspedalen och får stopp på bussen. Hon försöker få igång motorn igen, men ingenting händer. Inget ljud hörs från varken tändningen eller startmotorn. Caroline knyter sina nävar, slår på ratten ett par gånger i ren desperation och vräker ur sig ett par fula svordomar. Även andra i bussen har insett allvaret i situationen och vissa av dem har ställt sig upp, redo att agera om bussen skulle bli attackerad.

Caroline hör Yashmas röst bakom sig och vänder sig om. Den beslöjade kvinnan sitter på sin plats med slutna ögon och ber. Hon ser helt lugn ut, trots den panikartade situationen runt omkring henne.

Den smala kvinnan och hennes två följeslagare kommer allt närmare bussen och Caroline kan se att kvinnan ler mot dem. Det är inget elakt leende. Snarare ett medlidande leende som man ger någon man tycker synd om.

Caroline vänder blicken mot de fyra zombieliknande halvnakna människorna vid vägkanten. De står fortfarande kvar på samma plats. Hon kommer plötsligt ihåg var hon sett den lite kraftigare kvinnans ansikte tidigare. Det var i en artikel om de mördade läkemedelsinspektörerna. Den kraftiga kvinnan vid vägkanten var det andra mordoffret och Caroline antar att de andra tre också är läkemedelsinspektörer som

mördats. Det hade varit en hel del skrivelser om mordet i Uppsala under de senaste dagarna och vad Caroline kommer ihåg av artiklarna, så hade man fortfarande ingen misstänkt gärningsman.

Kvinnan med sjuksköterskekläder, Mr Bundy och den mörke jätten i vit kostym går framåt med bestämda steg och kommer allt närmare bussen. Alla tre har sina ögon riktade mot Caroline. Mr Bundy pekar på bussen med hagelgevärets avsågade pipa och säger något till den storvuxne mannen som går bredvid honom. Den långa mannen skrattar glatt åt det Mr Bundy sagt.

Caroline tar ett djupt andetag, skickar en blick bakåt i bussen för att få syn på sin dotter Amanda. Hon lyckas endast få en glimt av hennes rufsiga kalufs, delvis gömd bakom en av stolarna i mitten av bussen. Blicken går över till Yashma som fortfarande sitter stilla i bön. Den slöjbeklädda kvinnan uttalar sin bön så tyst att Caroline endast hör delar av vissa arabiska ord. Yashma ser fortfarande ut att vara lugn och harmonisk, även när Mats råkar knuffa till hennes axel när han går framåt i bussen för att se vilka nya motståndare de har framför sig. Yashmas ögon sluts och hon slutar prata. Caroline tycker att det ser ut som om Yashma sitter och lyssnar på vacker klassisk musik, medan hon njuter av ljumma vårvindar på terrassen.

Då händer det något med Yashma. Caroline ser en svag glöd omfamna kvinnans händer och huvud. Sekunden efter bländas Caroline av ett starkt ljus och hon kniper ihop ögonen. Hela bussen blir plötsligt omsluten av ett eldgult ljusklot. Asfalten under fordonet börjar skaka, för att plötsligt ge vika. Bussen faller rakt neråt genom marken. Rosie och Amanda skriker ut av rädsla.

Kapitel 13 – Öknen

Mats håller sig krampaktigt fast i den gula stolpen vid sidan av ett ryggstöd och känner hur hela världen utanför bussen rusar uppåt. Ljuset utanför fönsterrutorna blinkar hysteriskt. Han känner ett tryck över bröstet och har svårt att andas. Andetagerna är tunga och rosslande. Det bländande ljuset, som tränger sig in överallt i bussen, får honom att knipa ihop ögonen. Minnen i hans hjärna tvingas plötsligt upp till ytan. Han försöker att inte tänka på allt det konstiga som hänt sista tiden, men bilder från de hålögda barnen och de fyra zombieliknande läkemedelsinspektörerna tränger sig på. Även Mr Bundys skrattande ansikte dyker upp endast någon halvmeter framför honom. Mats viftar med händerna framför ögonen, men bilderna vägrar försvinna.

Sedan kommer dunsen, men den är inte alls så illa som passagerarna befarat. Bussen borde ha krossats mot marken efter dess långa fall, men av någon orsak blev det inte så. För passagerarna kändes det endast som bussen fallit ner från någon meter. Det bländande ljuset runt omkring bussen stannar kvar i ytterligare några sekunder, men försvinner sedan gradvis.

Mats blinkar några gånger, tittar ut och ser en vacker orangeröd solnedgång, eller soluppgång, vid horisonten. Han vet inte vilket. Det hörs ljud av lättnad runt omkring honom. Den unge Sami, som sitter alldeles framför honom, reser sig upp och utbrister något på arabiska. Troligen en svordom, men det skulle även kunna vara något annat. Mats känner att trycket mot hans lungor försvunnit. Han andas ut och studerar den nya omgivningen utanför bussen. Han blinkar

oförstående och fattar först ingenting. Allt han ser är sand, sten, mer sand och lite längre bort några låga kullar, även de av sand. Här finns inga träd och inga byggnader.

”Men var fan har vi hamnat?” utbrister Mats.

”Som busschaufför på 815C kan jag gladeligen meddela att vi slagit alla rekord idag. På bara några minuter har vi tydligt tagit oss från Tyresö, via Uppsala till en jävla öken” säger Caroline med mycket satir i rösten. ”Någon som förstår något?”

Ingen av passagerarna svarar.

”Du Caroline?” frågar Yashma med mjuk röst. ”Fungerar bussmotorn?”

Caroline försöker att starta motorn och lyckas direkt. Hon tackar gud för detta. Det välbekanta ljudet från motorn får henne att känna ett visst hopp för framtiden. Bussen börjar rulla framåt och Caroline kör försiktigt över den vilda terrängen för att undvika stora stenar, som skulle kunna leda till en punktering.

Buss 815C fortsätter framåt i någon kilometer. De flesta av passagerarna är allt för chockade för att kunna säga något. De stirrar bara ut genom bussens smutsiga fönsterrutor och iakttar den sterila öknen utanför, vilken lysas upp av den låga solens strålar, med en vacker orangegul lyster. Mats känner sig rastlös. Han sträcker på sig och går vidare fram genom mittgången. Han ställer sig bredvid förarplatsen och spanar framåt utan att säga något till Caroline. Han ser bara sand och sten överallt. Efter en stund känner Mats att det börjar bli varmt i bussen och tar av sig jackan. Han gräver även fram ett par glasögon ur sin väska och sätter på sig dem för att kunna se bättre. Mats är svagt närsynt, men använder endast sina glasögon när han kör bil, tittar på bio eller liknande.

Bussen kör vidare genom den vidsträckta öknen. De tjocka gummidäcken kör över några stenar, vilket får fordonet att guppa till. Mats har inga problem med att hålla balansen, men tankarna i hans huvud snurrar. Han ser varken träd eller levande djur där ute. Öknen är verkligen en tuff plats för allt levande. Mats letar efter något greppbart. Ett sätt att komma tillbaka från det djupa mörkret han befunnit sig i under den senaste månaden. *Skulle den här katastrofala resan kunna vara den räddning som jag letat efter? Tror inte det. Det är troligare ett straff för det jag gjort. Kanske är vi alla redan döda. Skulle det här i så fall vara helvetet? Jag hade faktiskt tänkt mig något värre.*

Mats huvud dunkar av svår huvudvärk. Han sätter handen för ansiktet och andas tungt. När han tittar framåt igen hajar han till. Han ser ett streck i sanden längre fram!

”Titta där!” utbrister Mats. ”En väg!”

Mats har sett rätt. Några hundratals meter framför dem korsas öknen av en väg, med en något ljusare färg än omgivningen. Det är kanske egentligen inte någon riktig väg, men i alla fall en primitiv vägled av tillplattad sand och sten, som ofta används av fordon. Denna upptäckt betyder att de inte är helt vilse. Caroline ser också vägen som snett korsar deras framfart. Hon nickar och säger:

”Jag ser! Skall jag köra åt höger eller vänster?”

Mats tvekar och funderar. Yashma kliver fram bakom honom och tar sig en ordentlig titt på den primitiva vägen som närmar sig allt mer.

”Enligt hjulspåren ser det ut som de flesta fordon åkt åt höger. Låt oss följa den vägen och se vart den leder.”

Caroline nickar och vrider ratten åt höger. Snart är de uppe på den enkla vägen. Bussen accelererar till sextio kilometer i timmen och håller sig sedan kvar på den hastigheten. Att ha en väg att följa känns bra för Caroline. För

henne känns det åter som om de är på väg någonstans. Men frågan alla funderar på är hur de nu skall kunna ta sig hem.

Tiden går och himlen blir långsamt allt ljusare. Det är alltså morgon och soluppgång. Mats tittar på den molnfria himlen, som nu fått en nästan azurblå lyster, och funderar på vart natten tog vägen. De verkar inte bara färdats i rummet, utan även i tiden. *Kan det där ljusskenet ha förvirrat oss och gjort så att vi missat en massa timmar, samtidigt som vi förflyttat oss till en steril öken? Nä, det är något som är helt fel med allt det här.*

Vägen svänger svagt åt vänster och för dem vidare över en liten kulle. En sandfärgad ödla ilar snabbt iväg från vägen när bussen kommer farande. När den kommit ett tiotal meter från vägen svänger den in bakom några stenar. Då syns den inte längre från bussen. Mats sätter sig ner igen och tittar framåt när bussen kämpar sig upp för den lilla kullen.

Plötsligt bromsar bussen in och Mats tittar ut snett framåt genom ett sidofönster. *Nej. Inte här också!*

Två döda kroppar ligger halvt begravda i sanden några meter från vägen. Det ser ut att vara en kvinna och en ung flicka. Deras bruna hy har torkat och börjat spricka upp. Kropparna måste ha lagat här ganska länge, kanske flera månader eller år. Då kvinnans ansikte mestadels täcks av en slöja, gissar Mats att de befinner sig någonstans i norra Afrika, eller i någon arabstat längre österut. Kvinnans slitna blå klädnad har ett hål i bröstet omgivet av en stor rostbrun fläck. Den lilla flickan har två hål i sitt högra ben och ett i halsen. Någon verkat ha avrättat dem och bara lämnat kvar dem här. Mats känner hur hans ögon börjar tåras. De här stackars människorna hade inte haft en chans. Han känner ilskan börja koka i honom, likt en chiligräda som glömts kvar på spisen med högsta värmen. Ilskan är välbekant och den här gången tvingas den inte tillbaka. Mats vill få tag i den

man som gjort detta, *För en kvinna hade väl inte kunna göra något så barbariskt?*, och döda honom. På vilket sätt förövaren dör spelar inte så stor roll. Skjuten med en kula i huvudet, en kniv djupt i bröstet eller sprängd till tusentals små köttslamsor? Det finns många bra alternativ. Mats känner att hans fantasi börjar rusa iväg, när Caroline låter bussen rulla vidare igen. Mats slickar sig om läpparna. De känns torra. *Hur länge sedan var det egentligen som de drack någonting?* Han kommer ihåg att han drack en lättöl på Green Bull, men det var ju föregående dag. Nu känner han sig verkligen törstig och han gissar att de andra börjar känna likadant. Värmen i bussen börjar också bli allt mer påträngande och alla busspassagerare har sedan en tid tillbaka tagit av sig sina varma jackor och kappor.

Bussen fortsätter framåt på vägen. Caroline kör förbi en avtagsväg till vänster och kör upp mot ytterligare en kulle. Denna är brantare än den förra och motorn börjar låta ansträngd innan vägen åter planar ut. När de kommit över krönet spejar Mats framåt. Ett vidsträckt ökenlandskap sprider ut sig framför dem. Han kisar med ögonen för att se bättre. Då fastnar hans blick på en stor ansamling byggnader några kilometer längre bort.

”Titta där! Visst är det en stad?”

”Jo visst! Det har du rätt i”, svarar Caroline. ”De där byggnaderna är definitivt inga synvillor. Hoppas att vi kan köpa någon dricka där. Min hals känns väldigt torr.”

”En kall öl skulle vore gott, men det är osäkert om de säljer alkohol här.”

Bussen åker ner för en lång sluttning och kommer slutligen fram till ett område med de första bosättningarna; fyra stycken tämligen nybyggda femvåningshus på rad. Fönstren gapar tomma, utan spår av att människor någonsin

bott där. Vägen är här asfalterad och på båda sidorna finns stenlagda gångvägar, där man med jämna mellanrum planterat palmer. Palmerna är dock torra och helt döda.

De passerar byggnaderna och kör vidare mot stadens kärna. Men här möts de endast av en bedrövad besvikelse. Framför dem finns en öde ruinstad. Till skillnad från husen de kört förbi visar byggnaderna här tydliga spår efter krigets obarmhärtiga framfart. Vissa hus är helt söndersprängda, medan andra har väggar nerlusade med kulhål. Varken människor eller djur syns till på gatorna. Staden verkar helt öde och öknens sand börjar så sakteliga återerövra byggnaderna. På deras vänstra sida har sanden blåst upp någon meter upp på fasaderna och där bildat en mjuk övergång mellan väg och husfasad. Bussen kör försiktigt in på det som tidigare varit stadens huvudgata. Mats blick fastnar på ett bilvrak av en vit skåpbil, som sitter fast mitt i husväggen till en byggnad, vilken tidigare troligen har varit en livsmedelsbutik. Han funderar på vilken händelse som fått bilen att fastna där och kommer på några olika scenarier. Alla involverar vapen och sprängmedel. Mats undrar vilka som stridit här och i vilket land de befinner sig.

Yashma andas allt tyngre när hon ser de illa åtgångna husen som passerar utanför bussen, likt stora skadeskjutna jättar. Det var nu länge sedan, men det är inte första gången, hon åker igenom den lilla staden Kobajjep, som ligger i Syriens sydöstra del i Hamadökns utkant. Sista gången hon besökte staden var hon bara fjorton år gammal. Men då hade allt sett mycket annorlunda ut. Husen hade varit hela. Det hade varit en plats genomsyrad av öppenhet och leende ansikten. Hennes mormor och morfar hade bott bara några kvarter från deras nuvarande position, där de ägt en elektronikaffär tillsammans. Båda hade dock varit döda i mer än tio år. Men Yashma är glad att de åtminstone sluppit se

vad som hänt med staden. Enligt vad hon hört, intogs Kobajjep och andra städer runtomkring av IS för sju år sedan. Men hela området skall ha befriats från deras tyranni för ett par år sedan. Yashma tycker att det är konstigt att inga människor flyttat tillbaka sedan dess. *Var är alla människor? Kanske har samma öde drabbat både Stockholm och Kobajjep. Tänk om hela världen är så här?*

Hon funderar på om hon borde säga något till de andra om vad hon vet om staden, men väntar med det. Hon är rädd för att de skulle anklaga henne för att på något sätt fört dem till den här hålan. *Vad har vi gjort för synder för att hamna i den här ruinstaden? Tänk om det här är mitt fel på något sätt?*

Caroline styr bussen vidare till en liten öppen marknadsplats. Men den här dagen finns inte ett endaste stånd uppsatt och öknens sand har täckt de flesta av marknadens gatstenar. De kör förbi kroppen av en död hund med vit päls och bruna prickar. Det ser ut att vara någon slags gatukorsning, så rasen är svår att gissa. Dess mage är helt uppsliten, vilket bör vara orsaken till dess död. Blodet har torkat och dess ögonhålor helt tomma. Mats gissar korrekt att ögonen blivit uthackade av någon fågel. Caroline slänger en blick mot den döda kroppen och ryser till. Sedan trycker hon ner bromsen, varefter bussen stannar. Hon stänger av motorn, reser sig upp och säger:

”Hör upp! Vi stannar här en stund. Det är varmt och vi behöver vatten eller annan dricka för att klara oss. Sedan får ni gärna komma med förslag om hur vi kan komma hem igen. Själv är jag helt slut på idéer och mycket trött på den här skiten.”

Ingen i bussen svarar. Tove putsar sin revolver med den nedre kanten av sin fina mintgröna tunika. Hon säger inget, utan tittar bara utåt med bestämd min. Mats hänger med

huvudet och tittar ner på sina händer, vilka fortfarande bär spår av blod från den unge mannen han dödade tidigare. Hans axlar är spända, men hans andetag är djupa och långsamma.

Dörrarna öppnas och Caroline går ut genom den främre utgången. Då börjar de andra passagerarna också reagera och strömmar snabbt ut ur bussen. Ingen av dem vill stanna kvar i den heta konservburken, utom Rosie som väljer att stanna kvar för att se till den medvetlöse Nikolaj.

När Tove precis lämnat bussen säger Rosie:

”Du Tove! Skulle du kunna leta efter lite antibiotika? Ta gärna hit flera olika sorter, så tittar jag på vad som kan passa bäst till den här unge mannen.”

Tove blinkar till och möter Rosies blick. Först ser hon lite butter ut, men sedan mjuknar något i hennes ansikte.

”Det fixar jag” säger hon och ger Rosie ett tillgjort leende. Hennes ögon skiftar nu mot grönt.

”Och kanske även några smärtstillande preparat?”

”Inga problem! Jag fyller min handväska med allt jag hittar i den här hålan. Ta du hand om gossen så länge.”

Rosie nickar. Hon lägger en hand på Nikolajs panna och suckar missnöjt. Febern är hög.

Väl ute ur bussen bestämmer sig gruppen för att det är bäst om de sprider sig och går åt olika håll. Mats och Tove går tillsammans in i en smal gata, där de flesta av husen fortfarande har sina tak på plats. Det är varmt ute och båda har lämnat sina grå jackor i bussen. Mats bär en vit T-shirt han inhandlat på Dressman någon månad tidigare. Tove har på sig sin långa mintgröna tunika, som nu har fläckar av vapenfett i nederkanten. Runt halsen bär hon ett tungt halsband fullt av hängen med diverse olika gamla fornnordiska och keltiska symboler. Tors hammare av mässing hänger centralt längs ner på bandet. Mats tittar intresserat på

revolvern Tove bär med sig. Det verkar vara ett gammalt men kraftfullt vapen. Han funderar kort på vad hans följeslagare kan vara för slags person, men hans tankar skingras snart av deras ödesmättade omgivning. Ingenting hörs förutom deras egna försiktiga fotsteg. Väggen till vänster om dem är full av kulhål och på marken längre fram ligger det en gammal rostig barncykel. En gång i tiden måste den ha varit röd. En sandfärgad ödla ilar snabbt iväg när de kommer för nära. Den springer iväg några meter och gömmer sig under en gammal trasig plåttunna. Rester av arabisk text syns på ena sidan av tunnan. De kommer snart fram till ett någorlunda oskadat hus på deras högra sida. Mats antar att byggnaden tidigare kan ha varit någon slags affär eller restaurang. Ovanför dörren hänger en dammig gul skylt med svart arabisk skrift. Tove ger Mats en blick och pekar mot skylten. Mats nickar till svar och går fram till en blåmålad dörr med flagnande färg. Han känner på dörrhandtaget och vrider till. Dörren öppnas på gnisslande gångjärn och gammal instängd luft når Mats näsa. Han stannar upp och funderar. *Kanske ingen trevlig doft, men det luktar i alla fall inte död.* Han bestämmer sig och fortsätter in i den ödelagda byggnaden. Lokalen de kommer in i är svagt upplyst av ett par dammiga fönster, båda hela. Tove låter dörren stå öppen bakom sig för att släppa in ännu mer ljus. Rummet de befinner sig i är stort, cirka trettio kvadratmeter. Sex små runda träbord och tillhörande pinnstolar står utplacerade längs med väggarna. Längre in i rummet finns en bardisk och en trasig glasmonter, som nu står tom. Ovanför disken finns handmålade bilder föreställande kaffekoppar och olika bakverk. Mats ser att bilderna är målade av en skicklig konstnär. *Det här var säkert ett riktigt mysigt litet café en gång i tiden. Jag undrar vad som hände.*

Tove går in bakom disken och börjar leta efter dricka och annat användbart. Läkemedel skulle de nog få leta efter någon annanstans. Mats går igenom en dörröppning som leder till en kort korridor med flagnande vita väggar. Till höger finns en toalett. Han går in dit, vrider på båda vattenkranarna och hoppas. Men det kommer inget vatten. Han väntar några sekunder till, men det hörs fortfarande inga ljud från varken kranarna eller vattenrören. Mats suckar och vrider åt kranarna igen. Han går tillbaka ut i korridoren och fortsätter in till köket. En gång i tiden måste detta ha varit ett vackert och välordnat kök, men inte nu. Kylskåp och frysar står tomma med öppna dörrar. Kökslådorna är utdragna. Trasiga lådor och dess magra innehåll ligger utspritt på golvet. Endast några skedar och ett par slitna brödkavlar har lämnats kvar. Mats sätter handen på ett skåpshandtag när han ser något i ögonvrån och stelnar till. En gammal man med grått skägg och vita kläder kommer gående mot honom. Mannens båda armar slutar i omlindade handlösa stumpar och han haltar svagt på sitt vänstra ben. Mats hinner inte säga något förrän mannen är alldeles intill honom. Sedan går den gamle mannen in och rakt igenom honom. Mats skälver till och utstöter ett underligt stönande ljud. Han sinne är plötsligt ockuperat av underliga tankar på ett annat språk. Han ser bilder på olika människor snabbt blåddra förbi. Bilden av en mörkhårig, ganska söt ung kvinna i tjugooårsåldern, dröjer sig kvar ett par sekunder. Kvinnan ler mot honom. Sedan är både tankarna och den gamle mannen spårlöst borta. Mats ben viker sig under honom och han glider långsamt ner på golvet. Han fryser och benen känns som om de är förlamade.

Plötsligt står Tove i dörröppningen. Hon ser både oroligt och arg ut på en gång. Hon sätter sig på huk framför Mats och frågar surt:

”Vad är det gubbe? Mår du inte bra?”

Mats vänder blicken mot henne. Att hon kallade honom för gubbe bryr han sig inte om. Han har ju varit gubbe ända sedan han fyllde femtio för två år sedan. Någoting fantastiskt går upp för honom. Hans mun formas långsamt till ett brett leende.

”Ett spöke! Jag tror faktiskt att jag såg ett riktigt spöke. Häftigt, eller hur?”

Tove svarar inte, utan hjälper istället upp Mats på benen igen. Han tackar för hjälpen och borstar av dammet från sina byxor. Den tillfälliga förlamningen i benen har släppt. Tove fnyser föraktfullt åt den förvirrade mannen och öppnar skåpsdörren bredvid en dammig spis. Det tar ett par sekunder innan hon förstår vad hon ser. Sedan backar hon bakåt samtidigt som hon skriker högt och gällt. Inne i skåpet hänger ett par avhuggna händer på varsin krok. Blodet i de ojämna snitten är kruttorrt och händernas hud ser ut gammalt torrt paper.

Sami och Yashma, som valt en annan väg, går igenom ett demolerat hus och kommer snart fram till en liten bortglömd bakgård. Yashma ser att detta en gång i tiden måste ha varit en mycket vacker plats fylld med blommor och kryddväxter i prydliga rabatter. Nu återstår endast några få intorkade växter, varav några små timjanbuskar som fortfarande ser ut att leva. Mitt i gården står dock ett fyra meter högt citronträd. Detta träd är inte heller dött. Gröna blad klär trädets grenar likt en uppklädd tonåring som skall iväg på sin första skolbal. Vissa grenar bär även på vackra gula citroner. Yashma plockar ner en frukt och luktar på det vaxaktiga skalet. Den gyllene citronen luktar underbart. Hon plockar några frukter, medan Sami går runt och undersöker trädgården. Den unge mannen upptäcker en rund stenformation,

som är övertäckt med en rostig ganska tjock plåt. Han försöker rucka på plåten, men den är tung och flyttar sig bara några centimeter. Då kommer Yashma och ställer sig vid hans sida. Med gemensamma krafter och en del svordomar från Sami, som klämmer sitt högra ringfinger, lyckas de skjuta undan plåten. Under plåten avslöjas ett stort svart hål. Yashma tittar försiktigt ner i hålet, men ser inget annat än kolsvart mörker. Sami plockar upp en liten sten, håller den ovanför hålet och släpper taget. Det tar ett par sekunder och sedan hör båda ”Plopp”. Sami ler med ett fånigt leende och får Yashmas himlande ögon som svar.

Caroline och Amanda går in i en gata som leder mot den sydvästra utkanten av staden. Många av husen de går förbi är helt sönderbombade. Caroline hade valt denna väg då hon tidigare från bussen skymtat bilden av ett grönt kors på en byggnad långt borta. Det kunde betyda att det var ett apotek där de kunde hitta medicin till Nikolaj. Utan rätt läkemedel skulle han troligen inte klara sig.

Värmen ligger som ett tryckande tak över staden och båda har nu blöta ringar av svett under armarna. Mor och dotter är dessutom mycket törstiga, men ingen nämner något om saken. De går runt ett lastbilsvrak och Caroline får åter syn på byggnaden med det gröna korset. Hon ökar på stegen. Amanda säger inget utan ökar på takten hon också, även om hon får småspringa vissa sträckor för att inte hamna på efterkälken. Hon är för tillfället mer sur och butter än rädd. Dessutom är hon väldigt törstig, men hon förstår att det inte är någon idé att gnälla. Det är absolut fel tillfälle att visa hur hon känner. Det är ju inte hennes mammas fel att de av någon konstig anledning befinner sig i ruinstad belägen mitt i en öken. Dessutom skulle hennes mamma bara bli sur och

vresig om hon nu skulle nämna att hon är jättetörstig. Amanda börjar nu även känna att hon är lite hungrig.

De går fram till en tämligen hel byggnad med ett grönt kors målat ovanför dörrhålet. Någon dörr finns inte. Caroline går försiktigt fram till dörröppningen och tittar in i lokalen. Det är ganska mörkt, men ingen människa syns till därinne. Sedan går hon in.

Amandas ögon har fastnat på en annan ruinliknande byggnad ett trettiotal meter bort. Hon kan bara inte slita bort blicken från den. *Det är ju ...* Utan att vara medveten om vad hon gör, börjar hennes ben föra hennes ditåt. Hon säger inget till sin mamma. Det känns som hon går i en dröm. Miljöerna är bekanta, men på något sätt sker allt precis utanför hennes räckvidd. Hon undrar om det hon ser är på riktigt, eller endast en illusion. Amanda fortsätter framåt och på marken bredvid henne finns fotspår efter stora kängor. Spåren ser färska ut, så det borde inte vara länge sedan en människa, troligen en sturvuxen man, gick den här vägen. Hon passerar ett tiotal tomma oljefat och känner en frän lukt av bensin, asfalt och kemikalier hon inte känner igen. Solens strålar blänker till i ett av oljefaten och får henne att kisa med ögonen. Hon kniper och öppnar händerna några gånger för att samla sig. Det känns lite bättre.

Amanda kommer fram till dörröppningen. Fotspåren hon följt leder rakt in till huset. Hon går in i byggnaden och hennes skor lämnar efter sig små spår med ett tätt tvärandigt mönster. Inne i huset är det något svalare, ganska behagligt. Hon tittar sig omkring. Allt är precis som hon kommer ihåg. Där ligger det omkullvälta bordet och längre bort ligger den trasiga stolen. Hon stannar upp och torkar bort svett från sin panna. Hon suger lite på handen. Det smakar salt.

Amanda vänder sig mot en dörröppning till vänster. Hon stannar upp och lyssnar. Det enda hon hör är sina egna ansträngda andetag. Hon väntar några sekunder. Sedan hör hon det surrande ljudet från en fluga. Den flyger tätt förbi hennes huvud och fortsätter in till nästa rum. Amanda tittar ner mot marken. Där finns fotspår, men de är inte stora utan små och har ett tvärrandigt mönster. Precis som hennes egna. Hon andas håftigt, vänder upp blicken och går in i rummet. Trots att det är lite svalare inomhus finns det nu svettfläckar på tröjans mage och rygg. Hon får syn på en kropp som ligger på golvet en bit bort och går fram till den. Det är en död man med mörkt tunt hår och kraftigt skägg. Han är iklädd sandfärgade militärkläder. Mannens ögon är vidöppna och en mörk tunga sticker ut från hans halvöppna mun. En fluga kryper långsamt över hans ansikte och stannar på hans öppna högra öga. Amanda känner sig svagt illamående. Hon ser mörklila märken på hans hals. *Han verkar ha blivit strypt till döds.* Amanda tittar ner på sina egna händer och ryser till. Hon går vidare i rummet och tittar ut genom en halvt raserad vägg. Därute ligger det ytterligare två kroppar. Även dessa är iklädda sandfärgade militärkläder. Den närmaste kroppen befinner sig fem meter bort bredvid en omkullvält tunna och hon ser blodfläckar på hans bröst, mage och ben. Mannen hade blivit ihjälskjuten. Någon meter bredvid kroppen ligger ett automatvapen av något slag. Den andra kroppen ligger längre bort, men det ser ut som om även den blivit träffad av dödsbringande kulor.

Amanda känner en rysning som skjuter upp genom hela hennes ryggrad. På några sekunder verkar temperaturen i rummet ha sjunkit tio grader. Hon känner att någon iakttar henne och vänder sig om. Där bredvid dörröppningen, som hon nyss kommit in genom, står en flicka som ser ut som en kopia av henne själv. Men denna flicka är på något sätt

blekare i färgerna, nästan transparent. I sin högra hand bär kopian en AK-47:a. Hon håller den lite nonchalant i pipan. Flickan lägger huvudet på sned och tittar mot Amanda med road men skeptisk blick.

Caroline hade precis börjat undra var hennes dotter tagit vägen när hon hör ett skrik. Det är definitivt hennes dotter, men ljudet är dämpat och kommer inte inifrån den övergivna apoteksbyggnaden. Hon packar snabbt på sig de mediciner, kompresser och bandagelindor hon har i händerna och rusar ut ur rummet. Hon fortsätter och kommer ut från huset. Där stannar hon upp och tittar sig omkring. Det är tyst. Men sedan hörs ytterligare panikartade ljud från hennes dotter. Caroline lokaliserar ljudet till ett ruinliknande hus en bit bort. Hon sätter fart på nytt och känner hur hennes panik ökar i den tryckande värmen. *Amanda! Varför följde du inte med mig? Vad har du nu råkat ut för?*

Caroline springer fram till byggnaden och känner att den djupa sanden försöker att suga upp hennes snabbt sinande krafter. Hon ser två par fotspår vilka går in genom dörröppningen. Hennes dotters små fotspår och ett annat par från stora kängor. *Inte bra ...* Caroline rusar in i huset och plötsligt springer en panikslagen Amanda rakt in i hennes sida. Caroline tappar tillfälligt balansen och stannar upp, medan hennes dotter fortsätter ut ur huset.

”Va! Amanda! Vad är det?” ropar Caroline, med omtumlad röst.

Amanda svarar inte utan fortsätter framåt tills hon har ett tjugotal meter mellan sig och byggnaden. Där stannar hon upp och vänder sig om. Caroline tittar sig oroligt omkring i rummet, men ser ingenting ovanligt. Hon får en oförklarlig känsla av obehag, men skakar av sig den och pustar ut. När hon lämnar byggnaden talar hon oro i rösten:

”Amanda, vad är det? Såg du någonting därinne?”

”Kom mamma! Jag vill gå tillbaka till bussen nu. Snälla, kom!”

Caroline nickar och följer efter sin dotter. Efter att hon gått några meter känner hon sig plötsligt iakttagen. Håren i hennes nacke reser sig upp. Hon stannar upp och vrider på huvudet. Den ruinliknande byggnadens ingång gapar tom, likt käften på ett rovdjursliknande monster. Men det finns ingen där. Carolines kropp skakar till av en oförklarlig rädsla, men hon ser fortfarande ingenting ovanligt. Det är ju bara en trasig byggnad, som troligen varit ett fint hus en gång i tiden, innan kriget kom till staden. Hon vänder bort blicken och fortsätter att gå efter sin dotter.

Några minuter senare är de framme vid bussen. De ser Rosies ansikte i ett fönster, men ingen av de andra medpassagerarna syns till. Men när de kommer närmare, stannar Amanda upp och pekar på ett trasigt fönster i ett sönderskjutet trevåningshus på andra sidan gatan. Caroline ser vad hon pekar på; en liten pojke med smutsigt ansikte och rufsigt svart hår tittar tillbaka mot dem. Pojken ser mager och olycklig ut, men någon i hans blick inger ändå hopp. Caroline tecknar åt pojken att komma ner och ropar:

”Hello there boy! You can come down to us. We are not dangerous.”

Pojken försvinner in i byggnaden och någon minut senare kommer han fram till bussen. Han är iklädd en allt för stor vit tröja med oljefläckar och har ett skärp runt midjan som håller upp hans för stora mörkblå kortbyxor. Pojkens högra fot saknas. Caroline antar att den blivit bortsprängd av en mina. Han har dock en krycka och tar sig fram med ovanligt hög fart för någon så handikappad. Pojken, som verkar vara bara något år yngre än Amanda, stannar upp och visar dem

ett brett leende. En av hans framtänder saknas. Caroline och Amanda väntar på att pojken skall säga något, men han står bara där och ler. Amanda ger honom ett brett leende tillbaka.

Ett tiotal minuter senare är alla passagerare och den lille pojken inne i bussen. Mats babblar först på om ett spöke han sett, men ingen av de andra verkar intresserade av historien. Amanda lyssnar, men vill inte säga något om vad hon såg i det där huset. Sami och Yashma delar ut vatten som välkomnas av de törstiga människorna. Amanda, som tagit plats bredvid den lilla pojken, dricker sitt vatten med stora ljudliga klunkar. *Tänk att vanligt vatten kan vara så underbart gott.* Hon tar ytterligare klunkar av vattnet. Mats delar därefter även ut lite kex, som passar perfekt till det svalkande brunnsvattnet. Det blir en riktig lyxmåltid.

Rosie tittar på läkemedlen hon fått från Tove och Caroline. Lyckligtvis benämns de flesta preparatens aktiva ingredienser på både arabiska och engelska. Hon väljer ut en burk med bredspektrumantibiotika och en karta med morfintabletter. Hon lyckas väcka Nikolaj och får honom att svälja både antibiotika och morfin med hjälp av lite vatten. Nikolaj hostar ömkligt och faller sedan i djup sömn igen. Rosie lägger en hand på hans panna och får en orolig rynka i pannan. Den unge mannen har fortfarande mycket hög feber.

Innan de åker vidare går Yashma fram och pratar med Caroline. Yashma pratar tyst för att ingen av de andra skall höra. Hon berättar i förtrolighet att hon varit här tidigare och att de befinner sig i staden Kobajjep i Syrien. Men hon berättar också att staden borde ha varit befriad sedan länge.

”Det är något som inte stämmer” säger Yashma oroligt.

”Det är mycket som inte stämmer” säger Caroline. ”Allt har gått fel sedan vi klev på vår kära buss 815C på Vattugatan.”

”Jo det håller jag med om. Men nu föreslår jag att vi vänder på bussen och åker tillbaka åt andra riktningen. Det är ganska långt att åka, men den vägen borde leda oss till mer civiliserade trakter, som inte drabbats lika hårt av kriget.”

”Du vet bäst Yashma” säger Caroline och ger Yashma en vänskaplig klapp på armen.

Sedan startar hon bussen och vrider på ratten. Bussen vänder runt på den lilla marknadsplatsen och kör tillbaka på samma gata som de körde in i staden.

Kapitel 14 – Banditerna

Buss 815C lämnar den öde ruinstaden Kobajjep bakom sig och kör vidare åt sydväst. Bussen har nu blivit alldeles dammig av att köra igenom den torra öknen, så den röda färgen är mer dämpad än tidigare. Inne i bussen finns nio människor, varav en ... Nikolaj ... sover djupt efter den mängd morfin Rosie lyckats få i honom. Bitsåret, som vargen gett honom på hans högra överarm, är rentvättat och har slutat vara sig. Huden runt omkring såret är fortfarande röd och svullen, men utan synliga spår av inflammation eller blodförgiftning. Rosie känner på hans panna och oroar sig fortfarande över den höga febern. Hon lugnas dock något av hans jämna andetag. Dessutom ligger hans puls på en normal nivå. Rosies professionella bedömning är att det finns en stor chans att den unge mannen kommer att klara sig igenom detta.

När bussen kommit någon mil från staden börjar det mulna till på himlen. Molnen är dock vita och skira. De kommer tyvärr inte att släppa ifrån sig något regn över det torra ökenlandskapet, som är i stort behov av vatten. Vägen är fortfarande oasfalterad och de har inte kört förbi någon enda riktig bosättning. Det ser ut att bli en lång busstur och Caroline sneglar lite oroligt på bensinmätaren, som visar på lite mer än en halv tank. Yashma pratar arabiska med den nye handikappade pojken och använder sin allra mildaste röst. Pojken ser intresserad ut och nickar ibland ivrigt till svar, men han säger ingenting tillbaka. Yashma försöker länge få reda på pojkens namn. Hon pekar på sig själv och

upprepar sitt eget namn flera gånger, men pojken säger fortfarande ingenting. När Yashma pekar på sin hals och frågar om han är stum, skakar pojken bara på huvudet och ler. Han äter ett par kex till och ser på Yashma med nyfikna blick. Små kaksmulor fastnar på pojkens allt för stora tröja och byxor. Så småningom ger hon upp. Den medelålders kvinnan vet inte riktigt vad hon skall göra med den lille pojken. Yashma rufsar till hans hår, skakar på huvudet och ger honom ett ömsint leende. Hon vänder sig sedan om mot Sami, som sitter på en stol snett bakom henne, och frågar honom på arabiska om han vill försöka prata med pojken. Men Sami skakar bara på huvudet och svarar:

”Jag är ledsen Yashma. Min arabiska är usel. Kunde lite när jag var liten, men jag har glömt bort det mesta. Men en del svordomar kommer jag i alla fall ihåg.”

”Oj ursäkta! Jag trodde ...”

”Att jag är en så kallad nyanländ från Syrien, Afghanistan eller liknande? En vanlig missuppfattning. Nej, jag är född i Sverige, Eslöv faktiskt, och bor i en etta på Liljeholmen. Min pappa kommer ursprungligen från Tunisien och min mamma är från norra Finland. En ganska lustig kombination, tycker många. Jag kan tala en del finska, men det är nog inte till så stor nytta just nu.”

Yashma nickar och ger honom ett snett leende.

”Jag ser ganska arabisk ut, men tål tyvärr ingen värme”, tillägger Sami. ”Och just nu är det alldeles för varmt för mig. Jag är en av de få hemma som tycker att novembervädret i Stockholm är perfekt.”

Han torkar av en svettdroppe som runnit ner på näsan och fortsätter:

”Jag var på väg till mina föräldrar när jag tydligen råkade kliva på helt fel buss. De hade bjudit in mig på middag i Trinntorp, där de bor. Skulle troligen bli finska piroger med

en tunisisk touch, inte alltid en vinnande kombination. Men det hade i alla fall blivit bättre än den här hopplösa bussresan.”

Yashma lägger varsamt sin högra hand på Samis knutna händer och nickar förstående.

Bussen, som under de senaste kilometrarna kört in i ett kuperat område med kullar, raviner och mindre klippor, svänger runt en utstående bergsklippa och fortsätter ner mot en bred dalgång, som är skyddad från båda sidor av karga sandfärgade klippor. Framför dem finns en uttorkad flodbädd som följer vägen på dess vänstra sida. Den torra flodfåran är ett tiotal meter bred och ungefär tre meter djup. Omöjlig att korsa med en buss. Taggiga buskar med små gula blommor kantar vägen på bägge sidor och lite längre bort finns till och med en liten ansamling med knotiga träd.

Carolines tankar, som svängt över till hennes otålige man och deras överambitiösa husrenoveringsprojekt, avbryts tvärt när hon får syn på en vit pickup som står parkerad tvärs över vägen ett hundratal meter bort. Bilen verkar vara i gott skick, om än något dammig. Hon ser inga människor, men blir direkt misstänksam och släpper lite på gaspedalen. Bussen börjar tappa fart. Hon undersöker omgivningen om det finns någon alternativ väg runt pickupen, men till vänster om fordonet finns flodbädden och till höger är marken täckt av stora stenblock, som är omöjliga att köra förbi. Precis när hon funderar på att stanna och backa tillbaka samma väg de kom från, hörs högljudda skott både till vänster och höger om bussen. Ett tiotal män med automatkarbiner springer fram från sina gömställen och omringar bussen. Vissa av dem ropar något på arabiska. De flesta av dem har på sig svarta klädnader. Deras hår och hakor är täckta av svarta turbaner. Tre av dem har istället sandfärgade militärkläder

och en keps på huvudet. Carolines tankar rusar. *Kan det vara IS? Jag trodde inte att det fanns kvar så många av dem i Syrien. Vilken jävla otur!* Männen viftar med sina vapen och ställer till med ett allmänt oväsen. Caroline funderar en kort stund på att backa och försöka fly, men hon vill inte utsätta sin dotter eller de andra passagerarna för onödig fara. Dessutom skulle nog männen ändå snabbt komma ikapp dem med sin vita pickup.

En smal man, iklädd tights blå jeans och vit skjorta, kommer gående från den vita pickupen. Skjortan ser nystruken ut och dess ärmar är uppvikta. De översta knapparna på framsidan är oknäppta och visar upp en hårig solbränd bringa. Mannens ser ut att vara runt fyrtio år. Han bär ett par svarta Ray-Ban solglasögon och hans ansikte ringas in av ett tunt välansat skägg. Det svarta håret på hans välformade huvud är bakåtkammat och de djupa vikarna vid hårfästet får honom att se aristokratisk ut. Han ler och visar upp ett leende där två tänder bytts ut mot glänsande guld-tänder. Mannen sträcker ut sina armar som för att visa att han är obehäpnad. Runt två av fingrarna på hans högra hand finns tjocka guldringar och runt handleden på hans vänstra hand har han en dyrbar Rolexklocka. Snett bakom honom går en kvinna helt klädd i svart. Hennes ansikte är täckt av en niqab, en slöja som endast visar hennes intensiva bruna ögon. I händerna bär hon en AK-5:a och i en axelrem hänger ett granatgevär av modellen m/48. När mannen med den vita skjortan bara är ett tiotal meter från bussen, tystnar männen runt omkring honom. Han ropar då på näst intill perfekt engelska:

”My name is Kaazim! Please come out! You have nowhere to run and if you try, my beloved friend here must blow up your bus. That would be very unfortunate.”

Människorna i bussen tittar på varandra med oroliga blickar. Caroline suckar, stänger av motorn och öppnar den främre dörren. Hon reser sig upp och tilltalar sin dotter med missmodig röst:

”Amanda! Kom fram hit. Det är dags för oss att kliva av.”

Flickan skickar en blick mot den lille pojken, som bara ler till svar. Hon räcker ut handen till honom, men han skakar bara vänligt på huvudet och drar undan sina händer. Pojken vill tydligen inte följa med henne. Amanda suckar tungt och går ut efter sin mamma. Väl ute ur bussen tittar hon på de läskiga männen med sina vapen. De har alla stannat fem till tio meter ifrån bussen. Männen ser avslappnade ut och riktar lojt sina vapen mot marken eller upp i luften. Amanda placerar sig tätt bakom sin mamma och önskar att hon vore någon annanstans. Strax därefter kliver ytterligare trötta passagerare ut ur bussen. De placerar sig längs utmed bussens långsida och tittar med mörka blickar mot de beväpnade männen framför dem. Nikolaj och den lille pojken är de enda som fortfarande är kvar inne i bussen. Toves blick ser intetsägande ut, medan Samis bruna ögon brinner av raseri. Yashmas blick är vänd ner mot sanden. Hon verkar inte vilja möta någon av männen med blicken. Mats, som placerat sig bredvid Yashma, ser bara sur och butter ut. Rosie tittar misstänksamt på den välklädde Kaazim, som långsamt går fram emot dem. Hon försöker att bilda sig en uppfattning om vad det här kan vara för typ. Rosie gissar på någon slags psykopat. Hans självsäkra gångstil och hans kalla blick stödjer detta, men det kan vara svårt att klassa folk, även om hon bara för en månad sedan läst ut boken ”Omgiven av psykopater” av Thomas Eriksson. Rosie tycker att hans böcker är underhållande, men som *riktig* forskare är hon tveksam till om det finns belägg för alla hans vågade påståenden.

Kaazim stäcker ut en arm, pekar på Caroline och säger något på arabiska. En storvuxen man med gråsprängt yvigt skägg och sandfärgade armékläder går fram mot den utpekade mamman och hennes dotter. Caroline ryggar tillbaka mot bussen, men mannen fortsätter framåt och greppar tag i hennes högra arm. Sami blir då alldeles rasande och rusar fram emot mannen.

”Släpp henne, din jävla apa!” skriker han medan han ger den store mannen ett par knytnävsslag. Slagen träffar mannens vänstra axel och arm, men får honom inte att släppa Caroline. Han verkar knappt besvärad. Istället skjuter han fram pipan på sin Kalasjnikov, vilken träffar den unge mannen mitt i magen. Sami viker sig dubbel av den plötsliga smärtan och när han sedan tittar upp träffas han i ansiktet av vapnets axelstöd av trä och metall. Det svartnar för hans ögon och han faller ihop på den hårda marken.

Plötsligt hörs knallen från en revolver. Den store mannen rycker till och släpper taget om Caroline. Den vänstra delen av hans hals har nu fått en röd blomma av blod. Mannen stapplar bakåt och sätter en hand på kulhålet för att försöka minska blödnigen. Men det är lönlöst då kulan slitit sönder den stora halspulsådern.

Tove fylls av en extasliknande känsla när hon ser att hennes skott träffat sitt mål. Den finklädde damen kliver fram, vrider om den rykande revolvren i sin hand mot en man klädd i svart och fyrar av igen. Kulan träffar mannen i magen vilket får honom att utstöta ett tungt stönande ljud. Tove svänger vidare armen åt vänster, men innan hon hinner ta sikte på Kaazim, hörs ett tungt smattrande ljud. En skottsalva från den svartklädda kvinnan träffar Tove i överkroppen och huvudet. Ett av skottet träffar henne rakt i pannan. Toves hand rycker till och den gamla revolvren flyger upp i luften. Amanda, som står alldeles intill, ser hela händelsen

som i ultrarapid. Både Tove och vapnet stöter i marken samtidigt. Flickan ser in i Toves vidöppna döda ögon och vänder snabbt bort blicken. Hon borrar in ansiktet i mammas svettiga tröja och försöker låtsas att allt bara är en läskig film. Mats tar ett steg fram mot revolvern på marken, men den skjutglada svartklädda kvinnan springer förbi de andra passagerarna och sätter sin vänstra känga på det gamla vapnet. Hon riktar pipan på sitt automatvapen mot Mats panna och spänner ögonen i honom. Mats möter blicken, tar ett halvt steg tillbaka, men visar inte ett spår av rädsla. Han ser bara smått irriterad ut.

Yashma springer fram från sidan och börjar tala till kvinnan på arabiska. Hennes röst är mycket hög och upprörd. Mats förstår inte ett ord av vad hon säger, men han förstår innebörden. Den svartklädda kvinnan vrider sig om och riktar om sin AK-5:a mot Yashma. Den sjalbeklädda kvinnan verkar inte bry sig om vapnet som är riktat mot henne. Hon fortsätter att prata, men med något lägre röst. Yashma gestikulerar vilt med händerna, pekar på Mats och de andra och fortsätter att prata på med rapp röst. Efter en stund verkar den svartklädda kvinnan tappa tålamodet, men hon hinner inte fyra av sitt älskade automatvapen innan Kaazim ingriper. Han lägger en varsam hand på hennes vänstra axel. Den svartklädda kvinnan blundar några sekunder, men öppnar sedan ögonen igen. Hon sänker sitt vapen en aning och lyssnar på något den välklädde mannen viskar i hennes öra. Kvinnan ser varken nöjd eller övertygad ut, men hon backar bort några steg från passagerarna och ställer sig bredvid den svartklädde mannen som nyss blivit skjuten i magen. Mannen ligger på marken och kvider, men hon gör ingen ansats att hjälpa honom på något sätt.

Kaazim tittar nyfiket på passagerarna som står uppradade vid sidan av bussen. Den nerslagne Sami vaknar sakta till liv

igen och hjälps upp på fötter av Yashma och Mats. Hela hans högra kind är märkt efter kolvslaget. Det kommer snart ge upphov till ett rejält blåmärke och troligen även en blåtira.

”There will be no further protests I presume! So please keep calm and everything will be alright” säger Kaazim med lugn sansad röst. Han ler och ser ut att vara nöjd med situationen, trots att två av hans mannar nyss blivit skjutna. Kaazim börjar sedan prata på arabiska med sina kumpaner och gestikulerar mot passagerarna och bussen. Hans tungt beväpnade kumpaner lyder direkt hans order.

Fem minuter senare startar den röda bussen igen. Alla busspassagerare, förutom Tove vars döda kropp ligger kvar på den sandiga marken utanför, har placerats längst bak i bussen. De bevakas av ett par svartklädda män, som sitter några stolsrader längre fram. Den ena har en gammal Kalasjnikov liggandes över knäna. Vapnet är smutsigt, men fortfarande funktionsdugligt. Den andre mannen putsar bort lite damm från en belgisk automatkarbin av märket FNC. Han inspekterar noggrant sitt vapen och ser mycket nöjd ut. Mannen älskar sitt vapen. På golvet mellan dem ligger kropparna av de två banditer Tove tidigare lyckats skjuta ihjäl. Längre fram i bussen sitter Kaazim och ytterligare en bandit med långt svart skägg och rakat huvud. Bussen körs av den svartklädda kvinnan som trycker gasen i botten. Att köra en buss av den här storleken verkar inte vara något problem för henne. Den vita skåpbilen, som tidigare stått tvärs över vägen, är nu på väg framför dem med resten av banditerna. Båda fordonen fortsätter norrut längst den slingrande vägen. De kör fort och deras hjul sprätter upp sand, så att det bildas ett stort dammoln bakom dem.

Rosie sitter bredvid Nikolaj, med hans huvud i sitt knä. Hon hör att han snarkar och känner på hans panna. Den är

inte så varm längre. Febern är näst intill borta. Hon konstaterar att den unge mannen håller på att bli frisk. Rosie tittar på de andra passagerarna runt omkring sig. De flesta ser bistra och sammanbitna ut. Mats ser dock mest fundersam ut, som om han håller på att fundera på ett svårt matematiskt problem och stackars Amanda verkar ha sjunkit djupt in i sig själv. Flickan stirrar ut genom en smutsig fönsterruta med apatisk blick. Någonting går då upp för Rosie. *Den lille pojken! Var tog den lille pojken vägen?*

Kapitel 15 – Fångade

Metallstaven, som är kopplad via en lång sladd till en gammal elgenerator, förs långsamt fram mot Mats svettiga håriga bringa. När spetsen på staven nuddar hans hud blixtrar det till och en ny våg av elektricitet far igenom hans kropp. Hans står i ett kar med vatten upp till vaderna, med byxorna uppvikta till knäna. Strumporna ligger hopknycklade vid hans tröja på golvet några meter bort. Mats skriker ut av smärta, men inte lika högt den här gången. Han är trött. Tortyren har varit lång och plågsam. Hans kropp vrider sig, men då hans handleder är fastsatta i tjocka läderremmar, som är snurrade runt en balk i taket, kommer han ingenstans. Metallstaven dras tillbaka och den outhärdliga smärtan försvinner som genom ett trollslag. Mats andas tungt och tittar med hatisk blick på mannen framför sig. Hans plågoande blinkar till och ger honom ett lite ointresserat leende tillbaka. Mannen som torterat honom heter Nusrat. Han är kort och ohälsosamt rund. Nusrat är fyrtiosex år gammal. Han har tunga påsar under sina mörkbruna ögon och hans överläpp pryds av en tjock mörk mustasch. Nusrat luktar som ett par gamla sura strumpor, men Mats luktar inte mycket bättre i sitt nuvarande skick. Torteraren lägger undan metallstaven på ett träbord vid väggen och stänger av elgeneratorn. Nusrat är iklädd en sliten rutig skjorta och sandfärgade militärbyxor. Egentligen har han fått all information han ville ha från Mats redan för tjugo minuter sedan, men under alla år han hållit på hade han haft svårt att avsluta tortyren när han väl satt igång. Känslan som uppfyller honom när han ger sina offer

elektriska stötar är underbar och lite euforisk. Den brända lukten gör honom även lite hungrig. Han föredrar faktiskt eltortyr fram knivar och tänger, men att skära lite i sina offer, kapa fingrar eller dra ut några av deras naglar kan också kännas härligt ibland. Nusrat älskar när hans vänner kommer hem med nya fångar som han kan få leka med. Annars är han mest ensam.

Informationen han fått från de olika fångarna under natten är visserligen konstig och osammanhängande. Det här gänget var betydligt snurrigare än vanligt och lite svårare att knäcka. Men han hade i alla fall fått dem alla att sjunga ut likt små koltrastar. Det gör alla så småningom. Historierna om vargar och gråklädda mördare var verkligen löjeväckande, men då alla svarat med liknande berättelser var det tydligt att fångarna trodde att detta verkligen hade hänt. Men frågan om varför de körde omkring i öknen i röd buss, fick han aldrig något bra svar på. Ett par fångar hade nämnt något om ett kraftigt ljussken. *Troligen har de drabbats av solsting allihop.* Nusrat gissar att Kaazim inte kommer bli nöjd med de svar han fått under natten, men det är inget större problem. Han kan ju alltid fortsätta med nya frågor lite senare. Nusrat har inte bråttom. Han har all tid i världen och ingen jobbig familj eller flickvän att komma hem till. Hans hem är i mörkret. Nusrat tycker inte om att vistas ute bland folk. De förstår honom inte.

Nu är det dags för frukost, tänker Nusrat. Han får alltid en väldig aptit efter att ha plågat folk. Nusrat tänker lättjefullt på vilka verktyg han skall använda nästa gång. Förutom elverktygen har han ju en låda fylld med härliga tortyrredskap; såsom skalpeller, vassa knivar, en bultsax, en stor hammare och ett antal olika tänger. Nusrat hade alltid önskat sig en tandläkarborr, men Kaazim hade bara fnyst åt förslaget och sagt att han får nöja sig med det han har.

Nusrat lossar på en läderrem och hissar ner den näst intill medvetlös Mats till det hårda betonggolvet. Mats snubblar till, skvätter ut en del av vattnet, stapplar ut ur karet och faller sedan ihop till en hög på golvet. Normalt sett skulle Nusrat nu binda fast mannens händer med plastband, men han hade inga kvar. Nusrat suckar och lindar ihop läderremmen. Han funderar på om han skall använda denna till att binda fast mannen vid sin stol, men bestämmer sig för att strunta i det den här gången. Det är ju inte så att han kan rymma ändå. Sedan samlar Nusrat ihop sina resterande saker, plockar ner dem i en blå sportväska och går mot rummets enda utgång. Han kommer fram till kodläsaren intill ståldörren och trycker in en sexsiffrig kod. Nusrat ser till att dölja kodläsaren med sin kropp när koden skrivs in. Låset öppnas med ett klick. Han öppnar dörren och vänder sig om för att se vad han åstadkommit den senaste timmen. Den äldre mannen han nyss lekt lite med kravlar sig bakåt i rummet och bestiger med svårighet en trästol. Mannen tar upp en gammal filt från golvet och sveper om sin bara överkropp med den. Han verkar inte vilja möta Nusrats blick. Vid den vänstra väggen finns det ytterligare en stol som ockuperas av en betydligt yngre man, med mörkt hår. Ynglingen, som också är insvept i en filt, tittar tillbaka på honom med djupt hatisk blick. Det är som om den unge mannen försöker tillintetgöra honom med bara sina mörka ögon, men det berör inte Nusrat ett dugg. Den unge mannen hade tidigare fått smaka på hans elladdningar i cirka en halvtimme och kvittrat som en liten fågel när Nusrat repeterat sina frågor. Det var dock tur att han följt sina procedurer och bundit fast den unge mannen vid sin stol efter proceduren. Annars hade han nu säkert försökt sig på att göra något dumt medan han förhörde den äldre mannen.

Förutom de två stolarna och träbordet med elgeneratorn är rummet omöblerat och kallt. Nusrat har dock låtit ett gammalt fotografi på sin avlidna mormor få hänga kvar på den bortre väggen. Han hade egentligen aldrig tyckt om sin mormor och känslan hade nog varit ömsesidig sedan han blev tonåring. Hon hade aldrig tyckt om att han tog hem ormar och andra mindre djur, för att leka med dem hemma på gården. Men av någon orsak hade han aldrig kunnat slänga bilden. Det kändes på något sätt tryggt att hans mormor fick inspektera hans viktiga arbete. Nusrat vänder sig om, trycker på strömbrytaren, som släcker den enda taklampan i rummet, och går ut. Dörren låses automatiskt när den stängs bakom honom.

Rummet blir nu helt kolsvart. Sami blinkar med ögonen. Han anstränger sig för att se något, men det är bara mörker överallt runt omkring honom. Ögonen förblir öppna och vrids till höger och till vänster. Söker efter ett ljus som inte finns. Han hör Mats andetag. De låter ansträngda. Efter någon minut börjar det göra ont i Samis ögon. Han ger upp och stänger ögonen. Då känns det något bättre. Han försöker att tänka klart, men det är inte lätt. Den smärtsamma eltorturen hade nästan knäckt honom, men bara nästan. *Det jag avslöjade kan väl ändå inte varit några hemligheter, eller hur?*

Samis högra hand skakar till, stannar upp och skakar sedan en gång till. En svit efter elchockerna. Troligen skulle det dröja ännu ett tag tills han blir helt återställd. Plastbanden, som fjättrar hans handleder och fotleder till stolen, börjar skava. Särskilt den vänstra handleden där huden skavts av på ena sidan. *Hade det verkligen varit nödvändigt att spänna det så hårt? Skitgubbe!*

Sami funderar på om han skall säga till Mats att han kan ta sig fram till honom och försöka ta bort banden. *Du blev ju inte fastspänd vid din stol, din lyckost ...*

Sami får en rynka i pannan. Han tänker tillbaka på hur torteraren hade njutit av att plåga Mats. *Nja, kanske hade den gamle mannen inte haft det så lätt. Den där sadistiske torteraren hade gått väldigt hårt fram med honom och fortsatt en ganska lång tid efter att det inte fanns kvar några fler frågor.*

Precis när Sami bestämt sig för att ropa på Mats hör han ett ljud. Det är snarkningar. Mats sitter hopsjunknen i sin stol och snarkar högljutt. *Oj! Stackars din fru, om du nu har någon! Men ni har väl skilda sovrum i så fall, alternativt så är hon stendöv.*

Mats fortsätter att snarka, medan Sami sitter stilla i sin stol och försöker att inte tänka på någonting. Det är svårt. Tiden går och Sami blir långsamt allt tröttare. Plötsligt rycker Mats till. Snarkningarna avslutas och istället börjar han prata med en aggressiv, något otydlig, röst.

”Men ni förtjänade det, eller hur?”

Sami lyssnar intensivt men säger ingenting. *Vad pratar han om?*

”Alla försökte anpassa sig till era löjliga nycker. Det tog oss hundratals timmar att införa alla möjliga slags nya petiga procedurer, som sedan skulle ta ytterligare hundratals timmar at följa. Glädjen, som tidigare fanns på arbetsplatsen, dog ut.”

Sami förstår nu att Mats pratar i sömnen.

”Ja! Varför alla dessa onödiga petiga anmärkningar runt omkring dataintegritet utan riktig relevans? Och ni kunde väl åtminstone varit hövliga? Istället satt ni bara där och log era jädra as. Självgoda äckel i maktposition! Ni trodde att ni visste bättre än alla andra bara för att ni satt där på era

stolar. Ni anade aldrig att någon skulle komma efter er, eller hur? Ni trodde att ni var säkra.”

Det blir tyst en stund, men sedan fortsätter han med mer tydlig röst:

”Så jag vände på steken och började kontrollera era liv. Det visste ni inte va? Och tänk vad jag hittade! Ni var ju inte alls så perfekta som man kunnat tro. Otrohet, skattefusk och svartarbetande städare. Ha! Tänk vad man kan hitta om man gräver lite djupare. Ni fick bara det straff ni förtjänade era hycklare.”

Tankarna rusar genom Samis huvud. *Vad är detta? Vad har du gjort Mats?*

Han vill veta mer och ställer därför, med mjuk röst, en fråga till honom.

”Mats! Vad har du gjort? Du kan berätta för mig.”

Mats röst blir nu annorlunda. Mörkare, men ändå kallare.

”Jag såg in i deras ögon när glöden slocknade. Rättvisan segrade. Världen har rensats på några avskum och blivit lite bättre. Men min livsuppgift på denna jord är inte slut. Min resa har ju bara börjat. Det finns större asätare som måste rensas bort och det snart. Jag har planer. Stora planer!”

Sami känner en kall rysning stiga upp till nacken och vågar inte fråga mer. Han väntar på att Mats skall fortsätta prata, men istället kommer de djupa snarkningarna tillbaka. Sami försöker att rensa tankarna och få lite sömn. Men det är mycket svårt. Drygt en halvtimme senare somnar han av ren utmattning. Mats snarkningar kommer och går, men annars är det tyst i rummet.

Flera timmar senare hörs försiktiga steg som närmar sig i korridoren utanför dörren. Med jämna mellanrum hörs även ljudet från en käpp, eller liknande, som slår i golvet. Sami vaknar till. Han lyssnar intensivt efter ytterligare ljud. Det är

tyst en stund. Sedan hörs ett svagt ljud från någon som trycker in knappar, följt av ljudet från ett elektroniskt lås som öppnas. Dörren åker sakta upp och avger ett svagt gnisslande ljud. Sami håller andan. Han hör ljud från små tassande fötter som snabbt tar sig längre in i rummet. Nu vaknar även Mats till liv. Han blinkar trött med ögonen och ser ett svagt ljus som letar sig in från dörröppningen. En mörk siluett passerar öppningen. Det är någon där! Mats anstränger sig för att se mer, men den mörka skepnaden kommer inte tillbaka till hans synfält. En svettdroppe rinner ner för hans panna. Sedan hör han ett flämtande ljud, endast ett par meter från sina fötter. Mats stelnar till, beredd på det värsta. En trevande hand når lysknappen innanför dörren och tänder lampan i rummet. Lampan i taket blinkar till ett par gånger och tänds sedan helt. Ljuset bländar först de båda fångarna, men sedan ser de vilka som kommit in i rummet. Vid dörren står den lilla arabiske pojken, som vägrat säga sitt namn. Han har kryckan under sin högra armhåla och ler stort mot de båda männen. Alldeles framför Mats fötter står det nu två fyrfota djur. Hunden Ebba tittar förväntansfullt upp mot sin husse. Dess fläckiga päls är smutsig och full av sanddamm. I munnen har hon något avlångt ludet, vilken Mats identifierar som en avbiten kattsvans. Hundens vänstra öga är alldeles blodigt och visar tydliga rivmärken från en katt. Troligen är hon nu helt blind på det ögat. Men Ebba verkar inte ha ont. Istället viftar hon ivrigt på svansen. Hon förväntar sig klappar och att husse säger hur duktig hon varit. Bredvid hunden står det en svart- och brunrandig katt. En riktig bondkatt. Pälsen på dess hals är vit, liksom tre av dess tassar. Den bakre högra tassan har en stor svart fläck, som liknar en halv svart strumpa. Det är samma katt som han sett tidigare, både vid stallet och på parkeringsplatsen i Tyresö Centrum. Mats undrar vad den gör här. Katten stirrar

anklagande på honom med sina intensiva gulgröna ögon. Det är som om den nu anklagar honom för att ha mist sin vackra svans. Både hunden och katten sätter sig ner. De två djuren verkar att trivas i varandras sällskap. Ebba slickar sig om nosen och gläfsar till.

Kapitel 16 – Fritagningen

Mats anstränger sig till det yttersta och reser sig upp ur stolen. Han känner sig stel och mörbultad. Smärta strålar ut från hans bröstorg och fötter, men han biter ihop och försöker behålla alla sinnesintryck inom sig. Hans vänstra öga blinkar till några gånger, likt ticks som man inte kan kontrollera. Mats rätar på kroppen och andas tungt. Han känner sig mycket trött. Det har varit en lång mardrömslik natt. Mats vinglar till, men återfår snabbt balansen. Pojken ser att han verkligen anstränger sig för att inte bara ge upp och falla ihop till en hög på golvet. Mats försöker att ge den lille pojken ett leende, när han känner något lent mot sina bara smalben. Det är den svanslösa katten som stryker sig mot hans ben. Katten tittar upp mot honom med sina intensiva gulgröna ögon. Mats blinkar till. Det känns som om någon slags energi strömmar igenom hans utslitna gamla kropp. Spänningen i hans axlar försvinner. Han andas ut och ger katten ett vänligt leende. Då jamar katten tillbaka och går iväg i riktning mot den fastbundne Sami. Mats stapplar sig fram till en liten klädhög på golvet och sätter på sig sin grå tröja från Dressman och sina välanvända svarta New Boody strumpor. Sedan hittar han även sina slitna gamla skor och sätter på sig dessa. När detta är klart går han fram till den fastbundne Sami och hjälper den namnlöse pojken med att försöka få loss plastbanden, som binder den unge mannen till stolen. Pojken inser att han är för svag i sina nypor och backar ett par steg. Mats lyckas efter viss ansträngning slita isär ett band nere vid Samis högra fot, men de resterande banden är tjockare och han får problem. Han skulle behöva

en kniv eller något annat lämpligt verktyg. Då dyker Ebba fram alldeles intill honom. Hunden trycker sin nos mot Samis bara vrist och sätter plastbandet mellan tänderna. Hon morrar ilsket och börjar att tugga och dra i plastbandet. Efter några sekunder går det av. Sedan tar hon även hand om de resterande banden på samma sätt. Sami gnuggar sina ömma men fria handleder. Det kommer dröja länge innan märkena från plastbanden går bort.

Ett par minuter senare går den lilla gruppen ut från rummet. De befinner sig nu i en lång mörk korridor med sex olika svarta dörrar. Gången lysas svagt upp av ett par lysrörslampor till höger och vänster om dem. Mats tittar åt båda hållen. Det ser ut som att korridoren fortsätter efter en krök åt samma håll som deras rum, oavsett om de går till höger eller vänster. Här finns inga möbler och de kalla grå betongväggarna är kala, helt utan några utsmyckningar, skyltar eller pilar. Det finns dock ett svart kodlås intill varje dörr. Mats och Sami undrar åt vilket håll de skall gå, men katten tar täten och går åt höger. Den lille pojken och hunden Ebba följer tätt efter henne.

”Tja! Den vägen är väl lika bra som den andra” säger Sami och vinkar åt Mats. ”Låt oss följa den där söta kissen.”

Mats lutar inte riktigt på katten, men nickar instämmande och sedan följer de båda efter sina räddare. Katten går bara ett tiotal meter innan den stannar framför en stängd plåtdörr på andra sidan korridoren. Där sätter den sig ner och jamar högt. Sami går raskt fram till dörren och känner på handtaget. Dörren är låst. Pojken puttars lätt på Sami med sin krycka och tränger sig förbi honom. Han går fram till kodlåset som sitter fast i väggen till höger om dörren. Kodlåset sitter endast fast med ett par rostiga skruvar och ser mycket opålitligt ut. Pojken tittar på den svanslösa katten, som ger honom en lång blick tillbaka. Pojken nickar och trycker

sedan in en sexsiffrig kod. Det surrar till och efter några sekunder tänds en röd lampa på ovansidan av kodlåset. Pojken skakar irriterat på huvudet. Han tittar ner på katten en gång till. Den här gången möts deras blickar en längre tid. Pojken suckar och skriver in koden igen, den här gången avslutar han med en femma istället för en sju. En grön lampa tänds och det hörs ett klickande ljud från dörrens låsmekanism. Sami trycker ner handtaget och öppnar ståldörren.

Rummet är alldeles mörkt och det enda som hörs är ljudet av droppande vatten från en otät kran. Sami rynkar på näsan åt lukten av mögel och gamla svettiga strumpor, som slår emot honom som en tryckvåg. Pojken tränger sig förbi honom, går in i rummet och trycker på strömbrytaren som sitter till höger om dörren. Ett par gamla lysrör brummar sakta igång och tänds helt efter fem sekunder. Det här rummet är inte alls lika tomt som det rum Sami och Mats varit fångna i. Den lilla gruppen går framåt några meter och tittar sig omkring. Rummet liknar mest en gammal tvättstuga. Längs utmed den vänstra väggen står ett par gamla tvättmaskiner och en stor torktumlare. Alla maskinerna är nu avstängda. Bredvid torktumlaren finns en halvfull tvättkorg. Ljudet från det droppande vattnet kommer från ett tvättfat som sitter fast på väggen mellan de två tvättmaskinerna. Längs med den bortre väggen hänger kläder på tork på sex långa tvättlinor. Där finns underkläder, strumpor, tröjor, men även sandfärgade militärkläder och svarta dräkter av det snitt banditerna burit. De flesta plaggen ser torra ut. På väggen snett bakom tvättlinorna sitter det en stor oljemålning med guldfärgad ram. Tavlan föreställer en mustaschpydd man med kostym och hatt, stående framför Eiffeltornet i Paris. Tavlan har fem skotthål, varav ett träffat mannen rakt i bröstet. Vid den högra väggen står en gammal

ljusbrun tresitssoffa av läder. Soffan är mycket smutsig och en av kuddarna har en stor reva som inte lagats. Yashma ligger utslagen i ena hörnet av soffan. Hennes slöja är borta och långt svart lockigt hår hänger över delar av hennes utmattade ansikte. Två av fingertopparna på hennes högra hand är rödfärgade av blod. Ringfingrets och lillfingrets naglar har blivit bortdragna. I andra änden av soffan sitter Rosie med blicken stirrande neråt. Hennes ögon är trötta och blodsprängda, men alla hennes fingernaglar är åtminstone på plats. Dock är hennes vänstra kind uppsvullen efter ett eller flera hårda slag. Båda kvinnorna är sammanlänkade med ett par handklovar.

Rosie tittar långsamt upp på de nya besökarna. Det tar några sekunder innan hon inser vilka de är. Då spricker hennes ansikte upp i ett leende och hon säger:

”Åh käre gud! Tänk att det skulle kännas så här bra att se er igen.”

Mats ler tillbaka, men ser bekymrat på de skador kvinnorna fått.

”Kan du väcka Yashma?” frågar Sami. ”Det är bäst om vi skyndar oss, om vi skall lyckas smita härifrån. Det kan komma hit någon när som helst och då är vi körda.”

Yashma väcks av Rosie och blinkar med ögonen. När hon ser vilka som kommit dit börjar tårar falla från hennes trötta ögon. Hon känner att hoppet har kommit tillbaka, men är osäker på om hon har kraft nog kvar i sin kropp för att kunna fly. När Yashma och Rosie ställer sig upp blir det tydligt att handklovarna kan bli ett problem. De har varken tillgång till nyckel eller några lämpliga verktyg för att få upp handklovarna. Så innan de fixat detta behöver kvinnorna ta sig fram bredvid varandra. Om de blir tvungna att springa, skulle handklovarna bromsa upp deras flykt rejält. Yashma går sakta framåt med tom apatisk blick. Den blommiga slöjan

har hon lämnat kvar på soffan, halv inklämd mellan dynorna. Rosie är också trött och går framåt med stapplande steg. Hon går lite snett och ser ut att ha ont i höften. Men hennes ögon är nu vakna och dessutom fyllda med kokande ilska. Hon skulle gärna vilja ge igen på den där äcklige mannen som torterat dem under natten. Sami plockar ner torra kläder från klädstreet, visar upp dem för de andra och säger:

”Vad sägs? Vore det inte lättare att fly härifrån om vi hade på oss de här. På långt håll skulle vi kunna se ut som dem.”

”Jo, väldigt bra” säger Rosie. ”De är ju åtminstone rena. Men hur hade du tänkt att Yashma och jag skall få på oss de där jackorna när vi är sammankopplade med de här handklovarna?”

Några minuter senare är gruppen ute i korridoren igen. Mats är nu klädd i svart och har på sig en huvudbonad som även döljer det mesta av hans bleka ansikte. Yashma hade fått hjälpa honom att vira runt turbanen på rätt sätt. Sami hade istället valt sandfärgade militärkläder och en keps med kamouflagemönster. Hans keps har en blödande döskalle på framsidan. Sami tycker kepsen är riktigt cool. Yashma och Rosie blir, på grund av handklovarna, tvungna att behålla sina ordinarie tröjor och jackor. Yashma sätter dock upp sitt långa mörka hår i en stram knut, för att inte bli allt för iögonfallande. Den lilla pojken hittade inte några kläder i lämplig storlek och behåller därför det han redan har på sig.

Deras plan är, att om någon bandit får syn på dem, skall det kunna se ut som att Sami och Mats också är banditer och de andra tre deras fångar.

På nytt följer de den svanslösa katten genom korridoren, åt samma håll som tidigare. Den här gången går katten endast sju meter innan den stannar framför en svart dörr som står på glänt. Där stannar den upp och nosar på dörrkarmen ett

par sekunder, innan den slinker in i rummet. Rosie är den första som följer efter, med Yashma på släp. Hon famlar en stund med handen i mörkret, men hittar sedan lysknappen. En 60W glödlampa lyser upp ett ganska litet förrådsrum. Vid den högra väggen står ett tiotal trälådor. De flesta av dem verkar vara tomma. Mitt i rummet finns ett par stolar, den ena liggande, men inga människor syns till här inne. Vid den stående stolen står en stor hink, halvfylld med vatten. Golvet runt omkring stolarna är blött och man kan se fotspår i olika storlekar på golvet runtomkring, de små spåren är från någon som gått barfota och de större är från kängor.

”Några har även torterats här inne, det är tydligt” säger Rosie. ”Kanske Caroline och hennes söta dotter, men var är de i så fall nu?”

”Troligen har de flyttats någon annanstans, men ... Vi får väl helt enkelt leta upp dem” säger Sami. ”Och vi får inte glömma Nikolaj. Han saknas ju också.”

”Självklart Sami! Vi lämnar inte kvar någon i den här skithålan, oavsett vad”, säger Rosie och sätter händerna på höfterna. Hon ser bestämd och butter ut.

Den lille pojken går fram till lådorna, ställer ifrån sig sin krycka och öppnar locket på en av dem. Han tittar ner i den och rotar bland halmen. Efter en liten stund tar han fram en plastpåse innehållande en brun kaka i samma storlek som ett Bregottpaket. Han luktar på det och ser frågande ut. Yashma går fram till honom och luktar också på innehållet. Hon känner en mustig något oangenäm lukt och rynkar på näsan.

”Det är hasch! Känner tyvärr igen lukten från min dotters rum. Det var ett halvår sedan som jag kom på henne. Usch, det var en jobbig tid för hela familjen.”

”Så de här ruttna banditerna håller även på med lite narkotikasmuggling!” säger Rosie och suckar. ”Kom så går vi härifrån.”

Rosie tittar sig om i rummet och sedan på människorna runt omkring sig. Hon höjer ögonbrynen av förvåning, då hon märker att någon saknas.

”Mats! Var har Mats tagit vägen?”

En våning längre upp smyger Caroline och hennes dotter Amanda försiktigt genom en stor förrådslokal med ytterväggar av plåt. De letar efter en väg ut. Här inne finns mestadels byggmaterial, såsom cementsäckar, brädor och armeringsjärn. Caroline har beväpnat sig med ett nästan meterlångt armeringsjärn i sin högra hand och i sin vänstra håller hon ett stadigt tag om sin dotters hand. Järnet känns ganska tungt och hon är osäker på hur effektivt det skulle vara mot en av banditerna. Men det ger henne i alla fall någon slags trygghet. Amanda har inte sagt ett ord efter att de lyckats fly från deras tortyrtrum. Den lille tjocke torteraren Nusrat hade av någon slags barmhärtighet endast gett sig på Caroline, men det Amanda fått se hade satt henne i något slags chockartat tillstånd. Känslan av hjälplöshet när hon såg sin mor få elchocker upprepade gånger hade satt sina spår. Caroline är fortfarande förbryllad över hur Amanda, trots allt runtomkring, kunnat lära sig koden som den tjocke mannen endast en gång slog in i kodlåset. När Nusrat lämnat dem hade hennes dotter gått fram till kodlåset och slagit in rätt kod på första försöket. Amanda har inte kunnat förklara hur hon lyckats med detta.

Caroline har nu lokaliserat totalt fem utgångar förutom den de själva kom in genom. Hon har hittills känt på de två närmaste dörrarna, båda låsta. Tre av lokalens väggar har smutsiga gallerförsedda fönster. Det är mörkt ute, men ett

starkt ljus från en gatlampan eller strålkastare skiner in genom ett av fönstren. Caroline har inte vågat tända någon lampa, men ljuset utifrån är tillräckligt starkt för att de skall kunna orientera sig fram genom lokalen utan att stöta ihop med något. De passerar ett flertal kartonger med torkade dadlar och den söta men angenäma lukten får det att vattnas i munnen på Caroline. De hade inte fått något att äta sedan bussresan, då de åt kex och annan proviant de hittat i ruinstaden.

När de passerar ett gammalt kylskåp, som står placerad på en trave med nerplockade trädörrar, får Amanda syn på något. Hon tvärstannar och får även sin mamma att sakta in sina steg. Amanda pekar på något som ligger på marken fyra meter längre fram. Där ligger en kropp. Det är en utslagen man i svarta kläder. Han rör sig inte. Caroline smyger försiktigt framåt, redo att slå till med armeringsjärnet. När de kommer närmare ser Caroline att det är en ung man. Hon gissar att han endast är runtomkring sjutton år gammal. Mannen har ett glest fjuntigt skägg och finner på kinderna. Det är lyckligtvis inte Sami. Caroline undersöker kroppen noggrannare. Den unge mannens hals är uppsliten in till nackkotorna och det är blod överallt. En stor blodpöl har bildats under kroppen och en rännil av blod rinner sakta ner i en golvbrunn två meter bort. *Vem eller vad kan ha gjort det här? En varg, lejon eller något annat?* Caroline bryr sig inte om att gömma undan Amanda från synen. *Hon har redan sett alldeles för mycket, så lite till gör väl ingen skillnad.*

Caroline får sedan syn på en automatkarbin, som ligger på golvet ett par meter från kroppen. Hon vet inte så mycket om vapen och har ingen aning om vilken typ av automatkarbin hon hittat. Det lilla hon vet om vapen har hon snappat upp från alla NCIS-avsnitt (en amerikansk TV-serie om Naval Criminal Investigative Service) hon sett. NCIS, med Leroy

Jethro Gibbs som chef, är hennes favoritserie. Hon önskar att hon hade någon av Gibbs kaliber med sig nu. Det skulle ha känts mycket tryggare.

Caroline lämnar ifrån sig armeringsjärnet, plockar upp automatvapnet och hittar snart säkringen, som redan är i avslaget läge. Vapnet är redo att avfyras, så det räcker att klämma åt avtryckaren för att vapnet skall börja spruta ut kulor. Caroline kränger försiktigt vapnets axelrem över huvudet så att hon får händerna fria. Sedan fattar hon åter Amandas hand och går vidare mot en av de stängda dörrarna hon ännu inte provat. När de kommer fram till dörren hörs ett lågt skrapande ljud. Caroline och Amanda stelnar till och lyssnar, för att försöka lokalisera var ljudet kom ifrån. Det blir tyst. Caroline håller andan och hör endast sin dotters snabba andetag. Hon vrider på huvudet och försöker lokalisera var det konstiga ljudet kan ha kommit ifrån. *Är det någon annan här?* tänker hon och hennes hjärtslag börjar rusa. Hon andas ut och försöker att lugna ner sig. Trots ljuset, som skiner in genom fönstret, ligger den största delen av lokalen fortfarande i ett kusligt mörker och det finns många skrymslen där någon skulle kunna gömma sig. Caroline tittar extra noga på ett antal plankor som står lutade mot en vägg. Hon ser något skuggliknande där bakom, men det skulle kunna vara vad som helst. Liknar egentligen inte konturerna av en människa. Inte ett djur heller. Sedan vänder hon blicken mot ett par pallar med cementsäckar. Carolines hjärta rusar. *Var det något som rörde sig där bakom? Nej, jag inbillar mig nog bara. Ljudet kan ju ha kommit från en rätta. Men liket! ... Tänk om den eller det som mördade mannen nu är ute efter oss. Är det de där hemska vargarna som kommit tillbaka?* Hon ser något sticka ut bakom en balk, men inser snart att det är styret på en gammal cykel. Caroline upptäcker att hon hållit andan i minst tjugo

sekunder och släpper långsamt ut luften ur lungorna. Hon försöker åter samla sig. Luften i förrådet är helt stilla. Det är varmt och det finns stora svettfläckar på både framsidan och baksidan av Carolines grå tröja. Hon känner på dörrhandtaget framför sig. Även denna dörr är låst. *Skit också!* Caroline tar ett fast tag om automatkarbinen och sätter pekfingret mot avtryckaren.

Amanda känner att hon inte kan röra sig. Hon möter sin mors bestämda blick och finner styrka i den. Därefter följer hon efter sin mamma på väg mot nästa dörr ett tiotal meter bort. Det finns nu endast kvar två dörrar de inte provat. De kliver bort från ljuset och träder in i ett parti av skugga. Caroline lyssnar noga efter ytterligare ljud, men hör inget annat än sin dotters lätta andetag och deras egna försiktiga fotsteg. De passerar en hög med tegelstenar och Caroline ser skoavtryck i stendammet på golvet. Hon försöker se vart spåren leder, men de försvinner bara in i skuggan några meter längre bort. Plötsligt hörs ett ljud alldeles bakom dem. Caroline svänger runt, redo att skjuta. Där står en man och tittar på dem med mörka rovdjurslika ögon. Han har en hukande ställning och verkar vara redo att rusa fram emot dem. Caroline siktar vapnet mot hans bröstorg och tänker precis klämma in avtryckaren, när mannen sträcker på ryggen så att hans ansikte hamnar i ljusskenet från fönstret. Hon ser hans ögon. De är inte längre mörka. Hon släpper på trycket mot avtryckaren.

”Nikolaj? Vad gör du här?”

Den unge mannen ser mest konfunderad ut och verkar först inte veta vad han skall svara. Han kliar sig nervöst på kinden, som är nedsmutsad av torkat blod.

”Eh, jo jag är Nikolaj.” Han gnuggar sig i pannan, som om han kliar sig på ett irriterande myggbett, och fortsätter: ”Tänk att jag skulle hitta er här? Lustigt ... Jag försökte hitta

en väg ut härifrån när jag hörde era steg, så då gömde jag mig här inne.”

Nusrat öppnar kylskåpet och tar fram en burk Coca Cola Zero. Strax därefter plingar mikrovågsugnen. Hans middag är färdig. Nusrat tar ut färdigrätten, en currygryta med lamm och grönsaker med couscous till, från mikron och river bort den skyddande plasten. Han tar med sig en smutsig gaffel, som ligger på en träbänk, och sätter sig tillrätta i en gammal svart skinnfåtölj, framför en 47 tums LG TV. Ikväll visas en indisk långfilm med en stilig hjälte, en vacker kvinna i nöd och en massa musik. Perfekt för att få tiden att gå. Rummet han befinner sig i är sparsamt möblerat, men där finns en säng och en liten köksavdelning med ett kylskåp, en diskbänk, en ho med rinnande vatten och ett litet diskställ. Ett par smutsiga tallrikar och ett dricksglas står på diskbänken. Nusrat öppnar Colaburken och tar sig en sipp. Den är kall och ger en god svalka efter nattens aktiviteter.

Plötsligt svängs ett läderskärp över hans huvud. Skärpet hamnar runt hans hals. Det dras åt och hans huvud tvingas bakåt. Nusrat agerar reflexmässigt genom att dra upp sina armar mot skärpet. Då genomborras hans högra biceps av en skruvmejsel. Det blodiga verktyget dras ut igen och lämnar efter sig ett hål som går rakt igenom muskeln. Skruvmejseln svingas därefter med stor kraft rakt in i Nusrats vänstra biceps. Kraften i hans armar försvinner som med ett trollslag. Allt han känner är chockartad smärta och förvirring. Hans händer försöker åter greppa tag i skärpet om halsen, men rörelserna är tafatta och darriga. Mats drar åt skärpet i ytterligare några sekunder, tills han känner att mannens motstånd börjar sina. Men han vill inte att Nusrat skall bli medvetslös, tvärtom ... För Mats är det viktigt att den fete lille mannen får känna smärta. Mycket smärta! Mats lättar på

skärpet en aning och byter ut skruvmejseln mot en sylvass skalpell. Han tittar på det tunna bladet och blir som hypnotiserad. Mats tankar far iväg lågt bort. Sedan stagar han upp Nusrats huvud med sin vänstra hand. Han siktar mot mannens vänstra öga och hugger till. Men Nusrat anar något och får med stor viljeanstängning upp sin högra hand, som träffar skalpellens i sista stund. Bladet knuffas lite åt sidan och tränger istället rakt in i hans vänstra ögonbryn. Nusrat skriker till av smärta och hans vilda huvudrörelser får det blodiga skalpellbladet att gå av med en snäpp. Mannen rycker till framåt och Mats tappar taget om skärpet. Nusrat lyckas rulla åt sidan och faller ner på golvet. Han tar spjärn mot fätöljen och börjar resa sig upp, samtidigt som han skriker ut flera barnförbjudna svordomar på arabiska. Men då sparkar hans hämndlystne plågoande undan fötterna för honom. Nusrat försöker att kravla bort, men kommer endast en halvmeter innan hans huvud träffas av tre hårda sparkar. Nusrat känner att världen snurrar runt och han slutar att skrika. Hans tankar blir luddiga, men ändå närvarande. En stark dödsångest får hans kropp att skaka som av frossa. Nusrat försöker fortsätta skrika, men det kommer endast ut ett ömkligt jämmer från hans mun.

Mats andas tungt när han går fram till mannens verktygs-låda. Han tar upp en hammare och en hovtång. Sedan går han fram till Nusrat och tittar ner på mannen som torterat honom och hans reskamrater.

”Hm, vad skall jag börja med?” frågar han med glättig röst. ”Troligen bäst att slå in dina knäskålar först, så att du inte hittar på några dumheter. Sedan kan vi börja med att knipsa av lite fingrar och tår. Och medan jag ändå håller; är det något annat fult du vill bli av med när jag ändå är här?”

Nusrat stönar endast svagt till svar.

”Va? Inga förslag? Nä, då bestämmer jag väl själv då!”

I en annan del av byggnaden leder den svanslösa katten gruppen, som inkluderar Yashma, Sami, Rosie och Ebba, vidare upp för en trappa till ytterligare en korridor. Katten stannar och ser sig omkring. Dess öron riktas först framåt och sedan åt sidan. Den har hört något. Katten fortsätter några steg framåt genom den öde korridoren, väljer en öppen ståldörr till höger och går in. Människorna och hunden Ebba följer efter.

Rosie, som går in sist, hör steg närma sig från korridoren framför dem. Hon stänger försiktigt dörren, stannar kvar och ser sig omkring, samtidigt som hon håller ena örat nära dörren för att lyssna. Rummet de kommit in i är en övergiven sovsal med sex enkla singelbäddar. En av sängarna saknar dock madrass och endast tre av sängarna har någon kudde. Vid bortre väggen finns sex öppna plåtskåp, alla tomma. På den högra väggen sitter en gammal affisch föreställande en gammal man med långt grått skägg och en turbanliknande huvudbonad. Rosie antar att mannen på bilden är någon lokal religiös ledare, men hon känner inte igen ansiktet från någon nyhetssändning. Den lilla salen har inga fönster, så dörren till korridoren är deras enda väg ut.

Fotstegen i korridoren hörs allt tydligare, tills de är alldeles utanför dörren. Rosie håller sig alldeles stilla och tecknar åt de andra att vara helt tysta. Lyckligtvis fortsätter personen, som går där utanför, vidare i korridoren. En dörr till ett rum lite längre bort i korridoren öppnas och stängs med en smäll, sedan är det åter tyst där utanför. Rosie väntar en liten stund till, men öppnar sedan dörren och går ut. Katten passerar tätt intill hennes ben, svänger höger och fortsätter framåt i korridoren. Yashma, som nu går sist i klungan, stänger försiktigt dörren till sovsalen och fortsätter efter de andra. Snart svänger korridoren till vänster och de kommer in i en liten entréhall. Där finns en dörr rakt framför dem. Rosie ser

att dörren har ett låsvred. *Det måste vara ytterdörren*, tänker hon. Rosie snurrar runt låsvredet, öppnar dörren på glänt och kikar ut.

Hon ser en gårdsplan omgiven av flera stenhus och en stor förrådsliknande byggnad av rostig plåt, men inga människor. Det är fortfarande mörkt ute, men himlen i öster lyser upp i bleka orangefärgade nyanser. En hund skäller längre bort, men det hörs inga ljud från några andra människor. Ett fyrtiotal meter till vänster skymtar hon bakdelen på deras röda buss. Rosies hjärta rusar. *Äntligen börjar det arta sig! Nu skall vi lämna den här skithålan.* Hon andas ut, samlar sig och tecknar åt de andra att följa efter henne. Rosie går ut med försiktiga steg, följd av Yashma, Sami, hunden, katten och den lille pojken med kryckan. En bit bort till höger skymtar hon ett vattentorn med en stor reservoar längst upp. Rosie kisar med ögonen och får syn på en beväpnad vakt där uppe. Glöden från en cigarett avslöjar att vakten tar sig ett bloss. Rosie hukar sig ner och pekar varnande åt höger. Yashma nickar och tittar irriterat på handklovarna som kopplar ihop dem båda. Rosie tar riktning mot bussen och gruppen fortsätter framåt, hukandes intill den ljusgrå stenväggen. Vakten uppe i tornet verkar inte ha fått syn på dem än. De passerar ett envåningshus och kommer fram till ytterligare en gårdsplan där deras buss befinner sig. Nu är vattentornet och vakten utom synhåll. En bit bort står även den vita skåpbilen och en sportig nypolerad silvergrå BMW i8. Fordonen lysas upp av stark gatlampa. Rosie tänker på hur bra det skulle kännas att rispa lacken på den fina bilen, som säkerligen ägdes av banditernas ledare Kaazim. Men det har de inte tid med nu. När de gått runt den bakre delen av bussen öppnas en dörr i ett stort plåtförråd på andra sidan gårdsplanen. Rosie och Yashma stelnar till, men andas ut när de ser Caroline kliva ut från byggnaden, bärandes på en

automatkarbin AK-47:a. Den beväpnade kvinnan ser tillbaka mot gruppen, ler och gör tummen upp till Rosie. Efter Caroline kommer Amanda och Nikolaj. Den sistnämnda ser mycket trött och sliten ut. Caroline går fram mot Rosie och Yashma med raska steg. Strax efter att Nikolaj försiktigt stängt dörren efter sig öppnas en annan dörr i stenbyggnaden intill BMWn. Caroline vänder sig snabbt om med AK-47:an i axelhöjd och tar sikte på en svartklädd skepnad som kliver ut på gårdsplanen. Rosie sträcker sig framåt och lägger snabbt handen på vapnet. Caroline hejdar sig. Hon var mycket nära att avfyra sitt vapen. Den svartklädde vänder sig om mot dem och ansiktet lysas upp av gatlampans starka sken. Det är ingen annan än Mats. Sami tycker att den äldre mannen ser oförskämt pigg ut, särskilt jämfört med hur han såg ut när de lämnade cellen ungefär en kvart tidigare. Mats ger honom ett svårtolkat leende, som får honom att känna sig olustig till mods. *Var har du hållit hus, din filur?*

Kapitel 17 – Flykten

När Caroline startar buss 815C och varvar motorn ett par gånger, vaknar det slumrande banditnästet till liv. Den rökande mannen uppe på vattentornet börjar att skrika ut varningsrop på arabiska och trycker dessutom in en röd knapp som startar ett högljutt varningslarm. Strax därefter riktar han en stark strålkastare mot bussen. Det upplysta fordonet backar med hög fart och kör av misstag in med bakdelen i en närliggande husvägg. Stenflisor sprätts bort från fasaden, men väggen förblir annars intakt och det enda som går sönder på bussen är de bakre vänstra lamporna. Sedan sätter buss 815C full fart framåt. Caroline sätter på helljuset och siktar in sig på en relativ smal passage mellan två hus, vilket är samma väg som banditerna använde när de körde dit bussen. Fordonet skrapar i lite mot den vänstra väggen, men klarar sig med några repor i den röda lacken. Ett par gula fönsterluckor på fasaden slits dock loss från sina fästen. Krossat trä och gångjärn hamnar på backen. Caroline tittar i backspeglarna och ser ett par män springa ut på gårdsplanen bakom dem. Den ena endast iklädd en vit T-shirt och röda kalsonger, men med en pistol i handen. Mannen avfyrar ett par skott mot bussen och en av kulorna far in i övre delen av bakrutan, men träffar ingen av passagerarna. Caroline kämpar för att styra bussen i mittfåran genom den trånga passagen. Hon koncentrerar sig till max och ber till ett antal gudar att hennes dotter och de andra passagerarna inte skall träffas av någon av skurkarnas kulor. Längre fram ser hon ytterligare två personer som kommit ut från ett tvåvåningshus beläget vid en korsning.

Hon känner igen dem. Det är den mörkklädda kvinnan och Kaazim, den smale mustaschprydda mannen. Kaazim bär nu även en svart kavaj över sin vita skjorta. Kvinnan bär med sig en AK-5:a, som hon laddar om med ett nytt magasin. Caroline känner inte till den bästa vägen ut från denna ansamling hus, som även skulle kunna vara en by eller en mindre stad, men hon hoppas att vägen rakt fram leder dem rätt. Hon får chansa! Det viktigaste för dem just nu är att snabbt som attans få ett så stort avstånd som möjligt mellan dem och banditerna. Det vore mycket farligt att bromsa in bussen och låta den där kvinnan få sikta in sig. Därför trycker Caroline ner gaspedalen ytterligare och fortsätter rakt framåt. För att inte bli överkörda springer Kaazim och kvinnan åt sidan när bussen kommer farande. De kommer undan med ett par meter. När bussen passerat springer kvinnan ut på vägen igen och tar sikte med sin automatkarbin. En skotts salva slår in i den bakre rutan, som krossas till småbitar. Snabbt därefter viner ytterligare kulor in i bussen. Passagerarna i bussen tar skydd så gott det går. Mats och Sami kastar sig ner på golvet. Rosie och Yashma, som fortfarande sitter ihop med handbojorna, duckar och trycker ihop sig för att göra sig så små som möjligt. Kulor far in i stolsryggar, krossar och klipper sönder en av de gula stöd Stolparna. Yashma rycker till när en kula slår in bakifrån i hennes högra skulderblad. Hon stönar till och biter ihop tänderna. Yashma försöker att huka sig ännu längre ner, men det är svårt med handklovarna. Rosie, som sitter på sitsen bredvid, förstår vad som hänt och trycker hennes hand.

Bussen fortsätter framåt och avståndet till den kvinnliga skytten blir hela tiden längre. Ytterligare ett tiotal kulor far in i bussen. Två kulor träffar Mats ryggsäck och krossar hans bärbara dator. Alla sparade foton på hans dotter och exfru är

borta för evigt. Han hade aldrig tagit några säkerhetskopior. Sedan svänger vägen lite till vänster och bussen kommer äntligen bort från skottlinjen. Byggnaderna tar plötsligt slut och framför dem visas det upp ett torrt öde landskap som lutar svagt uppåt. Caroline fortsätter att ha gasen i botten för att få ett så stort försprång som möjligt till eventuella förföljare. De kör förbi några småträd och en gigantisk kaktus, men annars präglas landskapet mest av sand, sten, enstaka småbuskar och torra grästuvor. Sami och Amanda sätter sig till rätta i sina stolar igen och Rosie börjar titta till Yashmas skottskada. Men då det är mörkt i bussen, är det inte mycket hon kan göra. Bussen åker rakt åt väster och har det svaga orangefärgade gryningslyset i horisonten bakom sig.

”Caroline! Kan du tända lamporna här inne? Yashma har blivit träffad.” ropar Rosie.

”Det fixar jag.” svarar Caroline.

Lamporna i taket tänds och Rosie kan nu börja undersöka Yashma noggrannare. Hon drar upp Yashmas tröja och ser att kulan träffat henne i undersidan av skulderbladet, men att det inte finns något utgångshål på framsidan. Kulan sitter alltså kvar därinne. Det är inte mycket Rosie kan göra åt kulan i en buss som far framåt med nittio kilometer i timmen på en ojämnr grusväg. Det enda hon kan göra just nu är att försöka minska blödningen. Hon ber Yashma att luta sig framåt mot ryggstödet framför och ber Sami ge henne en av de grå jackorna de lämnat kvar i bussen. När hon fått jackan trycker hon försiktigt men bestämt dess ena ärm mot Rosies högra skulderblad. Yashma andas häftigt, men protesterar inte. Rosie försöker att hålla ett jämnt tryck mot såret, men det är svårt när bussen skumpar fram på vägen likt en gnu i vild flykt.

Några minuter senare släcks lyset i bussen. Caroline har sett lyktorna från en bil i backspegel och hon utropar:

”Måste tyvärr släcka en stund mina vänner. En bil närmar sig bakifrån och det är bra om vi inte syns allt för väl.”

Hon vågar dock inte släcka bussens främre strålkastare, då grusvägen är ganska smal och det finns en hel del stora stenbumlingar på bägge sidorna om vägen. Dessa vill hon inte köra över, då det skulle kunna stoppa deras framfart totalt. Caroline kisar med ögonen och ser att vägen delar sig längre fram. Det finns skyltar som beskriver vart de olika vägvalen leder, men bara på arabiska. Caroline är duktig på språk och har lärt sig att både prata och skriva på japanska, men de här krumelurerna är helt främmande för henne. Hon väljer den väg som svänger minst och vrider ratten lite till vänster. I horisonten skymtar hon nu höga berg, men hon vet inte om det är bra eller dåligt. Caroline tror inte att det finns någon stor möjlighet för en SL-buss att kunna köra ifrån banditernas mindre och snabbare bilar, men hon vägrar ge upp. Allt kan hända!

Amanda, som också sett strålkastarna på den efterföljande bilen, får en idé. Hon går framåt i bussen och ställer sig vid sin mammas sida.

”Mamma! Kan jag få det där geväret du hittade?”

”Du menar automatkaminen?”

Amanda nickar.

”Vad skall du med den till?”

”Ge den till någon som kan skjuta tillbaka mot bilen som förföljer oss, förstår du väl. Jag kan ju inte hantera en sådan där.”

Caroline suckar. Hon lyfter upp AK-47:an som står lutad bredvid hennes säte, sätter på säkringen och lämnar över automatvapnet till sin dotter. Amanda tar emot vapnet. Det är tyngre än hon trodde. Sedan går hon i hukande ställning

bakåt i bussen med AK-47:an i famnen. Hon ser strålkastarna från bilen bakom dem. Den är närmare nu. Längre bort skimtar hon även strålkastare från ytterligare två bilar. *Aj då. Hur skall vi kunna komma undan det här?* Hon går fram till Mats, som fortfarande ligger och tar skydd på mittgångens golv, och petar honom på axeln. Han tittar tillbaka på henne, ser vapnet, höjer på ögonbrynen och nickar. Mats reser sig upp och tar emot AK-47:an. Han tar bort magasinet och undersöker det. Magasinet är fulladdat! Han ler, sätter tillbaka magasinet och knäpper bort säkringen.

”Amanda! Kan du stanna kvar här i den främre delen av bussen, så går jag bakåt och ger våra gäster ett varmt välkomnande?”

Amanda nickar. Mats rufsar om hennes svarta krulliga hår och tar sig längre bak i bussen där han kan få en bättre position. Efter honom kommer Ebba tassande. Den lilla hunden vill se vad hennes husse skall åstadkomma med den där konstiga pinnen. Kanske kasta lite apport?

Strax därefter kommer de första skotts salvorna från den förföljande bilen. Det är samma silvergrå BMW i8 som stod parkerad nära bussen. Den smale mustaschpyrddede mannen Kaazim sitter bakom ratten, medan den svartklädda kvinnan lutar sig ut genom ett öppet fönster och skjuter med sin AK-5:a. Hon skrattar som en galning när hon släpper lös elden. Vapnet smattrar iväg sina dödliga kulor, men då bilen skumpar upp och ner på den ojämna vägen, är det svårt för henne att sikta och de flesta av skotten missar sitt mål. Den nästa salvan träffar bussen bakdel, men kulorna går lågt och gör ingen större skada. Dock blir nummerplåten perforerad av sju skott, som gör registreringsnumret mycket svårläsligt. Plötsligt slår det in ett par kulor in BMW:ns front och en av dem far in i vindrutan mitt mellan mannen och kvinnan. Kaazim girar undan med bilen så att Mats nästa skotts salva

missar. Föraren blir först chockad, men sedan endast fly förbannad för att något gjort hål i hans dyrbara älskling. Han hade fått gå över många lik för att införskaffa fordonet. Kaazim svär på arabiska med så fula ord att kvinnan bredvid säger åt honom att hålla käften. Kvinnan sätter sig på sin stol igen, lämnar AK-5:an bredvid stolssätet och sträcker sig istället mot ett granatgevär som ligger i baksätet. Hon ser helt lugn ut, men inom henne brinner en het eld som förstärks av hennes hat mot de hedniska västerlänningarna. Alla icke-muslimer är enligt henne jävlar utsända från underjorden och om hon hade fått sin vilja fram så skulle de utrotas hela bunten, inklusive buddisterna. Kvinnan hade inte haft någon lätt barndom och flera av hennes vänner hade mördats av västlänningarna eller deras allierade. Hon sticker ut vapnet genom sidorutan och lutar sig ut.

Caroline koncentrerar sig på att hålla bussen mitt på grusvägen och letar frenetiskt i hjärnan efter idéer om hur de skall klara sig undan detta. Hennes huvud är dock ockuperat av körandet och idéerna uteblir. Hon börjar känna sig maktlös inför ödet som verkar leka med dem på alla möjliga grymma sätt.

Bussen kör förbi ett ensamt hus, där en grå åsna står fastbunden vid en stolpe. Åsnan skriar högt när bussen far förbi endast ett par meter ifrån den. Det är inte ofta det far förbi fordon i full fart så här tidigt på dygnet. Den svartklädda kvinnan i BMW:n försöker att få en bekväm ställning där hon lutar sig ut genom fönstret. Hon stänger ena ögat, siktar med granatgeväret och fyrar av vapnet.

Plötsligt fångar bussens strålkastare något som blockerar vägen ett fyrtiotal meter längre fram. En skock getter, som förs fram av en gammal tant med käpp, blockerar vägen. Caroline tänker snabbt; *Vad fan gör ni här ute så här tidigt?* Hon girar åt vänster, där marken ser mest plan ut.

Hennes plötsliga manöver räddar dem. Raketen missar med en hårsman och fortsätter förbi bussen, några meter över getterna och den gamla tanten. Tanten står dock bara kvar och tittar oförstående på kalabaliken runt omkring henne.

Bussen hoppar till när den kör över en stor sten. Tanten med getterna vaknar till efter den första chocken, viftar vilt med käppen och skriker smädeord mot bussen. En av hennes getter i utkanten av flocken får panik och springer emot bussen. Caroline hinner inte väja undan, utan klipper djuret med sin främre högra strålkastare. Geten far framåt fem meter i luften, rullar runt på marken och blir sedan överkörd av bussens högra däck. Kärringen med käppen tystnar tvärt och ser med chock vad som hänt med hennes älskade get.

Den avfytrade raketen landar slutligen några hundra meter längre fram och ger upphov till ett stort eldklot.

”Men mamma! Vad gör du?” utropar Amanda upprört, efter att ha sett vad som hänt med geten.

”Oj förlåt!” svarar Caroline. ”Men fanskapet ..., jag menar geten, var i vägen.”

Caroline svänger höger och kommer upp på vägen igen, men BMW:n är nu endast fyrtio meter bakom dem. Kaazim lyckas precis väja undan för ytterligare en självmordsbenägen get, får sladd men lyckas räta upp bilen. Han muttrar något illvilligt om dessa djur, gasar och får snart upp bilen på vägen igen. Den svartklädda kvinnan laddar granatgeväret med ytterligare en granat. Båda banditerna agerar med precision och målmedvetenhet. Bakom BMW:n närmar sig ytterligare två fordon med hög fart. Det är den vita skåpbilen, som nu är bemannad med fyra skäggiga män och en Skoda Octavia med ytterligare två svartklädda banditer, varav den ena är syster till kvinnan i BMW:n.

Buss 815C fortsätter i full fart framåt, men med ett illavarslande läte från underredet där de kört på den stora stenen. Bussen verkar nu ha ett akut behov av service, men lyckligtvis fungerar motorn fortfarande tillräckligt bra för att bussen kan hålla farten. Mats, som sitter på knä på sätet allra längst bak i bussen, tar på nytt sikte med sin AK-47:a och skjuter iväg en salva som träffar den mindre bilens vindruta. En av kulorna träffar Kaazim rätt i bröstet. Den smale mannen stönar till, men väjer inte av från sin körriktning och trycker ner gaspedalen ännu mer. Den svartklädda kvinnan ser vad som hänt med Kaazim, svär till och lutar sig på nytt ut ur fönstret med granatgeväret. Hon vet nu att den man hon älskar mer än något annat är döende. Nu är de endast trettio meter från bussen framför dem, så den här gången kan hon inte missa.

Caroline vet att de kanske bara har sekunder på sig innan deras färd troligen avslutas med en explosion. Svettdroppar rinner ner från hennes panna och hon håller krampaktigt i ratten. Hon blåser undan en svart hårlock, som hamnat framför ögonen, men den hamnar snart på samma ställe igen. Bussen kör förbi ytterligare en byggnad och sedan ser Caroline att vägen fortsätter ut på en smal träbro. På vardera sida om bron finns bara mörker. Framför dem finns en flera hundra meter djup och hundra meter bred ravin, som bara kan korsas via bron. Då vägen hittills hela tiden lutat svagt uppåt hade hon inte sett den innan de nu var alldeles inpå. Bussen är för nära brofästet för att hinna bromsa in och ta en annan väg. Caroline lyckas få upp hela bussen på bron när hon ser att vägen tar ett plötsligt slut ett tjugotal meter framför henne. Granaten som missat dem tidigare hade träffat bron och nu saknades trettio meter mitt i. Bussen kan omöjligen hoppa över detta gap.

”Skit också!” skriker Caroline, när bussen far ut i mörkret och börjar falla neråt.

Ytterligare en granat avfyras från BMW:n och far rakt mot bussens bakdel, men när bussen plötsligt faller neråt, snuddar den endast vid dess tak och detonerar. En del av bussens tak slits upp av explosionen, men sprängkraften in i bussen blir ganska liten. Mats och Ebba, som befinner sig längst bak i bussen, drabbas dock av en mindre chockvåg som slår dem medvetslösa. Den svartklädda kvinnan i BMW:n ser att Kaazim inte kommer ha en chans att stanna bilen i tid innan de också far ner i det svarta mörkret. Hon skriker ut ord på arabiska, men mer av ilska än av rädsla.

Rosie känner hur hon faller. Utanför fönstren finns endast ett djupt mörker. Hon får en hisnande känsla i magen och har svårt att andas. Bredvid henne sitter Yashma med slutna ögon. Hon har händerna på sina knän och huvudet lätt framåtböjt. Rosie ser ett djupt lugn i kvinnans ansikte trots kaoset runt omkring dem. Bussen faller allt fortare och Rosie börjar känna sig tyngdlös. Hon väntar på smällen och det definitiva slutet, men hon bestämmer sig för att möta döden utan rädsla.

Kapitel 18 – Petterboda

Rosie blundar och väntar på den stora smällen. Snart skulle hennes liv vara över. En kort tanke går till hennes forskningsarbete, som nu inte skulle kunna slutföras. Hon som hade tänkt att hjälpa så många sjuka människor som drabbats av Parkinsons sjukdom.

Bussen fortsätter att accelerera neråt, men det dröjer inte länge förrän alla passagerare och djur hamnat i fullständig tyngdlöshet. Rosie känner hur magen knyter ihop sig av spänning. *Men hur långt ner måste vi egentligen falla innan vi når botten?* Hon öppnar ögonen och tittar sig omkring. Mörker! Det enda lilla ljus som finns kommer från bussens främre strålkastare. Men ljuset från dem försvinner in i mörkret utan att reflekteras tillbaka. Hon ser dessutom absolut inget annat än mörker genom sidofönstren. Rosie känner Yashmas varma hand trycka hennes, som för att lugna henne, men kan inte se mer än en diffus kontur av kvinnan, trots att hon sitter alldeles intill.

Caroline tittar framåt mot det eviga mörkret. Den första skräcken och paniken har nu ersatts av en egendomlig känsla som av förväntan. Hon stänger av motorn och det enda som hörs är den vinande luften utanför.

Bussen fortsätter att falla neråt framåtlutad i cirka trettio grader. Katten, som inte tycker om den underliga tyngdlösheten, jamar högt och missnöjt i närheten av Rosie, men ingen av de vakna mänskliga passagerarna ger ifrån sig några ljud. Allt känns onaturligt lugnt och stilla. Plötsligt

känner Rosie Yashmas hand greppa ett hårdare tag i hennes. *Är det nu det är slut?* tänker Rosie. Bilder på hennes kära dotter flimrar förbi i hennes inre och hon känner en stark saknad, men ingen riktig ångest. Sekunder går. Men, så ändras något. Istället för en krasch och säker död, känner hon hur tyngdlösheten sakta avtar. De passagerare som sitter ner, trycks långsamt tillbaka mot sina stolssäten. Mats och Ebbas avsvimmade kroppar trycks tillbaka mot golvet där de ligger. *Vi saktar ner!* tänker Rosie. *Hur kan vi göra det?*

Rosie, som på grund av tyngdlösheten blivit tvungen att släppa trycket mot Yashmas skottskada, hör att den skadade kvinnan bredvid henne mumlar något på arabiska. Det låter som någon slags bön. Det vinande ljudet utanför fönstren avtar för att sedan försvinna helt. Små glimtar av ljus dyker upp utanför bussen, försvinner och dyker upp igen på andra ställen. Allt blir stilla och världen utanför får sakta allt tydligare konturer. Hon ser gatlampor som kämpar för att lysa upp det tunga mörkret utanför. Till höger om bussen, finns träd och en cykelbana. Bussens hjul står åter stadigt på solid asfalt.

”Vi är tillbaka i Tyresö!” utropar Sami entusiastiskt. ”Titta! Där bakom oss finns Sidvallsvägens busshållplats. Fan va konstigt!”

Rosie lägger åter ett tryck på Yashmas skottskada. Den skottskadade kvinnan kvider kort av smärtan, men blir åter tyst. Rosie tittar ut genom fönstren på bussens vänstra sida. Hon känner också igen sig, trots mörkret. Här har hon åkt förbi många gånger. Buss 815C är otroligt nog åter på rätt väg. På andra sidan mittgången sitter Sami och Amanda. Båda tittar utåt. Bakom dem sitter Nikolaj och ännu längre bak, den lille pojken med kryckan. Nikolaj tittar på sina händer och ser förvirrad ut. Han gömmer sina händer mellan

benen och tittar bort efter att snabbt ha mött Rosies granskande blick. Läkaren är glad att den unge mannen tillfrisknat, men hon tycker att han betar sig underligt och skulle gärna vilja undersöka honom närmare när det blir tid till det. Rosie vänder sig ytterligare bakåt i bussen och ser att en del av taket blivit uppfläkt av granatexplosionen. *Vi borde ha varit döda! Borde vi inte det?* Hon ser Mats som ligger utslagen på golvet, med automatkarbinen liggandes i knät. Bredvid honom, under ett sätespar ligger den söta hunden. Rosie hoppas innerligt att de båda klarat sig. Hon tycker sig se att Mats bröstkorg rör sig sakta upp och ner. *Troligen bara medvetlös*, tänker hon.

Bussen startar igen med ett lätt skorrande ljud. Det finns även ett gnisslande missljud från bussens undersida som låter lite oroväckande. Caroline lägger in en växel och låter bussen åka framåt i maklig fart. Ljudet under tilltar, men inget på instrumentbrädan framför henne indikerar något allvarlig fel. Hon andas ut och rycker på axlarna. Caroline struntar i ljudet och koncentrerar sig på vägen framför. Det finns inga andra bilar ute på vägen. Hon undrar vilken tid på dygnet det är. *Troligen mitt på natten*. Snart ser hon bussgaraget på höger sida och längre fram ligger Petterboda busshållplats. Efter busshållplatsen finns en rondell. Den vänstra vägen leder till Öringe; ett stort bostadsområde, mestadels med villor. Den högra vägen leder till Petterboda industriområde med dess barackliknande industribyggnader. Inne i området finns ett XXL-byggvaruhus och en återvinningscentral, som Caroline brukar besöka någon gång i månaden. Bakom busshållplatsen finns även Katach, ett litet lekland för de små och till vänster om vägen står ett gult hus som används som veterinärsklinik. Hon hade varit där flera gånger när deras nu avlidna katt blev sjuk. Men bussrutten

gick normalt rakt fram genom rondellen, med Tyresö Kyrka som sluthållplats några kilometer bort.

Allt runt omkring dem verkar normalt och inga banditer eller gråklädda ungdomar syns till. En liten gnista av hopp blinkar till i Carolins inre. *Är det över nu?*

Plötsligt vaknar den döda monitorn, som siter fast under taket långt fram i bussen, till liv igen och visar texten "Petterboda". Yashma stirrar förvånad på skylten. *Hur i allt detta kaos kan den där fungera?* Hon sträcker darrigt ut sin fria högra hand och trycker in en röd STOP-knapp som sitter på den böjda stolpen som är sammankopplad med ryggstödet framför henne. Det hörs ett plingande ljud och texten "STOP" visas på monitorn med röd bakgrund. Hon känner en djup vördnad och tacksamhet inför Gud, som hört hennes bön och hjälpt henne och de återstående i bussen genom deras tuffa strapatser. Det här är Yashmas hemhållplats och nu är det dags för henne att stiga av och gå hem till sin familj. Allt hon varit med om vill hon glömma. Hon vill tillbaka till det vanliga livet. Armrörelsen gör att det kommer ut lite extra blod från skothålet i hennes skuldra. Yashma ser i ögonvrån att någon klivit ut i mittgången. Hon vänder på huvudet och ser att det är Nikolaj. Eller är det verkligen Nikolaj? Den unge mannens ögon är nu helt svarta och när han öppnar munnen ser det ut som att hans hörntänder vuxit ut till långa rovdjurstånd. Nikolajs näsa vädrar i luften och hans blick fixeras på hennes blödande rygg. Han lyfter upp sin högra hand. Naglarna har vuxit ut till långa svarta klor. Den unge mannen har på bara några sekunder förvandlats till ett hungrigt rovdjursliknande monster. Det är blodslukten som drivit på transformationen.

Nikolaj utstöter ett djupt morrande läte och ger sig på Yashma med djurisk vildhet. Han slår till henne hårt över

högra sidan av ansiktet. Kraften i slaget kastar in henne i medvetlöshet och klorna lämnar efter sig fyra djupa rivsår tvärs över hennes tinning och kind. Därefter kastar han sig framåt och biter tag i hennes oskyddade hals. Han biter till. Plötsligt blir han attackerad av den svanslösa katten, som hoppar upp på baksidan av hans huvud. Katten fräser vilt, borrar in sina vassa klor i hans nacke och biter tag i hans öra. Rosie, som sitter alldeles intill Yashma, skriker gällt och slår till Nikolaj i pannan med sin vänstra knytnäve. Till sammans lyckas katten och Rosie få honom att släppa sitt bitt om Yashmas nacke. Hans mun är röd av Yashmas blod. Katten lyckas bita av en del av Nikolajs öra. Det modiga djuret släpper inte greppet när mannen tar ett obalanserat steg tillbaka och hamnar i mittgången. Nikolaj får tag i kattens kropp med en kloförsedd hand. Han sliter bort djuret från sin nacke och kastar henne hårt i golvet. Därefter stampar han rakt på den ömtåliga kroppen med en grov känga. Det hörs ett krasande ljud av ben som knäcks. Katten gör inget mer motstånd.

Sami, som också klivit ut i mittgången, ser med förfäran på Nikolajs förvandling. Men han tvekar inte, utan går fram ett steg och delar ut en välplacerad spark som träffar den rovdjurslike mannen rakt i magen. Nikolaj tappar luften och böjer sig framåt. Men när Sami kliver fram för att ge honom en rak höger är han beredd. Med sin högra hand fångar han upp Samis underarm mitt i slaget och trycker till så att klorna går in i den unge mannens kött. Sami kvider till. Rosie kommer till undsättning och greppar tag i Nikolajs andra arm. Caroline, som hört ljud bakifrån, ser i spegeln vad som är på väg att hända bakom henne och trampar hårt på bromsen.

Bussen stannar med ett ryck. Längst bak i bussen vaknar Mats långsamt till medvetande igen. Det ringer högt i hans

öron och han har en fruktansvärd huvudvärk. Bredvid honom ligger hunden Ebba. Det ser ut som om hon sover. Hans känsliga öron fångar in ljud från människor som slåss längre fram i bussen. Mats sätter sig upp och försöker fokusera sin suddiga blick mot den våldsamma kampen på liv och död. Han ser Nikolaj kämpa med stor aggressivitet mot både Rosie, som fortfarande sitter kvar i sin stol, och Sami. Den unge mannen kämpar för att Nikolaj inte skall kunna skada Rosie och håller krampaktigt fast i Nikolajs högra arm. Rosie har fått tag i hans vänstra arm och Nikolaj hålls just nu fast emellan dem. Nikolaj böjer sig fram och biter Sami i handen. Bettet är hårt och hans hörntänder sjunker in djupt i Samis kött. Flera ben i hans hand knäcks. Den unge mannen skriker ut av smärta, men håller ändå fast taget. Mats är fortfarande omtöcknad efter den tidigare explosionen, men han tar ändå upp automatkarbinen och siktar på Nikolaj, som tydligen förlorat vettet totalt. Det är ingen tvekan om vem som är fienden just nu. Men bilden framför hans ögon blir sämre igen och han ser endast suddiga skuggor framför sig. Mats blinkar flera gånger, men konturerna av de kämpande förblir oskarp. Dessutom börjar hans händer att skaka okontrollerat och han mår illa. *Äh skit samma!* Tänker Mats och fyrar av ett par skott.

Nikolaj puttade undan den skadade unge mannen för att först göra slut på den kämpande läkaren. Han har precis fixerat sina ögon mot hennes hals när det smäller till och en kula far in i hans bakhuvud. Den andra kulan passerar precis ovanför honom. Nikolaj tappar balansen, håller på att ramla framåt, men sträcker på sig igen. Någonting förändras inom honom. Det vilda raseriet är som bortblåst. Han ser ... han ser ... ingenting. Det blir helt svart och sedan tappar han medvetandet, faller baklänges och blir liggandes i mittgången. Nikolajs liv har tagit ett brutalt slut.

När Caroline ser att Nikolaj kropp faller till golvet startar hon bussmotorn igen. Hon kör framåt ett hundratal meter och kör in till Petterboda busshållplats. Inga människor syns till utanför bussen och Caroline öppnar av gammal vana bussens dörrar. Sedan reser hon sig upp och börjar gå bakåt i mittgången. Hon känner en stark oro för hennes dotter och har svårt att andas normalt.

Längst bak i bussen väcker Mats hunden Ebba genom att klappa henne försiktigt på ryggen. Hunden vaknar upp och gäspar stor. Hon tittar upp på Mats och ger honom ett par slick på armen. Han ler trött mot hunden och ger henne en puss på huvudet. Sedan går han med vingliga steg fram till Rosie och de andra.

Amanda kliver ner från sin stol och lyfter försiktigt upp den döda kattkroppen från golvet. Kattens ben och vitala organs har krossats av Nikolajs grova känga. Hon lägger ner kroppen på en stolsdyna och säger:

”Du var en modig katt. Jag vet inte vad du heter, men hoppas att du kommer upp i katthimlen nu, för det har du verkligen förtjänat.”

Sami grinar illa för bitsåret på sin vänstra hand och klössåren på samma arm. Troligen skulle handen aldrig bli den samma igen. Han sätter sig på stolssätet framför Amanda och pustar ut. Blod droppar långsamt ner från hans fingrar och han tittar på de blodiga skadorna med förundrad fascination. Caroline går förbi honom och tittar på de två döda människokropparna. Nikolaj ligger på ryggen i mittgången. En fjärdedel av hans panna är bortskjutet från när kulan från Mats vapen med hög hastighet trängde ut från hans skalle. Nikolajs ögon är fortfarande helt svarta och de långa svarta klorna på hans fingrar är blodiga. Caroline sparkar lite lätt på hans ena känga, för att försäkra sig om att han verkligen är död. Kroppen förblir stilla. Hon andas ut

och vänder sig mot Amanda. Hennes dotter ser rädd och liten ut. Caroline får tårar i ögonen. *Stackars barn, som får utstå detta.* Hon böjer sig fram och frågar:

”Amanda älskling, hur är det med dig?”

Amanda tittar ner på Nikolajs döda kropp, ryser till och svarar:

”Jag överlever, men nu vill jag hem. Hem till pappa och mitt rum, med de blommiga gardinerna. Jag saknar verkligen mitt rum.”

Caroline nickar förstående. Hon ser Mats närma sig med automatkarbinen. Den medelålders mannen ser inte ut att må bra. Han är blekare än vanligt i ansiktet och har fått tunga påsar under ögonen. Mats vinglar till men återfår balansen. Caroline kliver över Nikolajs kropp, går fram till Mats och stoppar honom genom att lägga en hand på hans axel.

”Bäst att du vilar ett tag Mats. Du ser ju helt slutkörd ut.”

Mats nickar i samförstånd och sätter sig på en av sittplatserna. Ebba kommer efter, hoppar upp i hans knä och ger hans haka ett par slick.

”Lika bra att du tar den här”, säger han och sträcker fram AK-47:an mot henne. ”Jag tror att jag behöver blunda en stund.”

Caroline tar emot vapnet och nickar. Sedan går hon framåt i bussen några meter och stannar vid Rosie, som fortfarande sitter fast genom handklovarna med den blodiga Yashma. Att Yashma är död är mycket tydligt. Nikolajs bett har lämnat efter sig ett djupt kraftigt blödande sår som slitit sönder någon av de större blodådrorna i hennes hals. Yashmas blick stirrar oseende rakt framåt och hennes mun är halvöppen. Rosie stänger varligt Yashmas ögon.

”Kan du hålla fram handklovarna, så skjuter jag sönder dem med en kula?” frågar Caroline.

”Jo visst! Ett ögonblick bara”, svarar Rosie.

Rosie sträcker fram sin högra hand mot ryggstödet framför dem, så att Yashmas hand dinglar under hennes. Caroline sätter AK-47:ans pipa mot kedjan mellan dem och fyrar av ett enkelt skott. Kedjan går av och Yashmas hand faller ner i hennes knä. Rosie är åter fri. Caroline tar ut magasinet och kontrollerar det. Endast två skott kvar. Hon sätter tillbaka magasinet och tänker att två skott är i alla fall bättre än inget.

Mats fumlar i sina fickor tills han hittar det han letar efter. Han tar fram en liten pillerburk, öppnar locket och kastar in en av de vita runda tablettorna i munnen. Han sväljer ner den utan någon dricka. Sedan stoppar han tillbaka burken i fickan igen. Han lutar tillbaka huvudet mot ryggstödet och sluter ögonen. Rosie, som tagit sig ut till mittgången, ger honom och en oroad blick. Hon tänker precis fråga honom något, när han ser upp mot henne och säger:

”Bry dig inte om mig. Ta hand om de andra istället.”

Rosie suckar och går istället fram till Sami för att titta till hans skador.

Den lille pojken, som suttit två platser bakom Rosie och Yashma, tar sig haltande fram till katten med hjälp av sin krycka. Den svanslösa katten ligger stilla på stolssätet och det ser nästan ut som att hon bara sover. Nästan! Han tittar på katten en stund och smeker sedan försiktigt hennes gråbruna päls. Dess gulgröna ögon är fortfarande öppna och pojken böjer sig ner och tittar rakt in i dem. Efter en stund nickar pojken och ser gladare ut. Han lyfter upp den döda djurkroppen i sin famn och börjar gå bakåt i bussen. Amanda tänker säga något, men hejdar sig. När pojken kommer till mittendörrarna kliver han ner för trappsteget, stödjer sig mot sin krycka och går ut ur bussen. Caroline ser att pojken går ut och ropar:

”Hallå där! Vart skall du ta vägen?”

Pojken rättar till greppet om katten och går vidare utan att vända på huvudet.

Amanda tittar förstummad på pojken när han lämnar bussen utan ett ord.

Kapitel 19 – Djurkliniken

En gatlampan lyser upp övergångsstället med sitt bleka ljus. Pojken stödjer sig på sin krycka och går rätt ut i vägen utan att titta varken åt vänster eller höger. Den livlösa katten ligger stilla i hans famn. Vägen är fortfarande fuktig efter tidigare regn och helt öde. Inga ljud hörs förutom det klickande ljudet från pojken krycka som slår mot asfalten med jämna mellanrum. Han kliver upp på trottoaren på andra sidan vägen, medan han ger den svanslösa katten i sin famn en kärleksfull blick. Pojken rör på munnen, men det kommer inte ut några ljud. Han tar riktning mot en ljusgul villa i närheten, vilken innehåller av Tyresö Djurklinik. Huset har ett svart tak och på framsidan finns det ett tillbyggt uterum, som nu lysas upp av en stark lampa med gulaktigt sken. Framför kliniken finns det en gräsmatta, buskar och en liten bilparkering för besökare. På en av platserna står en silverfärgad Opel, men övriga platser är lediga.

Caroline står i bussens mittgång och följer pojken med blicken. Hon undrar varför han är på väg just till den där djurkliniken.

När pojken kommer fram till parkeringsplatsen utanför villan tycker han sig höra någonting. Han stannar upp och tittar sig omkring. Pojken spejar mot bussen, rondellen och industriområdet längre bort, men kan inte lokalisera ljudet. En svart fågel flyger upp från ett träd på andra sidan vägen och försvinner snart ur sikte när den flyger in i industriområdet. Pojken vänder åter uppmärksamheten mot katten, och kliar den ömsint på kinden. Han vänder sig om och fortsätter i riktning mot den ljusgula villan.

Caroline kliver ut ur bussen. Hon suckar tungt och tittar sig omkring. Det verkar lugnt här ute. Hon lutar AK-47:an mot ena axeln, går till framsidan av bussen och ser pojken ett femtiotal meter bort på andra sidan vägen. Caroline ropar:

”Du där! Kom tillbaka. Vi tänker åka vidare och jag vill gärna att du följer med oss.”

Pojken stannar upp och vänder sig om. Han släpper taget om kryckan och ger henne en liten vinkning från midjan. Han visar upp sina vita tänder i ett stort leende och pekar mot djurkliniken. Sedan greppar han tag i kryckan igen och fortsätter i riktning mot det gula husets entrédörr.

Hopplösa unge, tänker Caroline och går tillbaka in i bussen. Där inne ser hon att Rosie och Sami hjälps åt med att placera de två döda kropparna på varsitt säte. Rosie tar tag i Yashmas ena hand och trycker den försiktigt. Trots det brutala angreppet utstrålar den döda kvinnans ansikte ett sällsamt lugn och Rosie känner hur en lätt rysning far igenom hela hennes kropp. Hon torkar bort en salt tår från sin kind och säger:

”Jag tror visserligen inte på något himmelrike, men om någon förtjänar att komma dit så är det du Yashma. Vi träffades endast en kort stund och jag hann inte känna dig så väl, men jag skulle ändå vilja kalla dig min vän. Farväl kära du!”

Mats sitter fortfarande kvar där Caroline lämnat honom. Han glor apatiskt ut genom fönstret och gnuggar sig lite då och då i pannan. Ebba ligger på sitsen bredvid honom och vilar huvudet på hans lår. Mats pillar tafatt på hundens öra, men verkar helt världsfrånvänd.

Caroline går till sin dotter och lägger ett försiktigt finger på hennes axel.

”Amanda älskling. Jag tänker gå ut och se vad pojken har för sig. Vill du hänga med?”

Amanda nickar och tar sin mammas hand.

”Han tog med sig katten mamma. Vet du varför han gjorde det?”

Caroline skakar på huvudet.

”Vi hänger också på, eller hur Sami?” säger Rosie och tittar på den unge mannen bredvid sig. ”Jag brukade besöka den där djurkliniken med vår hund Wendy, innan hon gick bort. Om vi kan ta oss in där hittar vi nog något att behandla din skadade arm med. Borde även finnas bandage därinne.”

”Jodå, jag kommer. Min arm svider som fan.”

”Du lär behöva antibiotika, en riktig dunderkur vore bra”, säger Rosie och vänder sig bakåt i bussen.

”Mats?” frågar hon. ”Följer du också med?”

Mats svarar inte. Han vänder sig inte ens åt hennes håll. Han sitter bara där och stirrar ut genom den smutsiga fönsterrutan. Caroline ger Rosie en blick som säger *Strunta i honom. Han kan vara kvar i bussen*. Rosie nickar och ger den medelålders mannen en sur blick. Sami grinar lite illa när han reser sig upp för att följa efter de andra. Han försöker att hålla sin vänstra arm helt stilla men det hjälper föga. Såren i hans hand och arm har börjat bulsa med en pulserande smärta. När de trasiga benen i hans hand vid ett tillfälle skaver mot varandra, gör det så ont att han nästan svimmar. Sami ser verkligen fram emot tanken att hitta något smärtstillande hos veterinären. Det var länge sedan han hade så här ont. Men han kommer fortfarande ihåg skateboardolyckan för mer än fyra år sedan. Skadorna han fick då hade faktiskt varit ännu värre. Hans mamma hade då fått borsta bort grus som fastnat i hans armar och knän med en grov rotborste.

De fyra resenärerna, lämnar bussen och andas in den friska nattluften. De korsar snabbt vägen och går i riktning mot djurkliniken. Caroline, som bär på den tunga automat-

karbinen, går först. Luften är kylig och fuktig, men det regnar i alla fall inte. Den lille pojken syns inte till någonstans, så de tar för givet att han redan lyckats ta sig in i huset. Rosie tar täten och går mot huvudentrén som ligger i uterummet. Hon ser att dörren står på glänt och att lyset där inne är tänt. Rosie går in i uterummet. De möbler som brukar stå här har nu plockats undan för vintern. Hon stannar upp vid dörren och lyssnar. Inga ljud hörs där inifrån. Hon öppnar dörren ytterligare och kikar in. Där finns ett ganska stort rum, vilket används som både butik och väntrum. Direkt till höger finns en bågformad disk där de sjuka djurens husse och matte registrerar sig. Till vänster finns hyllor fulla med djurfoder, mestadels storpack, och andra nödvändiga produkter till de älskade djuren. En bordslampa på disken lyser upp rummet med ett milt gulaktigt sken, men annars är alla andra lampor i rummet släckta. De fyra resenärerna går in i villan och tittar sig omkring. Den lille pojken syns inte till. Ingen av Sami, Rosie eller Amanda hade varit inne i huset tidigare och de noterar ingenting speciellt. Men Caroline ser att delar av inredningen ändrats sedan hon var här sist. Till vänster och rakt fram ser det ut som vanligt, med fyra stängda dörrar till mindre mottagningsrum. På en liten hylla framför henne står en leksakskanin, vars stålfjäderbefästa huvud guppar lite grann fram och tillbaka. Det ser ut som om någon nyligen varit här inne och kommit åt leksaken. Bakom disken till höger är dörren öppen till ytterligare ett rum. Hon tittar in i rummet, som mest används till kontor och fikarum för personalen. Caroline funderar. Det är mörkt, förutom ett svagt sken vid taket längre bort. Hon kan inte se några detaljer, men hon tycker att något är annorlunda än tidigare.

Rosie går förbi henne och in i rummet. Hon tänder lyset via en strömbrytare på väggen. Rummet lysas upp av en taklampa. Nu ser Caroline vad hon reagerat på. Vid den

bortre delen av rummet står en spiraltrappa av polerat ädelträ, som går upp till våningen ovanför. *Den där var ny! Den måste leda upp till vindsvåningen. Har aldrig tänkt på att det finns någon riktig våning ovanför denna.*

Caroline ser nu att det svaga skenet hon såg innan lampan tändes måste komma från våningen ovanför. Hon går förbi ett bord med fyra stolar och kommer fram till trappan, tätt följd av Rosie.

”Pojken har nog gått upp den här vägen”, säger Rosie och börjar kliva uppåt med sin bastanta kroppshydda.

Caroline hänger automatkarbinen över axeln och nickar mot sin dotter, som står vid ingången till rummet.

”Kom!”

Amanda följer efter henne mot spiraltrappan.

Sami ser inte att de andra gått in i rummet bredvid. Han letar runt i väntrummet om det kan finnas något som kan hjälpa hans skadade arm, men hittar ingenting riktigt användbart. Inte ens några smärtlindrande tabletter till djur. Han känner på dörrhandtagen till de fyra mottagningsrummen. De är alla låsta. Sami råkar stöta in sin skadade arm mot en hylla full med kattmat i stora förpackningar och grinar illa av smärtan. Han stannar upp och funderar. *Jag undrar vart den lille pojken tog vägen.* Han vänder sig om och ser att de andra redan försvunnit upp för spiraltrappan i rummet bredvid. Han ser Amandas smala ben gå uppåt och försvinna. Sami suckar och följer efter.

Rosie går upp för den vackra spiraltrappan. Den verkar längre än hon först trott. Hon har följt trappan ett par varv men ändå inte kommit upp till nästa våning. *Konstigt!* Plötsligt känner hon en konstig svindelliknande känsla i magen. Hon stannar upp och försöker samla sig. Rosie tittar

neråt och ser Carolines svarta hårkalufs under sig. Sedan tittar hon upp och ser att det inte är så långt kvar. Rosie fortsätter uppåt och det dröjer inte länge förrän hon är uppe på övervåningen. Hon kliver ut på ett bastant trägolv tillhörande ett stort avlångt rum, lika långt som hela huset. På den högra sidan av rummet finns ett par stängda dörrar som antagligen leder till ytterligare rum. Rosie hade förväntat sig en vindsvåning med sneda väggar på sidorna, men samtliga väggar är här helt raka och alla väggar, förutom den högra, har fönster. *Är inte det här en vindsvåning? Nä! Jag måste väl ha sett fel.* Hon känner sig förvirrad. Det avlånga rummet är sparsamt möblerat. Golvet utgörs av långa breda, men välslipade plankor. Vid ett fönster på hennes högra sida står ett par stolar och längre bort i rummet står ett stort skrivbord med ytterligare två stolar. Utmed den högra väggen står ett par hyllor, ett kylskåp med glasdörrar och en frys. Hyllorna är fyllda med medicinska prylar, såsom bandage, sprutor och medicinska slangar inpackade i sterila plastpåsar. Snett bakom skrivbordet står en lång brits. Där fastnar Rosies blick. På britsen ligger den svanslösa katten. Den verkar inte röra på sig. Stående på varsin sida om britsen står två personer; pojken från bussen och en mycket kortväxt kvinna, som står upp på en pall. Kvinnan, som måste vara dvärgväxt, har rött krusigt hår och ljusgröna sjukhuskläder. Ingen av dem har lagt märke till de nyanlända. Pojken lyssnar mycket noga på vad kvinnan säger och nickar ibland entusiastiskt. Rosie och de andra förstår dock inte ett ord av rappakaljan som flödar ut från den lilla kvinnans mun. Språket låter som en blandning av tyska och något österländskt.

När Rosie går närmare, vänder sig den lilla kvinnan om. Hon har på sig tjocka runda glasögon, som förstorar hennes ögon, och i sin vänstra hand håller hon i en tom spruta med

lång nål. Kvinnan verkar inte ett dugg förvånad över att ytterligare fyra människor kommit upp till övervåningen.

”Hej och välkomna! Doktor Morris till er tjänst”, säger hon med en ovanligt dov röst, som inte borde komma från en så liten kropp. ”Jag antar att ni kom hit tillsammans i bussen med Ubaidah och Tilde?”

Rosie stannar upp och tänker.

”Du menar pojken och katten?”

”Jovisst! Och jag har glada nyheter. Tilde mår mycket bättre nu.”

”Hur vet? ... Eh. Mår bättre? Är inte katten död?”

”Inte nu längre”, säger Doktor Morris och ler stort.

Hennes tänder är fläckigt gulvita, växer lite snett och är oproportionerligt stora. Rosie undrar varför Dr Morris inte fått tandställning när hon var liten. Det hade kunnat hjälpa henne rejält.

Pojken Ubaidah smeker försiktigt Tiffanies rygg. Till Rosies förvåning rör katten på sig. Tilde vrider på huvudet och gäspar stort. *Otroligt*, tänker Rosie. *Benen i hennes bröstorg var ju helt krossade*. Sami, som fortfarande är fundersam över rummets proportioner, går fram och tittar storögt på katten som börjar kurra av Ubaidahs smekningar. Han kommer ihåg det krasande ljuden från Nikolajs kraftiga känga och har svårt att tro sina ögon.

”Wow”, säger han.

Doktor Morris hoppar ner från pallen och går fram till Sami. Hon synar hans skadade arm och sniffar längs med hans tröjärm med sin runda potatisnäsa. Hon skakar först på huvudet, funderar en stund och ser plötsligt mycket nöjd ut.

”Ha! Din arm börjar ruttna och kommer snart att sprida sin sjukdom till hela din kropp, men jag vet precis vad som behövs.”

Mats sitter kvar i bussen och ältar negativa tankar om sig själv. Han konstaterar att han är ett jävla svin, kanske till och med en psykopat. Mats ångrar nu många av de usla val och handlingar han utfört under det senaste året och förstår mycket väl varför hans fru lämnade honom för ett halvår sedan. Han har varit alldeles för självvisk och haft lätt att rikta sin ilska utåt och skylla på alla andra. Mats fru hade självklart tröttnat på sin sure man. Under det sista året hade han även mist en del av sina gamla vänner. Mats tänker bakåt och funderar över vissa speciella saker han gjort. Hemska saker ... Han börjar att hata sig själv ännu mer.

Just nu är nog hunden Ebba min enda riktiga vän,
erkänner han för sig själv.

Mats tittar ut genom fönsterrutan mot de svagt upplysta byggnaderna utanför. Han ser ingenting som rör sig och är tveksam till om det finns några människor alls därute förutom hans pålitliga medresenärer. Hans tankar maler vidare, men stannar upp när han plötsligt ser en rörelse i ögonvrån till vänster. Mats flyttar huvudet närmare fönsterrutan och ser att någon, klädd helt i vitt, kommer gående mot bussen från rondellen. Det är en människa som kliver framåt med långa steg. Då blir det äntligen fart på Mats. Dörrarna är öppna och den där personen kan ju bara kliva upp i bussen och ta livet av honom. Så lätt tänker han inte ge upp. Han reser sig tvärt, går ut i mittgången och springer fram till förarplatsen. Genom vindrutan ser han personen tydligare. En lång mörkhyad man iklädd vit kostym och vit hatt, kommer gående mot bussen. Bredvid honom går en stor vit varg. Mats känner vagt igen mannen från bussens korta besök i Uppsala tidigare, innan den där hemska vistelsen i öknen. Mats förstår att det definitivt inte är någon trevlig person som är på väg mot honom. Troligen är han av Mr Bundys kaliber; en psykopatisk massmördare. Mannen med

den vita kostymen och vargen befinner sig just nu endast ett tiotal meter från bussens främre dörr. Det börjar bli bråttom. Mannen vinkar till honom med en machete, som han håller löst i handen. Mats har tidigare under färden iakttagit hur Caroline hanterat bussen och det är tur för honom. Han trycker direkt på rätt knappar som stänger bussdörrarna. Den vitklädde mannen ser att bussdörrarna stängs, men verkar inte få mer bråttom för det. Han går fram till vindrutan, ler och lyfter på hatten åt den klart nervöse Mats. Den stora vargen går fram bredvid sin kompanjon och tittar upp mot den gråhåriga mannen i bussen. Dess iskalla blå ögon får Mats att stelna till av skräck. För vargen är han bara ett byte; mat för dagen. Mats blir handlingsförlamad och stelnar till. Ebba, som först nu upptäcker att något är fel, kommer springande genom mittgången. När hon kommer fram till förarplatsen, stannar hon, höjer ragg och morrar ilsket mot vargen där utanför. Ebba vill visa att hon inte är rädd. Hundens mod gör att Mats tillfälliga förflamning släpper. När den mörke mannen i den vita kostymen ser den stöddiga lilla hunden i bussen, viker han sig dubbel av skratt. Tydligt är det något med Ebba som verkligen roar honom. Vargen däremot stirrar tillbaka mot Ebba, morrar dovt och visar upp sina gulvita tänder. Efter en liten stund sansar sig mannen. Han lyfter på hatten som en hälsning till Mats och nickar lätt.

”Yah man! See you later”, säger han med jamaicansk brytning.

Han sätter tillbaka hatten med en överdriven snirklig rörelse och börjar gå tvärs över gatan. Mats tycker att han liknar en jättelik kasperdocka, med allt för långa ben. Vargen vänder på huvudet och tittar på Mats med iskall blick, slickar sig om nosen och följer sedan efter den vitklädde. Först då andas Mats ut och tankarna börjar fungera som vanligt. Han

känner att han måste varna de andra och hittar efter ett kort sökande bussens varningssignal.

Samis arm håller just på att lindas om av Doktor Morris när ljudet från bussens signalhorn hörs uppe i rummet, dock med ett oföväntat svagt ljud. Caroline går med två snabba steg fram till ett fönster som vetter ut mot vägen. Hon tittar ut, men ryggar snabbt tillbaka ett halvt steg med ökad puls. Caroline förstår ingenting. När hon tittar ut är de minst tjugo våningar ner till gatan nedanför, troligen mer.

”Vad är det här!” utbrister hon upprört.

”Häftigt, eller hur!” säger Doktor Morris.

Caroline går försiktigt fram till fönstret igen och känner magen knyta sig. Hon har aldrig tyckt om höjder och nu är det löjlig långt ner till marken. Höjdrädslan kanske inte räknas som en riktig fobi för henne, men hon undviker gärna sådana här situationer. När Caroline och hennes man var i Paris för många år sedan åkte hon bara upp till den första etappen på Eiffeltornet. Det hade varit tillräckligt för henne och utsikten därifrån var faktiskt också fin. Hennes man hade åkt upp ända till toppen och han pikar henne fortfarande för det lite då och då.

Caroline tittar ner mot vägen. Signalen måste komma från bussen där nere. Hon förstår att Mats vill varna dem för något. Sedan ser hon en vitklädd man med hatt och en vit hund (eller är det en varg?) gå över till deras sida av gatan.

”Vi verkar få besök”, säger Caroline sammanbitet.

Doktor Morris stelnar till och frågar: ”Av vem?”

Caroline kisar med ögonen för att se bättre på det långa avståndet.

”En mörkhyad vitklädd man och ... troligen en varg. Skit också!”

Doktor Morris får ett panikartat uttryck i ansiktet. Hon packar snabbt ihop lite saker till en väska och går fram till en stor kista, som står på golvet bredvid skrivbordet. Dvärgdoktorn öppnar dess lock. Hon vänder huvudet mot Ubaidah, som nickar instämmande och plockar upp katten Tilde i sin famn. Pojken ser plötsligt mycket allvarlig och spänd ut. Han ger Caroline en kort vinkning, som för att säga farväl till dem. Caroline förstår inte vad han menar med det. Ubaidah tar sig fram till Doktor Morris, som hjälper honom att kliva ner i kistan. Därefter kliver även Doktorn in i det lilla utrymmet. Det ser trångt ut. Hon ger Caroline en nervös blick, klämmer fram ett litet leende och ger henne tummen upp. Sedan stänger Doktor Morris locket efter sig.

”Men varför? ...” börjar Sami.

Rosie går med bestämda steg fram kistan och öppnar locket. Hon stelnar till. Förutom en gammal filt och en tygpåse, innehållande ett kubbspel, är kistan helt tom.

”Vad fan tog de vägen?”

Rosie böjer sig ner och känner på kistans träbotten. Den verkar solid. Hon knuffar med viss ansträngning undan kistan någon meter och tittar på golvet under. Det ser helt ut. Hon känner på golvet med fötterna. Bara vanligt solitt trägolv. *Vad var det här för trolleritrick?*

Plötsligt hörs en djup mansröst nerifrån spiraltrappan.

”Eiree! This is Mr Jones! Anyone home? Dear Doctor Morris, your favourite Jamaican man is here. I would like you to say hello to my cute little doggie.”

Orden uttalas med en melodisk jamaikansk accent. Sami, Rosie och Caroline tittar nervöst på varandra. Vad skall de göra nu? Den lilla doktorn, pojken och katten hade ju nyss försvunnit. En stund är de tre handlingsförlamade, men när fotsteg hörs från trappan sätter de fart. Rosie och Sami letar genast efter några tillhyggen och annat de kan försvara sig

med. Sami hittar ett par vassa skalpeller på en hylla. Han tar en i vardera handen och placerar sig bakom britsen. Hans vänstra arm känns dock mycket tung och han är tveksam om skalpellen i den handen kan göra någon nytta. Rosie plockar upp en bordslampa med en tung fot av sten, drar ut sladden från vägguttaget och gör sig redo bredvid Sami. Caroline går runt skrivbordet, sätter ner ena knät i golvet och tar stöd mot skrivbordsskivan för att kunna sikta bättre med automatkarbinen. *Endast två skott kvar*, tänker hon bittert. *Nåja, bättre än inget*. Amanda ställer sig bredvid sin mor, men blir tillsagd att gömma sig någonstans. Flickan tittar sig omkring och ser att fönstren omges av långa mörkblå gardiner, som nästan går ända ner till golvet. *De får duga!* Hon gömmer sig bakom en gardin och gör sitt bästa för att bli så liten och osynlig som möjligt.

Den som först kommer upp från spiraltrappan är den jättelike vita vargen. Det stora huvudet vänder sig mot de tre människorna som står och trycker längre in i rummet. Vargen spänner sina ljusblå ögon i Caroline och morrar när den ser hennes vapen. Den går ett par steg framåt i en hukande ställning, som vargar brukar använda när de skall smyga sig på ett byte. Plötsligt tar vargen ett par snabba steg till höger, samtidigt som ett skott smäller av. Kulan missar och borrar sig in lågt i väggen bakom, precis ovanför golvlisten. Vargen stannar upp en kort stund, men sätter sedan full fart framåt. Den ignorerar de två människorna bakom britsen och attackerar direkt det största hotet; den späda, men beväpnade, kvinnan bakom skrivbordet. Vargen får snabbt upp hög fart. Den hoppar upp i luften över skrivbordet och samtidigt hörs ytterligare en knall. Caroline avlossar AK-47:an och skottet träffar rovdjuret i halsen. Hon kastar sig åt sidan när vargen kommer farande över bordet. Caroline hinner nästan undan, men träffas hårt i sidan av

huvudet. Hon faller bakåt, ser stjärnor men tappar varken medvetandet eller vapnet. Vargen rullar runt ett par varv, och kommer ostadigt på fötter igen. Kulan har slitit sönder viktiga blodkärl i dess hals. Vargen är döende, men ännu inte död. Rosie springer fram mot den skadade besten och håller bordslampan som en hammare i sin högra hand. Den vita vargen försöker backa undan, men dess krafter är nästan slut. Rosie slår till och träffar vargen i huvudet med lampans tunga stenfot. Sedan slår hon till ytterligare två gånger. Vargen har ingen chans. Den faller ner på golvet och blir liggande där, med ett blödande sår i halsen och krossad skalle. Rosie andas tungt och håller upp sitt vapen över huvudet om vargen skulle vakna till liv igen. Caroline tar tag i bordskanten och reser sig upp till knästående. Hon ser stjärnor och hennes vänstra del av huvudet värker, men hon tar några djupa andetag för att samla sig. Då hör hon en röst ifrån spiraltrappan. Det är Mr Jones:

”That was not very nice. She only wanted to play with you. But where have you hidden the little lady? The good Doctor. I really would like to meet her.”

Caroline greppar åter tag i automatkarbinen och riktar pipan mot Mr Jones, som står vid trappan sex meter framför henne. Den långa mörkhyade manen ler mot dem, rättar till kavajslaget på sin vita kostym och flyttar hatten något så att den hamnar lite på sned. På fötterna bär Mr Jones ett par slitna beigefärgade sandaler, vilka ser malplacerade ut mot de vita byxorna med dess pressveck. I hans högra hand håller han nonchalant i en machete, som ser ruskigt vass ut.

”You are not welcome here. Piss off!” säger Rosie och hytter med bordslampan mot honom.

Mr Jones gör en uppgiven gest.

”Why this hostility? Don’t worry! This will be over very soon!”

Han tar ett fastare tag om machetens handtag och går långsamt framåt. Caroline siktar sin AK-47:a mot mannen. Hon har svårt att hålla vapnet stilla, men borde ändå inte kunna missa från det korta avståndet. Caroline stänger ena ögat, trycker in avtryckaren och vapnet säger klick. Hon trycker in avtryckaren igen, men med samma bistra resultat. *Dumskalle! Jag kollade ju ammunitionen tidigare. Såklart det inte finns några skott kvar.* Den vitklädde mannen ler nu ännu större och en guld tand i hans överkäke blänker till. Han ser avslappnad ut. En erfaren mördare utan skrupler.

”Kom! Vi möter honom tillsammans”, säger Rosie med en bestämd men ödesmättad ton i rösten.

Amanda kikar försiktigt fram bakom gardinstyget. Hon ser Sami, Rosie och hennes mamma samlas framför skrivbordet, med Rosie i mitten. Sami och hennes mamma ser rädda ut, men Rosie ser bara skitförbannad ut. Den jättelike Mr Jones kommer allt närmare likt en rovgirig tarantella redo att slå ner på sitt byte. Amanda gissar att mannen måste vara en bit över två meter lång. Kanske till och med två och tio. När Mr Jones är ett par meter från dem gör han ett plötsligt utfall mot Sami. Macheten svingas snett neråt i en båge mot Samis hals, men den unge mannen har snabba reflexer och kastar sig bakåt, så att vapnet missar honom med en hårsman. Sami snubblar till, faller omkull vid sidan om skrivbordet och tappar skalpellens i sin vänstra hand. Amanda drar in andan och ser Rosie attackera Mr Jones med sin skrivbordslampa. Men mannen fångar lätt upp lampan i luften. Han rycker ur den från hennes hand och kastar bort den bakom sin rygg. Caroline använder sin AK-47:a som ett stötvapen och pipan träffar Mr Jones i midjan. Den jättelike mannen rör inte en min. Han rycker lätt automatkarbinen ur hennes händer och slår till med vapnet så att kolven träffar hennes näsa. Caroline skriker till av smärta när hennes näsa knäcks och

blir blodig. Mr Jones tar tag i hennes underarm, drar henne med sig ett par steg och svingar iväg henne i riktning mot fönstret. Amanda ser med förfäran på sin mamma, vars kropp flyger rakt in i fönsterrutan alldeles intill henne. Glaset krossas och Caroline faller handlöst ut genom fönstret.

”Nej!” skriker Amanda i panik.

Hon kliver fram, tar tag i fönsterkarmen och får ett ytligt skärsår i sin vänstra hand av det krossade glaset. Hon tittar neråt och världen tycks passera i ultrarapid framför hennes ögon. Hon ser sin mamma falla där nere, vilt viftande med armarna. Amanda håller andan och hon får tunnelseende. Caroline ropar ut sin dotters namn innan hon slutligen träffar marken långt där nere. Amanda andas häftig och känner att hennes huvud håller på att sprängas. Bakom henne står Mr Jones. Han iakttar det trasiga fönstret och flickan med ett småleende. Amanda vänder sig om och tittar upp på den jättelike mannen. Mr Jones riktar in sig mot den försvarslösa flickan och höjer macheten över huvudet. Då far Rosie lågt in i hans rygg, likt en kompakt kanonkula. Den långe mannen tappar macheten och far framåt. Amanda lyckas glida åt sidan i sista stund, innan också den vitklädde mannen far ut genom fönstret. Mr Jones skriker ut i vildsint panik. Han svär, spottar och fräser hela den långa vägen ner. Slutligen landar han på marken framför huset med en duns, ett par meter från Carolines livlösa kropp. Mr Jones skrik tystnar och hans kropp ligger stilla med de långa benen i konstiga vinklar.

Kapitel 20 – Öringe

Molnen något åt väster bryter sakta upp och visar upp en del av nattens vackra stjärnhimmel. Blekt ljus från stjärnbilden Lyran, där den röda jättestjärnan Vega lyser starkast, kämpar för att lysa upp nattens mörker. Men stjärnorna är allt för långt bort för att tränga bort nattmörkret från Jordens kalla yta.

När Sami kommer ut från husets entré lägger han inte märke till stjärnbilden, som hans morfar lärt honom namnet på när han var en liten pojke. Hans morfar hade vetat allt om himlens stjärnor, planeter och hade även varit med i en internationell grupp som spårade de satelliter som kretsade runt Jorden. Istället tittar Sami bekymrat tillbaka på djurkliniken. Det är en gul envåningsvilla med svart lutandet tak, som visserligen ser ut att kunna inkludera en vindsvåning. Han undrar vad som egentligen hänt där inne. *Caroline bara föll och föll ...*

Hans tankar avbryts när han ser Amanda. Hon sitter på den grönbruna gräsmattan vid sin mors döda kropp. Flickan håller ömt i sin mammas hand och gråter. Stora tårar faller ner från hennes kinder likt små klara regndroppar i ett stillsamt sommarregn. Amanda rör lätt vid sin mors mörka hår och smeker hennes kind. Carolines näsa är alldeles blodig och hennes bruna ögon är vidöppna. Amanda sluter dem försiktigt med sina fingertoppar.

Bredvid Carolines kropp ligger den vitklädde Mr Jones. Sami går fram till den långa mannens tilltygade kropp och tittar på hans ansikte. Hans ansikte är förvridet och munnen alldeles vidöppen. En guld tand gnistrar till i ljuset från

lampan utanför villan. Sami ser ingen tillstymmelse till rörelse hos den store mannen. *Bra! Ligg kvar där!*

Rosie går fram till Sami och lägger ömsint en hand på hans skuldra.

”Hur är det med armen?”

Sami tvekar och rör sedan försiktigt på sin inlindade vänsterarm. Hans ansikte lyses upp. Sedan svarar han:

”Faktisk mycket bättre. Den där salvan som Doktor Morris strök på verkar ha gjort underverk. Det gör fortfarande ont, men nu kan jag i alla fall lyfta armen igen.”

Jag undrar vad den där ”Doktorn” strök på för någon underlig gegga, tänker Rosie. Luktade verkligen illa. Troligen inte något som finns angivet i FASS. Men det verkar ju funka i alla fall.

”Jag hittade även lite antibiotika och smärtstillande som du kan ta när vi är tillbaka inne i bussen. Läkemedlen är egentligen till för hundar, men samma aktiva ämnen används i mediciner till människor. Läs på bipacksedlarna och dubbla doserna, så blir det nog bra.”

Sami tar emot ett par burkar från Rosie, stoppar ner dem i fickan och säger:

”Tack!”

Rosie går sedan fram till den sörjande Amanda och tänker precis säga något, när hon hör ett ylande ljud som får hennes blod att kortvarigt frysa till is. Amanda reser sig tvärt upp och tittar sig oroligt omkring. Ylandet verkar komma från andra sidan huset, men lät som tur var ganska avlägset.

”Kom så går vi tillbaka till bussen”, säger Rosie med spänd röst. ”Bäst att skynda på lite.”

Hon tar tag i Amandas jacka och drar försiktigt henne med sig.

”Men mamma måste komma med”, protesterar Amanda.

Rosie ser på flickan, nickar och släpper taget om henne. Hon går fram till Caroline och lyfter med viss ansträngning upp den sönderslagna kroppen från marken. Det är tur för Rosie att Caroline är en lättviktare med sina femtiosex kilo, men det känns ändå tungt att bära henne i famnen. Sami går fram till henne och frågar försiktigt om han kan hjälpa till. Rosie tittar in i hans bruna ögon och vänder sedan blicken mot hans skadade arm, som visserligen är mycket bättre än tidigare. Sami ger henne ett snett leende, nickar förstående och tar istället tag i Amandas hand. Den lilla flickan gråter fortfarande, men låter sig föras över gatan som fortfarande är alldeles tom på trafik. När de kommit halvvägs hörs ytterligare ett ylande. Den här gången hörs ljudet tydligare. Troligen befinner sig det nya ylande djuret en bit bortom rondellen till vänster om dem.

”Det där är verkligen inte bra”, säger Sami.

Rosie, Sami och Amanda skyndar på stegen. När de närmar sig bussen öppnas dess främre dörr av Mats, som fortfarande sitter kvar i förarsätet. Ebba sitter på det främre sätet på andra sidan om honom. Rosie kliver på bussen först, bärandes på den döda kvinnokroppen, som tidigare tillhört Caroline med sin sprudlande livsenergi. Det känns tungt att ta sig upp för trappstegen. Mats ger henne en ömklig blick och börjar åter igen att känna av sitt dåliga samvete. *Det där borde ha varit jag*, tänker han. *Varför följde jag inte med dem till huset? Caroline ... Och stackars flicka som nu mist sin mor.* Han hade faktiskt tyckt bra om Caroline under den korta tid de träffats. Inte på något romantiskt sätt, men han hade tyckt att hon var trevlig. Det är ganska ovanligt för Mats att tycka människor är trevliga. Han var dessutom imponerad över hennes sätt att hantera de olika knepiga situationer de råkat ut för. Hon var även en duktig bussförare.

Efter att Sami och Amanda gått på bussen, startar Mats bussmotorn. Han stänger dörren, gasar och kör framåt mot rondellen. Det är visserligen första gången han kör en buss, men han lär sig snabbt de olika reglagen. Det känns på något sätt familjärt. Under sin militärtjänstgöring på P10 i Strängnäs, för si så där hundra år sedan ..., hade han kört andra stora fordon, inklusive de gamla Centurion stridsvagnarna, innan de pensionerats för gott. De var ju inte särskilt moderna ... Nu styr han den stora SL-bussen mycket försiktigt.

När bussen kommer ut från rondellen ser han något vid sidan om den stora restaurangbyggnaden till vänster. Ett par lysande gula ögon stirrar på honom från mörkret på en öde terrass. Mats rycker till. Sedan försvinner ögonen när de flyttar sig till ett tätt buskage i närheten. *Varg! Det där var definitivt en varg*, tänker han.

Bussen fortsätter framåt genom en nylagd väg, som tar en liten omväg till höger. Kommunen har under cirka ett halvårs tid byggt om runt rondellen för att konstruera en gångtunnel under vägen. Mats vet inte när det är tänkt att bli klart, men han gissar att det dröjer åtminstone till sommaren. Det är fortfarande mörkt ute, men vägen lysas upp av den starka vägbelysningen. De lämnar den synliga delen av Petterboda industriområde bakom sig. Till vänster om vägen finns Öringes stora bostadsområde med mestadels villor, men även en del radhus. Ett högt bullerplank blockerar dock det mesta av sikten åt det hållet.

Plötsligt skakar marken och vägen till av en kraftig jordbävning. Bussen kränger till, men Mats parerar med ratten och återfår snabbt kontrollen över fordonet. Framför dem dyker det upp en lång spricka som går tvärs över hela vägen. Bussen skakar till när den kör över sprickan, men däcken klarar sig. *Inte nu igen ...* Mats känner att han börjar svettas

och ett par sekunder senare känner han en stickande smärta i magen. Han känner igen känslan från förra gången. Mats fortsätter att köra framåt och längre fram syns en avtagsväg till höger, vilken leder till Fårdala ridskola. Strax bortom den finns Öringes busshållplats. Mats börjar känna sig illamående och spyfärdig. Dessutom ökar smärtan i magtrakten ständigt. Det känns nu som att en liten varelse inne i hans mage sticker hål på magsäcken med ett dussintal knivhugg samtidigt. Han börjar tappa kontrollen över körningen och bussen kränger från sida till sida av vägen. Världen runt omkring honom blir dimmig.

Rosie, som sitter på en stol tre platser bakom Mats, håller sig i en av stolparna för att inte falla omkull om bussen skulle åka av vägen när vägen nu skakar under dem. Hon ser vad som händer med passagerarna runt omkring henne och har lust att bara skrika ut i panik. Men hon sansar sig och stannar kvar i nuet. Amanda ligger ihopkrupen i fosterställning över de dubbla sätena. Flickan blundar, kvider lågt och ser ut att ha en outhärdlig magvärk. Framför henne sitter Sami framåtlutad med händerna och pannan tryckta mot stolsryggen framför sig. Den unge mannen andas häftigt med korta andetag. Hans hy börjar skifta till någon ljusare ljusgrön nyans. Men själv känner Rosie ingenting av detta och hunden Ebba, som sitter uppflugan på ett säte mitt emot Mats, verkar inte heller ha påverkats. *Varför inte jag?* tänker hon. Rosie minns Tyresö Centrum, när något liknande hände med hennes medresenärer. Utav alla som hade bestämt sig att gå runt centrumet, hade det bara varit hon som överlevt. Den plötsliga sjukdomen hade skonat henne, men hon vet inte varför. Hon kommer ihåg den stickande lukten av spyor och de fasansfulla ljuden från människor som kvävdes inifrån. Den här gången är det endast hon och hunden som inte drabbats av illamående och magsmärter.

Mats lyckas än så länge hålla bussen på vägen, men han känner hur det vänder sig om i magen på honom. Han lutar sig åt sidan och lägger en blodblandad spyta på golvet intill sätet. Han släpper på gasen och lyckas endast med nöd och näppe hålla bussen på den vänstra vägbanan innan den stoppar alldeles intill diket på fel sida vägen. Mats sluter ögonen och önskar att han vore död.

Ebba tittar oroligt på de sjuka människorna runt omkring sig. Hon hoppar ner från sätet, tassar oroligt fram och tillbaka i mittgången, men vet inte vad hon kan göra för att hjälpa till. Hunden gnyr olyckligt och drar in svansen mellan benen.

Rosie passerar hunden, går fram till förarplatsen för att se hur det är med Mats. På vägen dit får hon syn på en gestalt ett trettiotal meter framför bussen. Det är den där spinkige tanten, som de även sett tidigare under resan. Den här gången har hon bytt ut sina gamla sjuksköterskekläder till en brun kappa med huva. Kvinnan står bara där och stirrar på dem med armarna utsträckta snett neråt. Rosie tittar desperat på sina medresenärer och förstår att hon inte kan hjälpa dem genom att stanna kvar i bussen. Hon ser något bekant sticka upp från Samis jackficka. Rosie tar försiktigt upp föremålet och tittar på skalpellen med dess vassa blad. Hon nickar gillande. Sedan går hon fram till förarplatsen och trycker på diverse knappar på instrumentpanelen framför den utslagne Mats. Vindrutetorkarna sätts på och stängs av, men så småningom öppnas alla bussens dörrar. Innan hon lämnar bussen slänger hon en blick på Mats. Den stackars medelålders mannen ser klart mer död än levande ut, men hon kan se att han fortfarande andas. *Så länge det finns liv finns det hopp.*

Rosie lämnar bussen, med Ebba hack i häl. Luften utanför verkar vibrera av statisk energi och Rosie känner en lukt av

ozon. Hon vänder sig mot den spinkiga kvinnan och går framåt med bestämda steg. Ebba håller sig precis bakom Rosie, som hon nu antar måste vara hennes nya matte. Det finns ju ingen annan att välja på för tillfället.

När Rosie kommer halvvägs till kvinnan skakar marken till på nytt och hon är nära att tappa balansen. Hon särar på benen, håller ut armarna likt en trapetskonstnär och lyckas hålla sig på fötter. En ny spricka dyker upp mellan henne och kvinnan i den bruna kappan, men den är inte bredare än att Rosie kan kliva över den med ett långt kliv. Ebba är dock inte lika modig, utan stannar upp på andra sidan och vet inte vad hon skall ta sig till. Hon skäller en gång och gnyr sedan ömkligt. Rosie fortsätter framåt och håller skalpellen dold i sin högra hand. Marken fortsätter att skaka. Hon vinglar till lite åt höger, men hon låter sig inte stoppas av det.

När Rosie endast är tre meter från kvinnan känner hon plötsligt en intensiv smärta som pulserar genom sin högra hand. Hon tappar skalpellen och skriker ut högt, både på grund av smärtan och på grund av den ilska hon känner. Hon hatar verkligen den här kvinnan. *Vad är det här för trollkonster? Jävla häxa!* Rosie tvingas gå ner på knä. Hennes högra hand skakar, först okontrollerat, men sedan mindre när hon med stor viljeansträngning lyckas stänga den till en knuten näve.

Kvinnan ler och betraktar Rosie med ett roat leende.

"Du var mig en tuff liten människa", säger kvinnan retsamt. Hennes röst är gäll och hon pratar med en engelsk accent. "Men jag är för stark för dig. Jag är den starkaste av alla!"

Kvinnan letar i sina fickor och tar fram en spruta som innehåller tjugo milliliter av en gul klar vätska. Leendet i den smala kvinnans ansikte blir bredare. Hon går fram emot Rosie och tittar ner på henne med föraktfull min, säker på att

den bastanta kvinnan nu är helt bruten. Ingen människa kan ju stå emot hennes viljekraft. Hennes stora uppoffringar under livet har gjort henne stark. Rosie kryper ihop ännu mer framför henne. Kvinnan tar sig tid, greppar milt tag i Rosies vänstra arm och gör sig redo att sticka in sprutan rakt genom jacktyget och in i hennes arm.

Plötsligt skjuter den rosenrasande Rosie upp likt en rasande vulkan. Hon är inte alls bruten, utan hade bara spelat sin roll väl. Hennes knytnävar är inte så stora, men den högra träffar nu kvinnans haka med full kraft. Den magra kvinnan lyfts upp av slaget någon decimeter och faller platt på rygg. Hon tappar sprutan, vilken hamnar på den hårda asfalten utan att gå sönder. Rosie dyker ner efter sprutan och greppar tag i den med sin vänstra hand, då den högra fortfarande pulserar av intensiv smärta, nu även med blåslagen knoge.

Kvinnan i den bruna kappan vaknar långsamt till sans igen efter att en kort stund varit helt utslagen, men då är Rosie redan över henne. Det hörs ett ödesmättat muller från molnen ovanför dem när kvinnan försöker göra sig fri. Rosie trycker med stor kraft ner henne med sin högra underarm och använder sin vänstra hand till att långsamt, men med hög precision, trycka in den vassa kanylen i hennes hals. Den magra kvinnan stelnar till. Då prutar Rosie in den gula vätskan i den hennes halsåder. Den magra kvinnan vänder sina mörkbruna ögon mot Rosie. De är fyllda av rent hat. Men sedan förstår hon vad som hänt och då förvandlas hennes ansiktsuttryck till skräckslagen panik. Rosie drar sig undan någon meter och kastar iväg den tomma sprutan. Den går sönder med ett kras. Kvinnan nedanför henne börjar att skaka och sprattla med armar och ben. Rosie sträcker på ryggen och tittar på händelseförloppet med en forskande läkares nyfikenhet. Men till skillnad från hennes patienter är

detta en person som hon inte tänker försöka rädda. Den magra kvinnans rygg spänns i en båge och sedan kommer en kaskad av blodblandade spyor från hennes mun. Gurglande ljud hörs från kvinnan och Rosie tittar på när hon kämpar för sitt liv. Blod tränger även ut från kvinnans ögon och näshålor. Den bruna kappan, som tidigare varit fläckfri, är nu helt nersölad av blod och spyor. Den magra kvinnan förlorar snart kampen och ligger därefter helt stilla på marken. Ett offer för sin egen medicin.

Rosie vänder sig om för att börja gå tillbaka till bussen. Hon känner att den raseri hon haft inom sig börjar rinna av. När hon kommer fram till sprickan i vägen får hon syn på två små barn, som står och iakttar henne från väggkanten framför den snett parkerade bussen. Det är en flicka och en pojke. Båda är iklädda vita linnen. Flickan har mörkt, nästan kolsvart, hår och pojken lingult hår med lång lugg. Deras ansikten är sjukligt bleka och de är gråsvarta runt ögonen. De ser inte alls friska ut, men det finns ändå något hoppfullt i deras blickar. När Rosie kliver över sprickan drar sig barnen tillbaka. Flickan, som verkar något år äldre än pojken, tar tag i pojkens hand och drar honom med sig. Sedan försvinner de bakom bussen.

Rosie struntar i de konstiga barnen och går istället rakt mot bussens främre ingång. Ebba följer efter henne samtidigt som hon viftar glatt på svansen. När hon kommit ikapp ger hon Rosie en snabb slick på hennes högra hand. Tydligt är hunden mycket nöjd över att den spinkiga kvinnan slutat med sina dumheter. Hennes matte hade varit jätteduktig och behövde ju en belöning. Ebba tycker att även hon skulle behöva en belöning. Kanske en saftig köttbit? Rosie upptäcker att den underliga smärtan som drabbat hennes hand är borta, men hon vet att det inte beror på hundens saliv. Hon kliver upp på bussen. Lukten från färska spyor slår mot

henne likt en betongvägg, men hon ryggar inte tillbaka. Hon stannar upp och ser sig oroligt omkring. Det är helt stilla och tyst i bussen. *Är det bara jag kvar?*

”Är det någon som lever?” frågar hon oroligt. ”Snälla!”

Då hörs ett rosslande ljud från fjärde raden. Amanda sätter sig upp och tittar sig omkring med yrvaken blick. Hon ser utmattad ut, men inte alls döende. Snart därefter hörs även ljud från Sami och Mats. De ser verkligen inte ut att må bra, men det värsta verkar vara över. Sjukdomen, som kvinnan så givmilt gett dem, var på väg att dra sig tillbaka.

Bara några minuter senare är bussen på väg framåt igen. Mats mår visserligen fortfarande dåligt, men han känner att han fått tillbaka en del av sina krafter. Att köra bussen en stund till borde inte vara något problem. Döden hade varit nära att välkomna honom i sin mörka kyliga famn och han hade inte haft något alls emot att gå dit, men som med ett trollslag hade något ändrats. Smärtan i magen hade försvunnit och hans tankar är nu klarare än på mycket länge. Mats vet att han nu fått en andra chans och hans längtan, att få lämna livet för att få gå in i den eviga vilan, är som bortblåst. Han svänger över till den högra vägfilen och rättar upp bussen. Han kör förbi den smala kvinnan, som ligger där på gatan omgiven av blod och spyor.

”Mats! Kan du stanna vid nästa hållplats?” ropar Amanda plötsligt.

Mats saktar in bussen, men svarar inte.

”Det är här vi bor. Snälla stanna!”

Mats tittar på Öringes busskur som ligger ett trettiotal meter framför dem. Han tänker en stund på det som hänt de senaste dagarna. Det är något speciellt som gnager i hans minne, likt en klåda man inte kommer åt att klia. Mannen med plakatet i T-centralen ... Mats kommer ihåg en del av det

ödesmättade meddelandet som stod på plakatet, som den gamle mannen med rastafirssyr visade upp: ”Endast din slutdestinations hållplats är säker.” *Ja, så hade det stått på plakatet.*

Det dröjer en stund och sedan svarar han:

”Jag är ledsen Amanda, men jag tycker inte om den här platsen. Det här utanför oss är inte Öringe på riktigt. Låt oss fortsätta. Vi åker vidare till Rotvik, som är min hållplats. Kanske är det annorlunda där.”

Sedan mumlar han tyst: ”Om det inte är säkert där heller, finns det en gammal rastagubbe som skall få sig en propp nästa gång jag möter honom.”

Amanda står upp i mittgången och ser bussen långsamt glida förbi Öringe busshållplats. Det svider till i hennes hjärta, när hon ser hoppet om att komma hem till sin pappa försvinna framför sina ögon.

Dold bakom Öringes busshållplats står en ung kvinna som ser bussen åka vidare västerut. Hon bär en grå jacka, har mohikanfrissyr och en döskalle tatuerad på den vänstra delen av halsen. Kvinnan tar upp sin mobil och ringer upp någon. En man med amerikansk accent svarar.

Kapitel 21 – Rotvik

Bussen fortsätter långsamt västerut på Tyresövägen och lämnar så småningom Öringe och dess hållplats bakom sig. Ytterligare moln ger vika till den klara stjärnhimlen och nu kompletteras gatlampornas sken av det dystra ljuset från en näst intill full måne. Asfalten är fortfarande fuktig och ljuset blänker till i små vattenpölar som bildats i gropar i vägen. Parallellt till höger om den stora vägen går en kombinerad gång- och cykelväg. Men trots alla hus och vägar runt omkring verkar deras omgivning utanför bussen fortfarande helt tömd på människor, vilket dock inte är helt ovanligt under denna tid på dygnet.

Mats ser något vid den vänstra väggkanten längre fram. Han släpper upp gasen något och kisar med ögonen för att se bättre. En stor dovhjort springer plötsligt ut över vägen ett femtiotal meter framför honom. Djuret har ståtliga horn och tittar inte ens åt bussens håll när den, med spänstiga steg, fortsätter in på nästa avtagsväg till höger, vilken är Krokanstigen. Där saktar den in och fortsätter lite långsammare uppför en lång backe. Mats pustar ut och börjar gasa igen. *Snart hemma!* tänker han och andas ut. Han kommer ihåg ett tillfälle för länge sedan då han råkat köra på en liten rådjursunge. Han hade då endast varit arton år gammal och haft sitt körkort i mindre än ett år. Ungen hade bara stått där vid väggkanten och blängt på honom. Sedan när han saktat farten för att köra förbi hade det stackars djuret bara kastat sig ut framför hans bil. Mats hade inte haft en chans att hinna få stopp på fordonet. Rådjursungen hade krockat med hans vänstra framlykta och sedan hamnat

under hjulet. Den hade dött direkt. Detta hade hänt för trettioåttre år sedan. Nu är han femtioått år gammal, men han kommer fortfarande ihåg händelsen som om det var igår.

När bussen kommer fram till den lilla avtagsvägen, hör Mats ett mullrande ljud som stadigt ökar i styrka. Han funderar. Det låter som en HD motorcykel. Mats spanar framåt och får syn på en svart motorcykel, som åker över krönet intill Rotviks busshållplats. Mats kisar med ögonen för att se bättre och får en bekymrad rynka i pannan. Han tycker att han känner igen den ljushyade mannen som kör emot dem, barhuvad med mörkt fladdrande hår. Det är Mr Ted Bundy. *Jävla galning! Vad håller du på med nu?*

Mr Bundy, som är iklädd en svart skinnjacka, svarta jeans och ett par svarta kängor, njuter av den kalla fartvinden som slår emot hans ansikte likt en jättefläkt behängd med isglassar.

"Hello dear friends!" ropar med en munter, näst intill hysterisk, röst. "Have you missed me?"

Mr Bundy tittar på bussen och ler stort.

När motorcykeln och bussen endast är ett femtiotal meter ifrån varandra, tar Mr Bundy upp ett avsågat hagelgevär. Han svänger plötsligt över till andra sidan vägen, så att han åker rakt mot bussen. Han siktar med en hand och avlossar ett skott mot bussen. En svärm av kulor träffar bussens redan skottskadade vindruta och får den att explodera med en skur av glasskårvor som flyger åt alla håll. Ett par vassa glasbitar träffar Mats ansikte och lämnar efter sig mindre rispor i hans kind och panna. En större glasskårva träffar hans högra hand och sätter sig fast mellan pekfingrets och långfingrets knogar. Mats svär till och trampar reflexmässigt

på bromsen. Bussen saktar farten, men det gör inte motorcykeln.

Mr Bundy skrattar rakt ut och släpper styret.

Mats blundar och lyfter upp sin vänstra arm som skydd för ögonen, när motorcykeln sladdar rätt in i bussens front. Det blir en kraftig smäll och sedan hörs något tungt landa på bussens tak. Mats fortsätter att trycka ner bromsen. Bussen kränger till när dess vänstra framhjul kör över den tilltygade motorcykeln. Sedan stannar bussen och det blir tyst.

Mats öppnar långsamt ögonen igen och tittar ut. Han ser inget annat än vägen och Rotviks busshållplats, som ligger en bit bort. Mats får tillbaka hoppet om att äntligen få komma hem.

Amanda, som också blundat, öppnar ögonen igen. Hon ser på sin högra hand och märker att den skakar okontrollerat. *Skärp dig!* Handen slutar att skaka. Hon torkar bort blöta tårar från sina kinder, tittar framåt och ser den trasiga vindrutan. En omtumlad Mats reser sig upp och drar ut en glasskärva från sin knoge.

Oj, det där ser ut att göra ont, tänker Amanda.

Sedan öppnar Mats den främre dörren och går ut ur bussen.

Varför går du ut? Amanda tar ett djupt andetag och ser Rosie gå förbi henne i mittgången.

”Mats! Vad var det vi krockade med?” frågar Rosie upprört.

Mats svarar inte, utan tittar upp mot busshållplatsen längre fram. Sedan böjer han sig ner och tar sig en titt under bussen.

Sami, som sitter på sätet framför Amanda, stannar kvar i sin stol och tittar apatiskt ut genom fönsterrutan.

Amanda rycker plötsligt till. Hade hon hört något? Hon är tyst och lyssnar intensivt. *Där! Där hördes ljudet igen.* Amanda kliver ner från sätet och går ut till mittgången.

Sedan börjar hon att gå bakåt i bussen. Ett svagt hasande ljud hörs från taket en bit framför henne. Hon undrar vad det kan vara, men hon har svårt att fokusera sina tankar, vilka far runt i huvudet likt ilska getingar. Medan hon fortsätter bakåt i bussen fylls hennes hjärna av olika minnesbilder på sin underbara mamma. I sitt inre ser hon åter sin mamma sakta falla mot avgrunden längre ner.

”Är det du mamma?” viskar hon tyst. ”Är du en ängel nu?”

Amanda har fullständigt glömt bort att Rosie lagt Carolines kropp på sätena närmast bakom förarplatsen.

Flickan passerar dragspelsdelen i bussen och fortsätter ytterligare fyra meter. Där stannar hon. Ett par svarta kängor sticker plötsligt ner genom det hål ökenbanditernas granat tidigare slagit upp. Sedan syns även tillhörande slitna svarta jeans. Kängorna tar stöd på ett ryggstöd och därefter böjer sig benen. Ted Bundy klättrar långsamt ner genom hålet och hamnar slutligen på mittgången, endast några meter från den skräckslagna Amanda. Han drar fram sitt avsågade hagelgevär, som han haft i ett hölster på ryggen, och riktar vapnet mot den lilla flickan.

”Hello little girl. Want to join your mum? She is with the angels!”

Amanda skriker gällt, vänder sig om och börjar springa tillbaka. Då avfyrar Ted sitt vapen och en svärm av ilska kulor trycker sig in i Amandas oskyddade rygg. Flickan ramlar omkull och blir liggande på magen i mittgången. Hennes ögon är vidöppna och de tittar oförstående på en hopknycklad ölburk, som kilat fast sig under ett säte. Den massiva skadan i hennes rygg har slagit hål på lever, lunga, njurar och andra livsviktiga organ. Amanda känner att hon fryser, sedan blir allt svart.

Mr Bundy fortsätter framåt och ser att folk rör på sig längre fram i bussen.

Rosie rusar bakåt i gången och ser ner på den lilla flickans blodiga kropp. Hon känner sig alldeles kall inombords. Det gör ont i hennes bröst, som om någon doppat ner hennes hjärta i en isvak. *Nej, inte flickan ...* Hon ser mördaren kliva fram emot henne. Rosie märker att han haltar svagt på sitt vänstra ben och att hans vänstra sida av ansiktet är alldeles blåslaget, men annars verkar han ganska opåverkad av den tidigare krocken, vilken måste ha fått honom att flyga upp och landa på bussens tak. Mr Bundy riktar sitt vapen mot henne och ler. Han trycker långsamt in avtryckaren. Då kastar sig Rosie åt höger och kulorna missar henne med en hårsman.

Det hörs ett skrik av smärta.

Sami, som står strax bakom Rosie, hade inte hunnit undan. Fyra småkulor har träffat hans vänstra ansiktshalva och skjutit bort hela örat. Sami svär så det fräser om det och tittar mot mördaren med blint hat i ögonen.

”Nu din jävel” ropar han i fasett och rusar framåt.

Ted öppnar sitt vapen, tömmer ut de tomma patronhylsorna och sätter snabbt i två nya. Sami hoppar över Amandas blodiga kropp och är då alldeles inpå honom. Mördaren tar ett snabbt steg bakåt, snäpper med en knyck ihop vapnet och avfyrar det från midjehöjd. Kulsvärmen träffar Sami från bara en halvmeters håll och blåser bort den främre delen av hans ansikte, inklusive näsa och ögon. Den unge mannen faller baklänges och landar i mittgången med en tung duns. Han är död innan han träffar golvet. Mr Bundy tittar intresserat på kroppen framför sig och börjar att fnittra hejdlöst, som om han iakttagit ett roligt gyckelspel. Han kliver över Samis kropp och fortsätter framåt. Mr Bundy spanar mot förarplatsen. Han går med lätt haltande steg, medan han käckt lutar piporna på det avsågade geväret mot

sin högra axel. Han kommer fram till sätet där Yashmas kropp är placerad och skakar sorgset på huvudet.

”You were quite a strong woman. Much stronger than you knew. And with a very powerful friend ...” säger han funderamt.

Mr Bundy ser allvarlig ut en kort stund, men sedan fnittrar han till igen. Han går framåt till nästa säte och slänger en nyfiken blick på Nikolajs döda kropp, som ligger på nästa sätespar. Han ser de långa svarta klorna på mannens fingrar och kliar sig fundersamt under ögat med sitt vänstra pekfinger.

”That was peculiar ...”

Mr Bundy suckar djupt och vänder åter blicken framåt.

”Dear Thomas, where are you my bellowed grandson. Aren’t you happy to finally meet your granddad? You or one of your friends succeeded to kill both Ms Brown and my Jamaican friend Mr Jones. That was wicked, but beautiful. Now I am the boss in this place. Want to join me?”

Mr Bundy går vidare framåt i mittgången och ser inte Rosie när han passerar det säte hon sitter ihopkrupen i. Den satta kvinnan håller andan och vågar inte röra en muskel. Mördaren fortsätter framåt och när han kommer fram till förarplatsen vågar Rosie andas igen, men mycket tyst. Mr Bundy tittar på det tomma förarsätet och spanar därefter ut genom den krossade vindrutan. Han ser inga spår efter Mats, den medelålders gråhåriga mannen som kört bussen. Mr Bundy kliver ner för trappan och lämnar bussen, med sitt vapen riktat framåt. Precis när hans högra fot når asfalten svingar Mats, som gömt sig precis utanför utgången, en kofot som träffar Mr Bundys högra hand. Kofoten hade han hittat under bussen, intill den krossade motorcykeln. Mannen stönar till och släpper det avsågade hagelgeväret. Mats följer upp sin attack med ytterligare en sving riktad mot huvudet,

men Mr Bundy duckar och kofoten träffar bara luft. Mannen greppar tag i Mats jacka och ger honom en dansk skalle rakt på näsan. Smärtan känns som en explosion och en liten stund ser Mats bara stjärnor vilka blinkar hysteriskt framför hans ögon. Han tappar kofoten och stapplar ett par steg bakåt. Ted kan visserligen inte använda sin högra hand längre, men han hoppar på den äldre mannen med ett vilt tjut. Båda faller till marken och startar en vild brottningskamp, där ingen verkar få övertaget. Mr Bundys mun är full av fradga och hans ögon är rödsprängda.

Hunden Ebba, som gömt sig under bussen, rusar fram och försöker bita tag i Mr Bundys ben. Med istället träffas hon av en spark från hans kraftiga känga. Hundkroppen rullar runt ett par varv på asfalten. Hon reser sig upp igen, mörbultad, men inte skadad.

När Rosie kliver ut från bussen är Mats överst och har stryptag på sin motståndare. Men Mr Bundy lyckas få bort den ena av hans händer och vrider om dess tumme så att Mats vrålar ut i smärta och frustration. Mannen rullar bort ett par meter i riktning mot bussdörren och reser sig till halvstående ställning. Hans ögon fastnar på det avsågade hagelgeväret, som ligger ett par meter utanför den främre bussdörren. Men Rosie kommer dit först. Hon plockar upp vapnet från marken och vänder sig mot mannen i den svarta läderjackan. Mr Bundy tvekar en kort stund, men börjar sedan springa bort från Rosie i rak riktning mot den äldre mannen. Mats kommer upp på fötter och hinner precis väja undan från den flyende mannen. Rosie tar sikte med geväret, men Mats är i vägen. Mr Bundy fortsätter att springa.

”Flytta på dig!” skriker Rosie med ilska i rösten.

Mats backar bakåt mot bussen och Rosie fyrar av vapnet. Det flesta småkulorna missar, men ett par av dem träffar Mr Bundys vänstra axel. Han rycker till och svär ilsket, men

faller inte omkull. Sedan börjar mannen att springa i sick-sack. Rosie trycker in avtryckaren igen, men vapen klickar. Ammunitionen är slut och hon har inga mer patroner.

”Skit också!” säger Rosie och spottar. ”Inga skott kvar.”

Ebba skäller vilt, men följer inte efter den flyende mannen. Mats går fram till Rosie, lägger en hand på hennes axel och säger:

”Tack Rosie. Jag tror inte jag skulle ha klarat av honom utan dig.”

Han vänder sig om och ser Mr Bundy försvinna in bakom en hög häck.

”Vi låter honom löpa tillsvidare”, fortsätter Mats. ”Kom, följ med in i bussen igen.”

Någon minut senare startar bussens motor igen. Mats torkar bort blodet under sin tilltygade näsa och trycker ner foten mot gaspedalen. Bussen har först svårt att komma över den trasiga motorcykeln, men efter några sekunder rör sig det stora fordonet framåt igen. Då vindrutan inte finns kvar längre är det nu nästan lika kallt och fuktigt inne som utanför bussen. Himlen utanför har klarnat ytterligare och ett svagt skymningsljus börjar att lysa upp himlen i öster. Mats andas tungt när han åker upp för den långa backen, som leder till Rotviks busshållplats. Han andas med munnen för att näsan inte skall värka ännu mer. När han sitter där minns han vad som hänt med den lilla flickan Amanda och salta tårar börjar att rinna ner från hans kinder.

Stoppljuset vid övergångsstället, strax innan busshållplatsen, lyser av någon underlig anledning rött, trots att det inte syns till en endaste människa i närheten. När bussen kommer fram till stoppljuset får Rosie en hisnande känsla i magen, som påminner om den känsla man får när man är i en hiss som är på väg upp och plötsligt bromsas in. Någon-

ting underligt händer även utanför bussen. Först blir det mörkare, men sedan blir himlen snabbt allt ljusare och gatlamporna utanför slocknar. Molnen på himlen rör sig med otrolig hastighet och de få återstående löven på träden dallrar så fort att de blir alldeles suddiga. Världen har blivit alldeles knasig. Rosie tittar på det konstiga väderfenomenet utanför och knyter sina händer hårt. Efter en kort stund blir det mörkare en gång till och då tänds gatlamporna igen. Bussen saktar in och blinkar in till Rotviks busshållplats. Det blir åter igen ljust och lamporna utanför slocknar. Det börjar att snöa utanför. Först kommer det endast enstaka snöflingor, men ett par sekunder senare dalar det ner snöflingor stora som dasslock. Rosie andas ut. Det känns som om en stor tyngd befriats från hennes bröst.

När bussen stannat och Mats öppnat dörrarna, går Rosie framåt i bussen. Hon tittar ut och känner ett stort lugn inombords. Hunden Ebba går fram till förarplatsen och hoppar spänstigt upp till Mats, där hon lägger sig tillrätta i hans knä. Hon belönas med klappar av den gråhåriga mannen.

”Skall du av här?” frågar Mats och ler mot den modiga kvinnan, som troligen nyss räddat livet på honom.

”Jo, det skall jag faktiskt. Jag bor på Kringelkroken, det är ett litet radhusområde uppför backen där borta. Bara ett par hundra meter bort.”

”Så trevligt, då är vi ju nästan grannar”, säger Mats. ”Själv hyr jag en av de gamla stugorna till Rotviks gård, på andra sidan vägen.”

Mats tar fram en vit pillerburk ur fickan och öppnar locket. Han skakar ut en vit tablett, kastar in den i munnen och sväljer. Rosie tittar på burken och får en rynka i pannan. Innan han hinner stoppa ner burken i fickan igen, snappar Rosies hand tag i den. Mats är på väg att säga något, men

stoppas av hennes stränga blick. Hon läser texten på burkens etikett och får en rynka i pannan.

”XB543, vad är det?”

”Eh ...” Mats ser lite skyldig ut. ”Det är beteckningen på den nya medicin vi hjälpt till att utveckla på jobbet. Jag jobbar på ett läkemedelsbolag strax norr om Stockholm. Vi håller på med sånt där.”

”Är du med i någon slags klinisk studie eller?”

Mats tvekar en stund, men klämmer sedan fram:

”Njaa ... Inte riktigt. Men djurstudierna har visat mycket bra resultat. Och en utvecklare på jobbet provade dem, med riktigt bra resultat.”

”Vad är de bra för?”

”Det är en ny slags antidepressivt läkemedel, i kombination med sömnmedel. Hittills har medlet inte visat några tydliga biverkningar. Det mest fantastiska med tableterna är att sömnen fungerar som den skall igen. Efter skilsmässan hade jag svårt att sova, det var ett rent helvete. Men det är mycket bättre nu. Sover som en stock och känner mig utvilad på morgonen.”

”Jaha. Låter farligt tycker jag. Kan finnas alla möjliga biverkningar.”

”Jag har i alla fall inte känt av några. Men en lustig effekt är att jag kommer ihåg drömmarna mycket bättre nu, det brukar ju vara jävligt svårt. Nu kan jag på morgonen berätta nästa allt jag drömt om. Mest knäppa grejer dock.”

Rosie suckar uppgivet och ger tillbaka burken, som Mats genast stoppar i fickan. Hon tittar honom djupt i ögonen och säger:

”Jag tror även att det finns en del andra saker du döljer, eller hur? Är Mats verkligen ditt riktiga namn?”

Mats tar ett djupt andetag innan han svarar.

”Mitt fullständiga namn är Thomas Mats Jonsson. Och innan ...”

Mats stelnar till och pekar framåt i busens riktning. Ebba sätter sig upp och försöker se vad som är på gång. Rosie vänder på huvudet och får syn på en ljushyad ung man som kommer gående mot deras håll. Han bär en grå jacka och har en svart keps på huvudet. Snön har redan bildat ett tunt vitt lager på hans axlar och keps. Den unge mannen har händerna instoppade i fickorna för att skydda dem från kylan och hans blick är riktad neråt. Rosie börjar leta efter något slags vapen hon kan försvara sig med, men hittar inget, förutom det avsågade hagelgeväret och det saknar ju ammunition. När mannen i den grå jackan kommer fram till bussen tittar han med förvåning på den trasiga vindrutan. Han skakar misstroget på huvudet, ler och ger de panikslagna människorna i bussen en kort nick. Sedan vänder han blicken neråt igen och fortsätter framåt förbi bussen. Mats och Rosie ser med lättnad på när den unge mannen fortsätter ner för backen.

”Kan det betyda ...?” börjar Rosie.

Mats avbryter henne med en gest när ytterligare en människa kommer gående mot deras håll. Det är en medelålders dam iklädd en fin vit kappa och svarta moderiktiga stövlar. Kvinnan lägger inte märke till den trasiga bussen, utan koncentrerar sig totalt på marken framför sig. Plötsligt halkar hon till, men lyckas i sista stund ställa om kroppsvikten och ramlar inte. Hon stannar upp en kort stund, men fortsätter sedan framåt med försiktiga korta steg. Det har blivit halt därute.

”Förlåt att jag avbröt dig Rosie”, säger Mats och klappar Ebba på huvudet. ”Men ja, det verkar faktiskt som att vi kommit till slutstationen. Vi är äntligen hemma på riktigt och det är dags för dig att kliva av.”

”Vadå? Du bor ju också här. Vi kliver av tillsammans.”

Mats ser fundersam ut och ger Rosie en ursäktande blick.

”Du Rosie. Tänk på alla som dött. Varför är jag kvar i livet när lilla Amanda och de andra är döda? Om någon skulle ha dött så är det jag.”

”Åh, lägg av!”

”Det är tyvärr sant. Jag har gjort hemska saker. Varit ett riktigt monster.”

”Och?”

”Du kliver av och jag åker vidare.”

Ebba reser sig upp i Mats knä och ger honom en blöt slick på näsan. Rosie tittar på mannen som kärleksfullt kliar hunden bakom örat. Hon ger dem ett snett leende och går ner för trappan. När hon kommer ut tar hon ett djupt andetag. Luften är härlig. Kylig och klar. Hon fångar en stor snöflinga på tungan, låter den smälta och njuter. Sedan vänder hon sig om mot Mats och säger:

”Är du säker?”

”Det finns inget för mig där ute. Istället tänkte jag leta upp min onaturligt pigge farfar, och banka lite vett i gubben.”

Mats ger Rosie en kort vinkning med ena handen. Sedan stänger han bussens dörrar och kör iväg. Det gnisslar oroväckande från bussens underdel. Rosie tittar på den röda bussen, som varit hennes livlina under de senaste dagarna. Bussen ökar farten för att sedan gradvis suddas ut. När bussen är längst uppe på krönet försvinner den. Det är som om bussen plötsligt blivit osynlig.

En cyklist i blåfärgade tigha cykelkläder, som bränt på upp för backen i full fart, ser samma sak som Rosie. Mannen, en fyrtyotreårig man med komplex för det mesta, kan inte tro sina ögon. Han tappar balansen och faller omkull. Cykeln, som han tre månader tidigare inhandlat för artontusen kronor, åker in i ett lågt räcke med en smäll. Mannen flyger

över räcket och rullar runt på den nu snötäckta gräsplätten. Han stönar och grymtar missnöjt, men kommer snabbt upp till sittande ställning. Inga ben är brutna. Han tittar tillbaka mot sin dyrbara cykel och stönar. Det är inte mycket kvar av cykelelandet.

”Oj! Hur gick det?” säger Rosie lite retsamt.

Mannen vänder sig mot henne och tittar växelvis mot henne och upp på vägen där bussen försvunnit i tomma intet.

”Bussen! Vart tog den vägen?”

”Nej, käre vän. Bussen har inte kommit än. De där tigha byxorna sitter kanske lite hårt, så att blodflödet till hjärnan hämmas. Kan skapa hallucinationer. Jag borde veta. Jag är ju läkare.”

Mannen blänger surt på henne, men han kommer inte på något vettigt att säga. Hade han kanske hallucinerat? Sedan reser han sig upp, borstar av sig snön från sina åtsittande byxor och går tillbaka för att hämta sin totalhavererade cykel.

Rosie står kvar och tittar på den buttre cyklisten som bär sin trasiga cykel över axeln. Det här var verkligen inte någon bra morgon för honom.

Motstridiga känslor far igenom Rosie och plötsligt sväller känslorna över. Tårar rinner ner för hennes kinder. *Och vad nu? Bara gå hem och fortsätta leva som vanligt?*

Rosie vänder sig om för att gå upp för den branta backen, som leder till radhusområdet där hon bor. Då ser hon något i ögonvrån. En röd buss är på väg upp mot hennes håll. Hon vänder sig om och tittar på bussens nummer; 815C ...

Epilog

Amanda vaknar till efter att ha slumrat till en stund. Hon tittar på sitt spel på mobilen, där hennes hjälte skall möta en helt ny boss som liknar Mr Bundy. Men hon känner inte till vem den ökände mördaren är. Bossen är beväpnad med en kofot och har tre vargar som medhjälpare, varav en vit. Hon tycker att det känns obehagligt bekant och stänger av spelet. Konstiga minnen väller upp, men hon väljer att inte tänka på dem. Amanda ser nu att det snöar utanför och att bussen runt omkring henne är nästintill full med folk. Hon tittar upp mot det halvfinska gamla paret som sitter snett framför henne. Men deras sits är tom. *Har de redan gått av? Jag måste väl ha missat dem*, tänker hon. *Deras hund var ju jättegullig*. Amanda tittar sig runt omkring och ser att även mannen med grått hår, som satt där i dragspelet med sina papper, saknas. En fin dam som står i mittgången vänder sig om och tittar rakt mot Amanda. Damen har lilafärgade ögon och är klädd i en brun kappa. Blicken är intensiv och mycket utmanande. För Amanda känns det som hon blottar en del av sitt innersta känslor. Mycket obehagligt. Hon tittar besvärat bort och vänder huvudet åt ett annat håll. Amanda känner då igen en schalbeklädd kvinna, som sitter några platser längre bak i bussen. Kvinnan tittar sig nu förvirrat omkring. Det ser ut som att hon missat att gå av vid någon tidigare hållplats. Amanda försöker att gräva bland sina minnen. Kvinnan känns oväntat bekant. Ett namn dyker upp: *Yashma* ... Amanda undrar när hon kan ha träffat henne tidigare. Hennes tankar känns grumliga och korta minnesbilder från en torr öken stör hennes koncentration. *Öken?*

Jag har väl aldrig? ... Hon kommer ihåg att det fanns människor där i öknen; hennes mamma och ja, även kvinnan med den vackert mönstrade schalen. Sedan kommer hon ihåg en mörkhårig man beväpnad med ett avsågat hagelgevär. Han hade läskiga ögon. Amanda kommer ihåg att hon försökte fly, men... Minnet tar slut. Amanda blundar och tittar upp igen. Det är någon som tittar tillbaka på henne. En ung man med arabiskt utseende står i mittgången lite längre bak i bussen och vinkar åt henne. *Varför gör han det? De har väl aldrig träffats? Jo, kanske ...*

Caroline öppnar ögonen och ser sig förvirrat omkring. En stilig mörkhyad man med stort välansat skägg tittar tillbaka mot henne och ler. Hon vänder generat bort blicken och försöker att få ordning på sina tankar. Den hemska känslan av att falla fritt sitter kvar i några sekunder. En klassisk mardrömsscen. Hon kommer ihåg hur hon faller neråt, samtidigt som hon tittar upp mot ett krossat fönster längre upp, där hennes dotters änglalika ansikte tittar ut. Hon kommer ihåg Amandas panikslagna rop. *Vilken konstig dröm!* Caroline läser att displayen snett ovanför busschauffören visar texten Rotvik. *Va? Hur kunde jag missa vår station?* Hon ser ner på sin dotter bredvid sig och lägger en hand på hennes ben.

”Amanda, plingar du? Vi missade visst vår station.”

Amanda tittar upp, ler mot sin mamma och trycker in en röd STOP-knapp framför sig.

”Förlåt! Jag måste ha slumrat till en stund”, säger Caroline ursäktande.

”Det gör ingen mamma. Jag tycker om att gå. Speciellt när det snöar.”

Busschauffören Haafiz blinkar höger och stannar vid Rotviks busshållplats. Han tittar ut på de vackra snö-

flingorna som singlar neråt och kliar sig i hårbotten. *Hur kom jag hit? Jag måste skärpa mig, kan inte sitta här och dagdrömma.*

Bussens dörrar öppnas och en hel del folk strömmar ut ur bussen. Det verkar som att fler än Caroline och Amanda missat att kliva av bussen vid någon tidigare hållplats och ett tiotal personer börjar att gå tillbaka mot Öringe och bortom. Kvinnan med den vackra schalen är en av dem. Några passagerare går istället över till andra sidan gatan, för att ta nästa buss tillbaka. Troligen hade de missat ett flertal stationer.

När Caroline är på väg ut råkar hon gå in i sidan på en lång muskulös man med kortklippt brunt hår.

”Oj, ursäkta”, säger Caroline.

”Ingen fara”, säger han och ler mot henne.

Plötsligt ser Caroline att mannens huvud är helt spräckt längst uppe i skallen och blod rinner ner för sidorna av hans ansikte. Hon känner att hon inte kan andas. Men sedan är hans skalle plötsligt hel igen. Caroline blinkar till. *Det var inte på riktigt.* Mannen ser att kvinnan tittar konstigt på honom och frågar bekymrat:

”Är allt bra?”

”Eh, jodå. Ursäkta mig.”

Caroline greppar tag i sin dotters hand, går mot mittenutgången och skyndar sig ut ur bussen.

En långsmal äldre man tittar dystert ut på människorna utanför. Det är ytterligare tre hållplatser kvar tills han skall gå av. Mannen, som heter Roberto, tänker på sin fru och dotter, båda döda sedan länge. Han skakar på huvudet och börjar gråta.

Caroline och Amanda går åt höger och kommer upp på en liten väg som går parallellt med Tyresövägen. Där ser Caroline en bastant mörkhyad kvinna som kommer gående emot dem. Det är något väldigt bekant med kvinnan, men hon kan inte riktigt komma ihåg när eller var de skulle kunna ha träffats tidigare. Kvinnans vänstra kind är uppsvullen, som om hon varit hos tandläkaren och dragit ut en visdomstand. Men hon ser strålande glad ut och glädjetårar rinner ner för hennes runda kinder. Kvinnan sträcker ut armarna, som om hon skulle vara på väg att krama om dem.

”Hej kära Caroline! Och lilla Amanda! Är allt bra med er?”

Caroline stannar upp och tänker febrilt.

”Eh. Känner jag dig?”

Rosie avbryter sin omfamning och rycker på axlarna. Istället skakar hon Carolines hand och visar upp ett vänligt leende med vackra vita tänder. Därefter böjer hon sig ner och ger Amanda en snabb kram.

”Oj va härligt att se er igen!” säger Rosie. ”Hoppas att ni inte har bråttom hem, för jag skulle bli underbart glad om ni kunde följa med mig hem till min man och mina två söner. Skulle vilja bjuda er på kaffe och resterna av en kladdig chokladkaka med nötter och kolasås, som jag bakat. Jag tror att vi har mycket att prata om.”

Caroline ville först bara fly från den konstiga kvinnan. Men Amanda trycker sin mammas hand och säger:

”Snälla mamma! Visst kan vi väl följa med Rosie hem? Chokladkaka vore jättegott. Jag är jättehungrig!”

”Rosie? Hur vet du ...?” säger Caroline och tittar på kvinnan framför sig. Något klarnar bland hennes förvirrade tankar. *Jag känner ju faktiskt igen den här kvinnan. Hon jobbar som läkare. Men var och när kan vi ha träffats?*

”Jo.” svarar Caroline slutligen. ”Det är faktiskt en bra idé. Jag känner mig jättetrött och skulle verkligen behöva en kopp starkt kaffe.”